PROLOG

Lucrurile mor. dar nu întotdeauna rămân moarte. Credeți-mă, ştiu despre ce vorbesc.

Există o rasă de vampiri pe acest pământ care sunt cu adevărat morți umblători. Se numesc strigoi şi, dacă încă nu sunteți îngroziți de ei, ar trebui să fiți. Sunt puternici, sunt rapizi şi ucid fără milă sau ezitare. Sunt, de asemenea, nemuritori — ceea ce face să fie cam greu de nimicit. Acest lucru se poate obține doar prin trei modalități: să le înfigi o țepuşă din argint în inimă, să-i decapitezi sau să le dai foc. Niciuna dintre acestea nu e uşor de realizat, dar e mai bine decât să n-ai nicio opțiune. Pe pământ există şi vampiri buni. Se numesc moroi. Sunt vii şi posedă puterea incredibilă de a exercita magia în fiecare dintre cele patru elemente — pământ, aer, apă şi foc. (Ei bine, majoritatea moroilor pot face acest lucru — dar voi explica mai târziu excepțiile). De fapt, ei nu prea mai folosesc magia, ceea ce e destul de trist. Ar reprezenta o armă puternică, dar moroii cred cu tărie că magia ar trebui folosită numai în scopuri paşnice. Este una dintre cele mai importante reguli în societatea lor. De asemenea, moroii sunt de obicei înalți şi slabi şi nu pot suporta prea multă lumină solară. Dar au

simțuri supraomeneşti care compensează acest lucru: văz, miros şi auz cu totul deosebite.

Ambele rase de vampiri au nevoie de sânge. De asta sunt vampiri, bănuiesc. Însă moroii nu ucid pentru sânge. În schimb, țin pe lângă ei oameni care donează de bunăvoie cantități mici. Se oferă voluntari pentru că muşcăturile de vampir conțin endorfine care te fac să te simți foarte, foarte bine şi care pot da dependență. Ştiu asta din proprie experiență. Aceşti oameni sunt numiți hrănitori şi sunt practic dependenți de muşcăturile de vampir.

Cu toate acestea, ținerea de hrănitori aproape e un lucru mai bun decât felul în care procedează strigoii, pentru că, după cum bănuiți, ei ucid pentru sânge. Cred că le place. Dacă un moroi ucide o victimă în timp ce-i bea sângele, acesta, moroiul, se va transforma într-un strigoi. Unii moroi fac asta intenționat, renunțând la magie şi la principiile lor morale pentru nemurire. Strigoii pot fi creați şi prin forță. Dacă un strigoi bea sânge de la o victimă şi apoi o face pe acea persoană să bea în schimb sânge de strigoi, ei bine... te alegi cu un nou strigoi. Acest lucru i se poate întâmpla oricui: moroi, om sau... dhampir.

Dhampir.

Asta sunt eu. Dhampirii sunt pe jumătate oameni, pe jumătate moroi. Îmi place să cred că am luat cele mai bune însuşiri de la ambele specii. Sunt puternică şi robustă, aşa cum sunt oamenii. De asemenea, pot să stau la soare oricât vreau. Dar, precum moroii, am simțuri foarte ascuțite şi reflexe rapide. Acesta e motivul pentru care dhampirii reprezintă cele mai bune gărzi de corp — adică ceea ce suntem cei mai mulți dintre noi. Suntem numiți gardieni.

Mi-am petrecut întreaga viață antrenându-mă pentru a-i proteja pe moroi de strigoi. Urmez o serie întreagă de cursuri speciale şi antrenamente la Academia Sf. Vladimir, o şcoală privată pentru moroi şi dhampiri. Ştiu să folosesc tot felul de arme şi să aplic nişte lovituri destul de puternice. Am bătut tipi de două ori cât mine — atât în clasă, cât şi în afara clasei. Şi, sincer, băieții sunt cam singurii pe care îi bat, de vreme ce sunt foarte puține fete la vreunul din cursurile mele.

Pentru că, în timp ce dhampirii moştenesc tot felul de însuşiri minunate, de un singur lucru n-am avut noi parte. Dhampirii nu pot avea copii cu alți dhampiri. Nu mă întrebați de ce. Nu sunt genetician sau ceva de genul ăsta. Oamenii şi moroii care ajung să fie împreună vor face întotdeauna mai mulți dhampiri; aşa am apărut inițial. Dar asta nu prea se mai întâmplă; moroii au tendința de a sta departe de oameni. Cu toate astea, printr-un alt accident genetic ciudat, unirea dintre moroi şi dhampiri dă naştere la copii dhampir. Ştiu, ştiu: e o nebunie. Ai putea crede că obții un copil care e trei sferturi vampir, nu? Greşit. Pe jumătate om, pe jumătate moroi.

Cei mai mulți dintre aceşti dhampiri sunt născuți din unirea bărbaților moroi şi a femeilor dhampir. Femeile moroi se limitează la a avea copii moroi. De obicei, acest lucru înseamnă că bărbații moroi au scurte aventuri cu femei dhampir şi apoi îşi iau tălpăşița. Din cauza asta există multe mame dhampir singure şi tot din cauza asta nu multe dintre ele devin gardieni. Preferă să se ocupe de creşterea copiilor lor.

Ca urmare, mai rămân doar băieții şi câteva fete pentru a deveni gardieni. Dar cei care aleg să-i protejeze pe moroi îşi iau îndatoririle în serios. Dhampirii au nevoie de moroi pentru a continua să

aibă copii. Trebuie să-i protejăm. În plus, este... ei bine, este o chestiune de moralitate. Strigoii sunt răi şi monstruoşi. Nu e drept ca ei să se hrănească cu cei nevinovaţi. Dhampirilor care se antrenează să devină gardieni li se inoculează acest lucru de când învață să facă primii paşi. Strigoii sunt răi. Moroii trebuie protejaţi. Gardienii cred acest lucru. Eu cred acest lucru.

Şi există un moroi pe care vreau să-l protejez mai mult decât pe oricine altcineva în această lume: cea mai bună prietenă a mea, Lissa. E o prinţesă moroi. Moroii au douăsprezece familii regale şi ea e singura rămasă din familia ei — Dragomirii. Dar mai e ceva care o face pe Lissa să fie deosebită, în afară de faptul că e cea mai bună prietenă a mea. Vă amintiţi când am spus că fiecare moroi stăpâneşte unul din cele patru elemente? Ei bine, se pare că Lissa stăpâneşte unul de care, până de curând, nimeni nu ştia măcar că poate fi stăpânit prin magie: spiritul. Ani de zile, noi am crezut că pur şi simplu nu-şi va dezvolta capacitățile magice. Apoi au început să se petreacă lucruri ciudate în jurul ei. De exemplu, toţi vampirii au o aptitudine numită forţă de constrângere, care le permite să-şi impună voinţa asupra altora. La strigoi e foarte puternică. La moroi e mai slabă şi, de asemenea, interzisă. Lissa, însă, o posedă într-o măsură aproape la fel de mare ca strigoii. E de ajuns să-i privească, şi oamenii fac ce vrea ea.

Dar asta nu e nici pe departe cel mai tare lucru pe care îl poate face.

Am spus mai înainte că lucrurile moarte nu rămân întotdeauna moarte. Ei bine, eu sunt unul dintre ele. Staţi liniştiţi — nu sunt ca strigoii. Dar am murit odată. (Nu vă recomand asta.) S-a întâmplat când maşina în care mergeam a derapat de pe şosea. Accidentul m-a ucis pe mine, pe părinţii Lissei şi pe fratele ei. Însă, undeva în mijlocul haosului — fără ca măcar să conştientizeze asta — Lissa a folosit spiritul pentru a mă readuce la viaţă. Mult timp, noi nu am ştiut aceasta. De fapt, nu am ştiut nici măcar că spiritul ca element magic exista.

Din nefericire, s-a dovedit că o persoană ştia, înaintea noastră. Victor Dashkov, un prinţ moroi muribund, a aflat despre puterile Lissei şi a decis că trebuia să o ia prizonieră şi să facă din ea vindecătoarea lui personală — pentru tot restul vieţii ei. Când mi-am dat seama că o urmărea cineva, am hotărât să mă ocup personal de problemă. Am evadat din şcoală ca să ne-ascundem şi să trăim printre oameni. A fost distractiv — dar şi destul de stresant — să fim mereu într-o continuă fugă. Am reuşit acest lucru timp de doi ani, până ce autorităţile de la Sf. Vladimir ne-au prins şi ne-au adus cu forţa înapoi, în urmă cu câteva luni.

Atunci a făcut Victor adevărata mişcare, răpind-o şi torturând-o până ce ea a cedat pretenţiilor lui. În acest timp, a luat câteva măsuri extreme — cum ar fi atacarea mea şi a lui Dimitri, instructorul meu, cu o vrajă de dorinţă sexuală (o să ajung la el mai târziu). Victor a exploatat de asemenea felul în care spiritul începea să o facă pe Lissa instabilă mental. Dar nici chiar asta n-a fost atât de rău faţă de ceea ce i-a făcut propriei lui fiice, Natalie. A mers până acolo încât a încurajat-o să se transforme în strigoi, ca să-l ajute să evadeze după ce fusese închis. Ea a sfârşit prin a fi ucisă cu o ţepuşă. Chiar şi după ce a fost prins din nou, Victor nu părea să aibă prea multe remuşcări în legătură cu ceea ce-i ceruse să facă. Ceea ce mă face să cred că n-am avut de pierdut crescând fără tată.

Acum însă, trebuie s-o protejez pe Lissa de strigoi şi de moroi. Doar câţiva oficiali ştiu ce poate face ea, dar sunt sigură că mai există şi alţii ca Victor care ar vrea să se folosească de ea. Din fericire, mai am o armă care să mă ajute s-o protejez. La un moment dat, în timpul vindecării mele după accidentul de maşină, spiritul a făurit o legătură psihică între noi două. Pot să văd şi să simt ce trăieşte ea (chiar dacă funcţionează numai într-o singură direcţie: ea nu mă poate „simţi" pe mine). Legătura mă ajută să o supraveghez şi să ştiu când are probleme, cu toate că uneori e ciudat să ai pe altcineva în mintea ta. Suntem foarte sigure că sunt multe alte lucruri pe care le poate face spiritul, dar încă nu ştim care sunt acestea.

Între timp, încerc să fiu cel mai bun gardian cu putinţă. Din cauza fugii noastre am rămas în urmă cu pregătirea, astfel că trebuie să fac ore suplimentare pentru a recupera timpul pierdut. Nu îmi doresc nimic mai mult pe lume decât să o ţin pe Lissa în siguranţă. Din nefericire, din când în când apar două lucruri care-mi îngreunează antrenamentul. Unul e că uneori acţionez înainte de a gândi. Reuşesc tot mai mult să evit acest lucru, dar, când ceva mă scoate din sărite, sunt tentată să lovesc mai întâi şi abia mai târziu să aflu pe cine am lovit de fapt. Când cei la care ţin sunt în pericol... ei bine, regulile par facultative.

Cealaltă problemă din viaţa mea e Dimitri. El e cel care a ucis-o pe Natalie şi e un tip foarte dur. E şi foarte arătos. Bine — mai mult decât arătos. E sexy — genul acela din cauza căruia te opreşti în mijlocul străzii şi te lovesc maşinile. Dar, cum spuneam, el e instructorul meu. Şi are 24 de ani. Sunt două motive pentru care n-ar fi trebuit să mi se aprindă călcâiele după el. Însă, sincer, cel mai important motiv e că el şi cu mine vom fi gardienii Lissei după ce termină şcoala. Dacă el şi cu mine ne vom sorbi unul pe altul din priviri, asta înseamnă că nu o vom supraveghea.

N-am prea reuşit să trec peste ce simt pentru el şi sunt destul de sigură că el încă mai simte aceleaşi lucru pentru mine. În parte, ceea ce face ca acest lucru să fie atât de dificil e că el şi cu mine ne-am cam prins în focul pasiunii când am fost loviţi de vraja de dorinţă sexuală. Victor voise să ne distragă atenţia în timp ce o răpea pe Lissa, şi reuşise. Fusesem gata să renunţ la virginitate, iar Dimitri fusese gata să mi-o ia. În ultima clipă, am rupt vraja, dar port mereu cu mine aceste amintiri şi mi-e destul de greu uneori să mă concentrez asupra exerciţiilor de luptă.

Apropo, numele meu e Rose Hathaway. Am 17 ani, mă antrenez să protejez şi să ucid vampiri, sunt îndrăgostită de un tip total nepotrivit şi magia ciudată a celei mai bune prietene pe care o am ar putea-o face să-şi piardă minţile.

Hei, n-a spus nimeni că liceul e uşor.

UNU

N-am crezut că ziua mea poate deveni şi mai proastă până ce prietena mea cea mai bună nu mi-a spus că ar putea înnebuni. Din nou.

— Ăăă... ce-ai spus?

Eram în holul internatului ei, aplecată în timp ce-mi încheiam şireturile de la un bocanc. Ridicându-mi brusc capul, m-am uitat la ea prin părul meu castaniu-închis încâlcit care-mi acoperea jumătate din faţă. Adormisem după cursuri şi, pentru a reuşi să ies la timp din cameră, nu mai folosisem peria de păr. Bineînţeles, părul blond platinat al Lissei era întins şi perfect, atârnându-i pe umeri ca un voal de mireasă în timp ce mă privea amuzată.

— Am spus că s-ar putea ca pastilele mele să nu-şi mai facă efectul la fel de bine.

M-am ridicat şi mi-am scuturat părul de pe faţă.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

În jurul nostru, moroii treceau în grabă, mergând să se întâlnească cu prietenii lor sau să ia cina.

— Ai început să... Am coborât vocea. Ai început să-ţi recapeţi puterile?

Clătină din cap şi am zărit o uşoară umbră de regret în ochii ei.

— Nu... mă simt mai aproape de magie, dar tot n-o pot folosi. În general, ce observ în ultima vreme e un pic din celălalt lucru, ştii... Devin mai deprimată din când în când. Nici măcar aproape de ceea ce era înainte, adăugă repede, văzându-mi expresia.

Înainte de a începe să ia pastilele, stările sufleteşti ale Lissei puteau deveni atât de apăsătoare, încât îşi făcea tăieturi pe mâini.

— Doar că e un pic mai mult.

— Dar celelalte stări pe care le aveai? Anxietate? Gândire alterată?

Lissa râse, neluând niciunul din aceste lucruri atât de în serios cum le luam eu.

— Zici că ai citit manuale de psihiatrie. De fapt, chiar citisem.

— Pur şi simplu îmi fac griji pentru tine. Dacă tu crezi că pilulele nu-şi mai fac efectul, trebuie să spunem cuiva.

— Nu, nu, spuse ea repede. Sunt bine, pe bune. Încă mai au efect... doar că nu atât de puternic. Nu cred că ar trebui să intrăm încă în panică. Mai ales tu — cel puţin nu azi.

Reuşi să schimbe subiectul. Aflasem cu o oră în urmă că urma să-mi dau testul preliminar azi. Era un examen — sau mai degrabă un interviu — pe care toţi gardienii novici trebuiau să-l treacă în timpul clasei a unsprezecea la Academia Sf. Vladimir. De vreme ce fusesem plecată împreună cu Lissa anul trecut, lipsisem de la al meu. Astăzi, aveam să fiu dusă la un gardian undeva în afara campusului, care avea să mă supună testului. Mersi că m-aţi înştiinţat din vreme, băieţi.

— Nu-ți face griji pentru mine, repetă Lissa zâmbind. O să-ți spun dacă lucrurile se agravează.
— Bine, am zis cu îndoială.
Însă, ca să fiu sigură, mi-am deschis mintea pentru a afla prin legătura psihică ce gândea în realitate. Spusese adevărul. Era calmă şi veselă în această dimineață, nu aveam niciun motiv de îngrijorare. Însă, în adâncul minții ei, am simțit un nucleu de emoții întunecate, neliniştite. Nu o frământau sau ceva de genul acesta, dar dădeau aceeaşi impresie precum crizele de depresie şi furie pe care le avea înainte. Era doar o picătură, dar nu-mi plăcea. Nu voiam să fie nimic acolo. Am încercat să pătrund şi mai mult în mintea ei pentru a-i simți mai bine emoțiile şi am avut dintr-odată ciudata senzație a unei atingeri. Un fel de greață a pus stăpânire pe mine şi am ieşit brusc din mintea ei. Un tremur uşor mi-a cuprins corpul.
— Te simți bine? mă întrebă Lissa încruntându-se. Arăți de parcă ți s-a făcut brusc rău.
— Sunt doar... nervoasă din cauza testului, am mințit eu.
Ezitând, am deschis din nou legătura. Întunericul dispăruse în totalitate. Fără urmă. Poate că, în definitiv, nu era nicio problemă cu pastilele ei.
— Sunt bine.
Ea arătă spre ceas.
— N-o să fii dacă nu te mişti repede.
— La naiba, am înjurat eu, căci avea dreptate. Am îmbrățişat-o repede. Ne vedem mai târziu!
— Baftă! strigă.
Am traversat campusul în grabă şi l-am găsit pe instructorul meu, Dimitri Bebkov, aşteptând lângă o Honda Pilot. Ce plictisitor. Bănuiam că nu mă puteam aştepta să mergem pe drumurile de munte din Montana într-un Porsche, dar ar fi fost frumos să fi avut ceva mai tare.
— Ştiu, ştiu, am spus văzându-i figura. Scuze pentru întârziere.
Atunci mi-am amintit că urma să dau unul dintre cele mai importante teste din viața mea şi, dintr-odată, am uitat orice era legat de Lissa şi de posibilitatea ca pilulele ei să nu aibă efect. Voiam s-o protejez, dar asta nu va conta prea mult dacă nu puteam să termin liceul şi să devin cu adevărat gardianul ei.
Dimitri stătea acolo, arătând la fel de bine ca de obicei. Clădirea masivă din cărămidă arunca umbre lungi peste noi, profilându-se amenințătoare ca o fiară uriaşă în lumina crepusculară. În jurul nostru tocmai începuse să ningă. Am privit fulgii delicați, cristalini, plutind uşor în jos. Câțiva căzură pe părul lui negru şi se topiră imediat.
— Cine mai merge? am întrebat. Ridică din umeri.
— Doar tu şi cu mine.
Starea mea sufletească trecu direct de la nivelul „voioasă” la „extaziată”. Eu şi Dimitri. Singuri. Într-o maşină. Poate că merită să dai un test neanunțat pentru asta.
— Cât de departe e?
În tăcere, mă rugam să fie un drum foarte lung. Ca de exemplu unul care să dureze o săptămână. Şi în care să rămânem peste noapte în hoteluri de lux. Poate că ne vom înzăpezi într-un troian şi doar căldura trupurilor ne va ține în viață.
— Cinci ore.
— Ah.
Un pic mai puțin decât sperasem. Totuşi, cinci ore erau mai bune decât nimic. Şi asta nu excludea nici posibilitatea cu troianul.
Drumurile întunecoase, înzăpezite ar fi fost dificil de străbătut pentru oameni, dar nu puneau nicio problemă pentru ochii noştri de dhampir. Priveam fix înainte, încercând să nu mă gândesc la felul în care aftershave-ul lui Dimitri umplea maşina cu un miros curat, pătrunzător, care mă făcea să-mi doresc să mă topesc. În schimb, am încercat să mă concentrez din nou asupra testului preliminar.
Nu era genul de examen pentru care puteai să înveți. Ori îl treceai, ori ba. Gardieni aflați în funcții importante îi vizitau pe novici în timpul clasei a unsprezecea şi se întâlneau personal cu fiecare dintre ei pentru a aprecia hotărârea şi angajamentul elevilor de a deveni gardieni. Nu ştiam exact ce întrebări erau puse, dar, de-a lungul timpului, zvonurile se răspândiseră. Gardienii mai vârstnici evaluau caracterul şi dăruirea, iar unii novici fuseseră considerați necorespunzători pentru a continua cariera

de gardian.
— Nu vin de obicei la Academie? l-am întrebat pe Dimitri. Adică, sunt total pentru mersul pe teren, dar de ce mergem noi la ei?
— De fapt, mergi doar la un el, nu la ei.
În cuvintele lui Dimitri era un uşor accent rusesc, singurul indiciu cu privire la locul în care crescuse. Altfel, eram destul de sigură că vorbea engleza mai bine decât mine.
— De vreme ce asta e o situație specială şi el ne face o favoare, noi suntem cei care facem drumul.
— Cine e el?
— Arthur Schoenberg.
Mi-am întors brusc privirea de la drum spre Dimitri.
— Ce? am țipat eu.
Arthur Schoenberg era o legendă. Era unul dintre cei mai mari ucigaşi de strigoi din istoria recentă a gardienilor şi fusese şeful Consiliului gardienilor — grupul celor care repartizau gardieni moroilor şi luau decizii pentru noi toți. În cele din urmă se retrăsese şi revenise la asigurarea protecției uneia din familiile regale, Badica. Dar chiar şi pensionat, ştiam că a rămas letal. Faptele lui de glorie erau incluse în programa mea şcolară.
— N-a fost... n-a fost nimeni altcineva disponibil? am întrebat încet.
Vedeam cum Dimitri îşi ascundea un zâmbet.
— O să te descurci. Pe lângă asta, dacă Art îşi dă acordul, este o recomandare excelentă pentru dosarul tău.
Dimitri se tutuia cu unul dintre cei mai tari gardieni în viață. Bineînțeles, Dimitri era el însuşi foarte tare, aşa că n-ar fi trebuit să fiu surprinsă.
În maşină se lăsă tăcerea. Mi-am muşcat buzele, brusc întrebându-mă dacă voi putea să mă ridic la standardele lui Arthur Schoenberg. Aveam note bune, dar lucruri ca fuga şi implicarea în bătăi la şcoală puteau arunca o lumină proastă asupra seriozității cu care îmi abordam viitoarea carieră.
— O să te descurci, repetă Dimitri. Lucrurile bune din dosarul tău cântăresc mai greu decât cele rele.
Parcă mi-ar fi putut citi gândurile uneori. Am zâmbit uşor şi am îndrăznit să-i arunc o privire. A fost o greşeală. Un corp lung, suplu, ce ieşea în evidență chiar şi când şedea. Ochi de un negru nemărginit. Păr castaniu până la umeri, legat la ceafă. Părul acela era mătăsos. Ştiam pentru că-mi trecusem degetele prin el când Victor Dashkov ne prinsese în mreje cu vraja de atracție trupească. Cu mult efort, m-am silit să respir din nou şi să-mi întorc privirea.
— Mersi, antrenorule, l-am înțepat eu, cuibărindu-mă înapoi în scaun.
— Sunt aici ca să te ajut, răspunse.
Vocea îi era nepăsătoare şi relaxată — ceva rar pentru el. De obicei era foarte încordat, pregătit pentru orice atac. Probabil că se gândea că era în siguranță într-o Honda — sau cel puțin atât cât putea fi lângă mine. Nu eram singura care avea probleme în a ignora tensiunea erotică dintre noi.
— Ştii ce ar fi cu adevărat de ajutor? am întrebat, fără să-l privesc în față.
— Hmm?
— Dacă ai opri porcăria asta de muzică şi ai pune ceva care s-a lansat după căderea zidului Berlinului.
Dimitri râse.
— Cele mai proaste note le ai la istorie şi, totuşi, se pare că ştii totul despre Europa de Est.
— Hei, am nevoie de material pentru glumele mele, tovarăşe.
Zâmbind în continuare, învârti butonul radioului. Găsi un post de muzică country.
— Hei! Nu la asta mă gândeam, am exclamat, îmi dădeam seama că era pe punctul de a râde iar.
— Alege. Ori unul, ori celălalt. Am oftat.
— Dă înapoi la chestiile din anii '80.
Învârti butonul şi mi-am încrucişat brațele la piept în timp ce o trupă care suna vag european cânta despre cum televiziunea a ucis stelele radioului[1]. Îmi doream să ucidă cineva radioul ăsta.
Dintr-odată, cinci ore nu mai păreau atât de scurte cum crezusem.

1 Este vorba de piesa Video Killed the Radio Star din 1979 a trupei britanice The Buggles

Arthur şi familia pe care o proteja locuiau într-un orăşel de lângă autostrada I-90, nu departe de Billings. Părerile moroilor erau împărţite în privinţa locurilor în care să trăiască. Unii susţineau că oraşele mari erau cele mai bune, pentru că le dădeau posibilitatea vampirilor să se piardă în mulţime; activităţile nocturne nu atrăgeau prea multă atenţie. Alţi moroi, precum această familie, preferau, după câte se părea, oraşe mai puţin populate, socotind că, dacă erau mai puţini oameni care să te observe, atunci era mai puţin probabil să fii observat.

Îl convinsesem pe Dimitri să se oprească pentru a cumpăra mâncare de la un restaurant non-stop de pe drum şi, după ce am mai oprit şi pentru a pune benzină, se făcuse deja amiază când am ajuns. Casa era construită în stilul unei ferme, toată pe un singur nivel, cu pereţii laterali acoperiţi cu lemn vopsit în gri şi bovindouri mari — cu geamuri întunecate la culoare pentru a bloca lumina soarelui, desigur. Părea nouă şi scumpă şi, chiar aflată în mijlocul pustietăţii, era cam ceea ce mă aşteptam de la membrii unei familii regale.

Am sărit din Pilot, iar bocancii mei s-au afundat în două degete de zăpadă moale şi au scrâşnit pe pietrişul de pe drumul privat. Ziua era liniştită şi tăcută, în afara câte unei adieri de vânt. Dimitri şi cu mine ne-am îndreptat spre casă, urmând o alee pavată cu pietre de râu care traversa curtea din faţă.

Îl vedeam cum îşi adopta ţinuta profesională, dar atitudinea lui generală era la fel de veselă ca a mea. Amândoi găsiserăm un fel de satisfacţie vinovată în plăcuta călătorie cu maşina.

Piciorul îmi alunecă pe drumul acoperit cu gheaţă, iar Dimitri se întinse imediat să mă sprijine. Am avut un moment ciudat de déjà-vu, aducându-mi pentru scurt timp aminte de prima noapte când ne întâlniserăm, atunci când mă salvase de la o căzătură asemănătoare. Nu ştiu dacă a fost din cauza temperaturii geroase sau nu, dar i-am simţit mâna caldă pe braţul meu, în ciuda straturilor de puf din jacheta mea cu glugă.

— Eşti în regulă?

Îmi dădu drumul, spre dezamăgirea mea.

— Da, am spus, privind cu reproş la pavajul îngheţat. Oamenii ăştia n-au auzit de sare?

O spusesem în glumă, dar Dimitri s-a oprit brusc din mers. M-am oprit şi eu imediat. Figura îi deveni încordată şi alertă. Întoarse capul, cercetând cu privirea vastele, albele câmpuri care ne înconjurau, înainte de a şi-o opri din nou asupra casei. Voiam să pun întrebări, dar ceva din atitudinea lui îmi spuse să rămân tăcută. Studie clădirea aproape un minut întreg, privi în jos la aleea îngheţată, apoi se uită înapoi la drum, acoperit de un strat de zăpadă întrerupt doar de urmele paşilor noştri.

Prudent, se apropie de uşa din faţă, iar eu l-am urmat. Se opri din nou, de data aceasta pentru a studia uşa. Nu era deschisă, dar nu era nici închisă complet. Arăta ca şi cum ar fi fost închisă în grabă, nu de tot. După o examinare mai atentă, văzurăm zgârieturi de-a lungul marginii uşii, ca şi cum ar fi fost forţată la un moment dat. Cea mai uşoară atingere o putea deschide. Dimitri îşi trecu uşor degetele de-a lungul locului în care uşa se unea cu tocul, iar respiraţia lui forma mici norişori de abur. Când o atinse, clanţa uşii se mişcă un pic, ca şi cum ar fi fost ruptă.

În cele din urmă, spuse încet:

— Rose, du-te şi aşteaptă în maşină.

— Dar...

— Du-te!

O comandă scurtă, însă plină de forţă. Prin acele două silabe mi-am adus aminte de omul pe care-l văzusem aruncând oamenii în jur ca pe nişte saci şi înfigând o ţepuşă într-un strigoi. M-am retras, mergând pe peluza acoperită de zăpadă ca să nu risc să alunec pe aleea pavată. Dimitri rămase unde era, fără să se mişte înainte ca eu să intru înapoi în maşină şi să închid uşa cu un zgomot înfundat, abia perceptibil. Apoi, cu cea mai uşoară mişcare posibilă, împinse uşa aproape întredeschisă şi dispăru înăuntru.

Arzând de curiozitate, am numărat până la zece şi apoi am coborât din maşină.

Ştiam că nu trebuia să mă duc după el, dar trebuia să aflu ce se întâmpla acolo. Drumul către casă şi aleea neglijate indicau că nimeni nu mai fusese în locuinţă de vreo două zile, deşi asta putea însemna şi că familia Badica pur şi simplu nu ieşea deloc afară. Era posibil, presupuneam, ca ei să fi fost victimele unui jaf obişnuit făcut de oameni. Era de asemenea posibil să-i fi speriat cineva — ca de exemplu un strigoi. Ştiam că acea posibilitate era cea care făcuse ca faţa lui Dimitri să se întunece

atât de mult, dar părea un scenariu improbabil cu Arthur Schoenberg aflat acolo la datorie.

Stând pe alee, am ridicat privirea spre cer. Era mohorât şi părea gata să plouă, dar era totuşi lumină. Amiază. Cel mai înalt punct al soarelui din zi. Strigoii nu puteau sta afară în lumina soarelui. Nu trebuia să mă tem de ei, doar de mânia lui Dimitri.

Am luat-o pe lângă latura dreaptă a casei, călcând pe o zăpadă mult mai adâncă — aproape o palmă grosime. Nu mi se părea nimic neobişnuit în privința casei. De streşini atârnau țurțuri, iar geamurile fumurii nu des-tăinuiau niciun secret. Piciorul meu lovi brusc ceva şi m-am uitat în jos. Acolo, pe jumătate îngropată în zăpadă, era o țepuşă din argint. Fusese înfiptă în pământ.

Am ridicat-o şi am şters zăpada de pe ea, încruntându-mă. Ce căuta aici afară o țepuşă? Țepuşele din argint erau foarte valoroase. Reprezentau cea mai letală armă a unui gardian, putând să ucidă un strigoi cu o singură lovitură în inimă. Când erau făurite, patru moroi le vrăjeau cu magie din fiecare dintre cele patru elemente. Nu învățasem încă să folosesc una, dar, strângând-o în mână, m-am simțit dintr-odată mai în siguranță în timp ce continuam să cercetez.

Uşa mare din spatele casei dădea spre o verandă din lemn pe care probabil ar fi fost foarte plăcut să stai vara. Dar geamul uşii fusese spart, astfel încât o persoană putea trece uşor prin gaura făcută. Am urcat pe furiş treptele terasei, atentă la gheață, conştientă că aveam să am mari probleme atunci când Dimitri va afla ce făceam, în ciuda frigului, sudoarea îmi curgea pe gât.

Lumina zilei, lumina zilei, mi-am reamintit. Niciun motiv de îngrijorare.

Am ajuns la verandă şi am studiat sticla neagră. Nu-mi dădeam seama ce o spărsese. Înăuntru intrase zăpada şi formase o grămăjoară pe covorul albastru-deschis. Am tras de clanța uşii, dar era încuiată. Nu că asta ar fi contat prea mult cu gaura aia mare în mijloc. Atentă la marginile ascuțite, am întins mâna prin spărtură şi am descuiat uşa din interior. Mi-am tras mâna la fel de atentă şi am deschis uşa glisantă. Aceasta scârțâi uşor pe şinele ei, un sunet slab care părea totuşi prea puternic în tăcerea sinistră.

Am păşit pe prag, oprindu-mă pe peticul de lumină solară care pătrunsese înăuntru prin deschiderea uşii. Ochii mi se acomodară cu întunericul dinăuntru. Vântul se învolbură prin veranda deschisă, făcând ca perdelele din jurul meu să danseze. Mă aflam în camera de zi. Avea toate obiectele obişnuite la care te puteai aştepta. Canapele. Televizor. Un balansoar.

Şi un trup.

Era o femeie. Era întinsă pe spate în fața televizorului, iar părul negru i se răsfira în jur pe podea. Ochii larg deschişi se holbau goi în sus, fața îi era palidă — prea palidă chiar şi pentru un moroi. Pentru o clipă am crezut că părul negru îi acoperea şi gâtul, până ce am înțeles că partea întunecată de pe piele era sânge — sânge închegat. Beregata îi fusese sfâşiată.

Îngrozitoarea scenă era atât de fantastică, încât inițial nici nu mi-am dat seama la ceea ce mă uitam. După poziția corpului, ai fi putut crede că femeia dormea. Apoi am văzut celălalt cadavru: un om aşezat într-o rână la doar câțiva paşi mai încolo, iar în jurul lui sângele negru păta covorul. Un alt trup era căzut lângă canapea: mic, de mărimea unui copil. În partea cealaltă a camerei era un altul. Şi altul. Erau cadavre peste tot, cadavre şi sânge.

Brusc, mi-am dat seama de proporțiile morții din jurul meu şi inima începu să-mi bată tare. Nu, nu. Nu era posibil. Era zi. La lumina zilei nu se puteau întâmpla lucruri rele. Din gât începu să-mi iasă un țipăt, care fu oprit brusc când o mână înmănuşată veni din spatele meu şi îmi acoperi gura. Am început să mă zbat; apoi am simțit aftershave-ul lui Dimitri.

— De ce, întrebă el, nu mă asculți niciodată? Ai fi fost moartă dacă ei mai erau aici.

N-am putut răspunde, atât din cauza mâinii, cât şi a propriului meu şoc. Văzusem odată pe cineva murind, dar nu văzusem niciodată moartea la asemenea proporții. După aproape un minut, Dimitri îşi luă în sfârşit mâna, dar rămase aproape, în spatele meu. Nu mai voiam să privesc, dar păream incapabilă să-mi feresc ochii de la scena din fața mea. Cadavre peste tot. Cadavre şi sânge.

În cele din urmă, m-am întors către el.

— E zi, am şoptit. Lucrurile rele nu se întâmplă ziua. Am auzit disperarea din propria-mi voce, rugămintea unei fetițe de a i se spune că totul nu era decât un vis urât.

— Lucrurile rele se întâmplă oricând, îmi spuse. Dar asta nu s-a întâmplat în timpul zilei. Probabil că s-a petrecut acum două nopți.

Mi-am făcut curaj să privesc din nou cadavrele şi am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos. Două zile. Două zile să fii mort, existența ta să fie nimicită — fără ca nimeni din lume să ştie măcar că ai murit. Privirea îmi căzu pe trupul unui bărbat aproape de intrarea într-un vestibul. Era înalt, prea bine făcut pentru a fi un moroi. Probabil că Dimitri observă unde mă uitam.

— Arthur Schoenberg, spuse.

M-am holbat la gâtul însângerat al lui Arthur.

— E mort, am spus, ca şi cum n-ar fi fost cât se poate de evident. Cum e posibil să fie mort? Cum a putut un strigoi să-l ucidă pe Arthur Schoenberg?

Nu părea posibil. Nu puteai ucide o legendă. Dimitri nu răspunse. În schimb, mâna lui coborî şi îmi cuprinse mâna în care țineam țepuşa. Am tresărit.

— De unde ai asta? întrebă.

Am slăbit strânsoarea şi l-am lăsat să ia țepuşa.

— De afară. Din pământ.

El ridică țepuşa, studiindu-i suprafața ce strălucea în lumina soarelui.

— A rupt protecția.

Mintea mea, încă năucită, procesă timp de o clipă ce spusese. Apoi am priceput. Protecțiile erau inele magice făcute de moroi. Ca şi țepuşele, erau făcute folosind magie din toate cele patru elemente. Pentru ele era nevoie de moroi care să poată exercita o magie puternică, de multe ori câte doi pentru fiecare element. Protecțiile îi puteau opri pe strigoi pentru că magia era încărcată de viață, iar strigoii nu aveau deloc aşa ceva. Dar protecțiile îşi pierdeau repede efectul şi necesitau multă muncă de întreținere. Cei mai mulți moroi nu le foloseau, dar anumite locuri continuau să le țină în funcțiune. Academia Sf. Vladimir era încercuită de mai multe protecții. Aici existase o protecție, dar fusese distrusă atunci când cineva înfipsese țepuşa în ea. Magiile lor intraseră în conflict; țepuşa biruise.

— Strigoii nu pot atinge țepuşe, i-am spus. Mi-am dat seama că foloseam mult nu pot şi nu. Nu era uşor să-ți fie puse la îndoială cele mai profunde convingeri.

— Şi niciun moroi sau dhampir n-ar face asta.

— Un om ar putea-o face. L-am privit în ochi.

— Oamenii nu-i ajută pe strigoi...

M-am oprit. O spusesem iar. Nu. Dar nu mă puteam abține. Singurele lucruri pe care ne puteam bizui în lupta împotriva strigoilor erau limitările lor — lumina soarelui, protecțiile, magia țepuşelor şi celelalte. Le foloseam punctele slabe împotriva lor. Dacă îi aveau pe alții — pe oameni — care îi puteau ajuta şi care nu erau afectați de aceste limitări...

Dimitri avea chipul împietrit, era încă pregătit pentru orice, dar o mică scânteie de înțelegere îi apăru în ochii negri în timp ce mă privea cum duceam lupta din mintea mea.

— Asta schimbă totul, nu-i aşa? am întrebat.

— Da, spuse el. Aşa e.

DOI

Dimitri a dat un telefon şi a apărut o adevărată echipă specială.

Totuşi, le luase două ore până să ajungă şi fiecare minut de aşteptare păruse un an. În cele din urmă nu mai putusem rezista şi mă întorsesem la maşină. Dimitri mai cercetase casa şi apoi venise să stea cu mine. Niciu-nul din noi n-a rostit vreun cuvânt în timp ce aşteptam. În mintea mea continua să se deruleze un film cu imaginile sinistre din casă. Mă simțeam înfricoşată şi singură şi îmi doream ca el să mă țină în brațe sau să mă aline în vreun fel.

M-am mustrat imediat pentru că-mi dorisem asta. Mi-am reamintit pentru a mia oară că era instructorul meu şi că nu era treaba lui să mă țină în brațe, indiferent care era situația. În plus, voiam să fiu puternică. Nu aveam nevoie să alerg la vreun tip de fiecare dată când lucrurile deveneau dificile.

Când a descins primul grup de gardieni, Dimitri a deschis uşa maşinii şi mi-a aruncat o privire rapidă.

— Ar trebui să vezi cum se face.

Sincer, nu voiam să mai văd casa aceea, dar l-am urmat totuşi. Nu-i cunoşteam pe aceşti gardieni, dar

Dimitri îi ştia. Părea mereu că-i cunoaşte pe toți. Grupul acesta fu surprins să găsească un novice la fața locului, dar niciunul dintre ei nu obiectă în privința prezenței mele.

Am mers în spatele lor în timp ce cercetau casa. Niciunul nu atinse nimic, dar îngenuncheară lângă cadavre şi studiară petele de sânge şi ferestrele sparte. Se pare că strigoii nu pătrunseseră în casă doar pe uşa din față şi prin veranda din spate.

Gardienii vorbeau cu voci tăioase, nemanifestând în vreun fel repulsia şi frica pe care le simțeam eu. Erau ca nişte maşini. Unul din ei, singura femeie din grup, se aşeză pe vine lângă Arthur Schoenberg. Eram fascinată, de vreme ce femeile-gardian erau atât de rare. Îl auzisem pe Dimitri spunându-i Tamara, şi arăta cam de 25 de ani. Părul negru abia îi atingea umerii, ceea ce era ceva obişnuit pentru femeile-gardian.

În ochii ei cenuşii strălucea tristețea în timp ce studia fața gardianului mort.

— Ah, Arthur, oftă ea. Ca şi Dimitri, reuşea să exprime o sută de lucruri în doar două cuvinte. N-am crezut vreodată că voi vedea această zi. A fost instructorul meu.

Oftând din nou, Tamara se ridică.

Îşi luă din nou un aer complet profesional, ca şi cum tipul care o instruise nu zăcea în fața ei. Nu-mi venea să cred. El fusese instructorul ei. Cum îşi putea păstra un asemenea control? Pentru o fracțiune de secundă, mi-am imaginat că-l văd, în schimb, pe Dimitri mort pe podea. Nu. Nu. În niciun caz n-aş fi putut rămâne calmă în locul ei. Aş fi turbat. Aş fi urlat şi aş fi lovit în jur. Aş fi lovit pe oricine ar fi încercat să-mi spună că lucrurile vor fi în regulă.

Din fericire, nu credeam că-l poate doborî cineva cu adevărat pe Dimitri. Îl văzusem ucigând un strigoi fără niciun efort. Era invincibil. Un dur. Un zeu.

Bineînțeles, şi Arthur Schoenberg fusese la fel.

— Cum au putut să facă asta? am izbucnit eu.

Şase perechi de ochi se întoarseră spre mine. Mă aşteptam la o privire mustrătoare din partea lui Dimitri pentru ieşirea mea, dar el păru doar curios.

— Cum au putut să-l ucidă pe el?

Tamara ridică uşor din umeri, cu fața în continuare calmă.

— În acelaşi fel în care i-au ucis pe toți ceilalți. E muritor, ca noi toți.

— Da, dar e... ştii, Arthur Schoenberg.

— Tu să ne spui, Rose, zise Dimitri. Ai văzut casa. Spune-ne cum au făcut-o.

În timp ce mă priveau cu toții, am înțeles dintr-odată că până la urmă s-ar putea să dau un test azi. M-am gândit la ceea ce observasem şi auzisem. Mi-am stăpânit emoțiile, încercând să înțeleg cum de imposibilul putea fi posibil.

— Au fost patru locuri de acces, ceea ce înseamnă cel puțin patru strigoi. Au fost şapte moroi...

Familia care locuise aici avusese oaspeți, ceea ce făcuse ca masacrul să fie mai mare. Trei dintre

victime fuseseră copii.

—...şi trei gardieni. Prea multe crime. Patru strigoi n-ar fi putut doborî atâţia. Şase probabil că ar fi putut, dacă i-ar fi atacat mai întâi pe gardieni şi i-ar fi luat prin surprindere. Familia ar fi fost prea panicată pentru a se apăra.

— Şi cum i-au luat pe gardieni prin surprindere? mă îndemnă Dimitri.

Am ezitat. Gardienii, din principiu, nu pot fi luaţi prin surprindere.

— Pentru că protecţiile erau rupte. Într-o familie fără protecţii, probabil că ar fi un gardian care să patruleze în curte noaptea. Dar nu s-a întâmplat asta aici.

Am aşteptat următoare întrebare evidentă despre cum fuseseră rupte protecţiile. Dar Dimitri nu o puse. Nu era nevoie. Ştiam toţi. Văzuserăm cu toţii ţepuşa. Din nou, un fior îmi trecu pe şira spinării. Oameni care colaborau cu strigoii — un grup mare de strigoi.

Dimitri dădu doar din cap în semn de aprobare şi grupul îşi continuă investigaţia. Când ajunserăm la o baie, mi-am ferit privirea. Deja văzusem această încăpere împreună cu Dimitri mai devreme şi nu aveam nici-o dorinţă să repet experienţa. Era un om mort acolo, iar sângele lui uscat ieşea puternic în evidenţă pe faianţa albă. De asemenea, de vreme ce această încăpere era mai în interior, nu era atât de rece ca zona de lângă veranda deschisă. Nu exista conservare. De fapt, cadavrul nu mirosea încă urât, dar nici bine nu mirosea.

Numai că, în timp ce dădeam să mă întorc, am zărit pentru o clipă ceva roşu-închis — de fapt, mai mult maroniu — pe oglindă. Nu observasem mai înainte pentru că restul scenei îmi captase întreaga atenţie. Era un scris pe oglindă, cu sânge.

Bieţii, bieţii Badica. Atât de puţini au rămas. O familie regală aproape dispărută. Altele vor urma.

Tamara pufni cu dezgust şi se întoarse cu spatele la oglindă, examinând alte detalii din baie. În timp ce ieşeam, însă, acele cuvinte mi se repetau în minte. O familie regală aproape dispărută. Altele vor urma.

Era adevărat, familia Badica era unul dintre cele mai mici clanuri regale. Dar era puţin probabil că aceia care fuseseră ucişi aici erau ultimii membri. Probabil că mai rămăseseră aproape două sute de Badica. Nu erau la fel de numeroşi ca familie precum Ivashkovii, să zicem. Aceia erau o familie regală uriaşă şi răspândită peste tot.

Totuşi, familia Badica avea mai mulţi membri decât alte familii regale.

Cum ar fi Dragomirii.

Lissa era ultima rămasă.

Dacă strigoii voiau să nimicească familiile regale, cea mai bună ocazie era să o atace pe ea. Sângele moroilor le dădea putere strigoilor, aşa că le înţelegeam dorinţa de a face asta. Presupuneam că atacarea familiilor regale în mod intenţionat făcea pur şi simplu parte din firea lor nemiloasă şi sadică. Era ironic că strigoii doreau să distrugă societatea moroilor, de vreme ce mulţi dintre ei făcuseră odată parte din ea.

Oglinda şi avertismentul de pe ea m-au frământat tot restul timpului cât am mai rămas acolo şi am descoperit că frica şi şocul meu se transformau în furie. Cum au putut face aşa ceva? Cum poate fi vreo creatură atât de sadică şi de malefică încât să facă aşa ceva unei familii — să vrea să nimicească o întreagă linie genealogică? Cum putea face o creatură aşa ceva când fusese odată ca mine şi ca Lissa?

Şi, gândindu-mă la Lissa — gândindu-mă că strigoii vor să distrugă şi familia ei —, în mine s-a stârnit o furie întunecată. Intensitatea acelei emoţii aproape că m-a şocat. Era ceva negru şi otrăvit, inflamat şi tulbure. Un nor de furtună gata să se dezlănţuie. Dintr-odată voiam să rup în bucăţi fiecare strigoi pe care puteam pune mâna.

Când în cele din urmă am intrat în maşină pentru a mă întoarce la Sf. Vladimir cu Dimitri, am trântit portiera atât de tare, încât a fost de mirare că nu i-am făcut praf geamul.

El se uită la mine surprins.

— Ce s-a întâmplat?

— Vorbeşti serios? am exclamat nevenindu-mi să cred. Cum poţi să întrebi asta? Ai fost acolo. Ai văzut tot.

— Aşa e, încuviinţă el. Dar nu-mi vărs nervii pe maşină.

Mi-am pus centura de siguranţă şi m-am încruntat.

— Îi urăsc. Îi urăsc pe toţi! Aş vrea ca eu să fi fost acolo. Le-aş fi sfâşiat eu lor beregatele.

Aproape că ţipam. Dimitri se uita fix la mine, cu faţa calmă, dar era clar uluit de izbucnirea mea.

— Chiar crezi că e aşa? mă întrebă. Crezi că te-ai fi descurcat mai bine ca Art Schoenberg după ce ai văzut ce au făcut strigoii acolo? După ce ai văzut ce ţi-a făcut Natalie?

Am ezitat. Mă luptasem pentru scurt timp cu vara Lissei, Natalie, când devenise strigoi, chiar înainte ca Dimitri să apară şi să schimbe soarta luptei. Chiar dacă devenise strigoi de curând — fiind încă slabă şi stângace — măturase literalmente cu mine prin încăpere.

Am închis ochii şi am respirat adânc. Brusc, m-am simţit stupid. Văzusem ce puteau face strigoii. N-aş fi reuşit decât să mor rapid dacă aş fi dat buzna încercând să salvez situaţia. Deveneam un gardian dur, dar tot mai aveam multe de învăţat — iar o fată de 17 ani n-ar fi putut ţine piept la şase strigoi.

Am deschis ochii.

— Îmi pare rău, am spus, recăpătându-mi autocontrolul.

Furia care explodase în mine se dispersase. Nu ştiam de unde apăruse. Aveam o fire nestăpânită şi adesea acţionam impulsiv, dar fusese ceva intens şi neplăcut chiar şi pentru mine. Ciudat.

— E în regulă, spuse Dimitri.

Întinse mâna şi mă atinse pentru câteva clipe. Apoi şi-o retrase şi porni maşina.

— A fost o zi lungă. Pentru toţi.

Când ne-am întors la Academia Sf. Vladimir, puţin după miezul nopţii, toată lumea ştia de masacru. Ziua şcolară vampirică tocmai se încheiase, iar eu nu mai dormisem de peste 24 de ore. Aveam ochii tulburi şi abia mă târam, iar Dimitri îmi ordonă să mă duc imediat în camera mea de la internat şi să dorm. El, bineînţeles, arăta vioi şi gata să se lupte cu oricine. Uneori nu eram prea sigură dacă de fapt dormea vreun pic. Plecă să se consulte cu alţi gardieni în legătură cu atacul şi i-am promis că mă voi băga direct în pat. În schimb, m-am îndreptat imediat spre bibliotecă. Trebuia s-o văd pe Lissa, iar legătura psihică îmi spusese că era acolo. Era întuneric beznă pe aleea pietruită care traversa curtea interioară de la internatul meu până la clădirea principală a liceului. Zăpada acoperea complet iarba, dar aleea fusese curăţată meticulos de gheaţă şi zăpadă. Îmi aminti de casa părăsită a bieţilor Badica. Biblioteca era un edificiu în stil gotic, mai potrivit pentru un decor de film cu subiect medieval decât pentru o şcoală. Înăuntru, atmosfera de mister şi istorie veche continua să impregneze întreaga clădire: ziduri din piatră lucrată cu grijă şi tablouri de demult contrastând cu computere şi lumini fluorescente. Tehnologia modernă avea un avanpost aici, dar nu avea să domine niciodată.

Strecurându-mă pe poarta electronică a bibliotecii, m-am îndreptat fără şovăire spre unul din locurile din spate unde erau ţinute cărţile de geografie şi de călătorie. Cum era de aşteptat, am găsit-o pe Lissa stând acolo pe podea, cu spatele sprijinit de un raft cu cărţi.

— Bună, spuse ea, ridicând privirea dintr-o carte deschisă, rezemată pe un genunchi.

Îşi dădu la o parte câteva şuviţe de păr blond de pe faţă. Prietenul ei, Christian, era întins pe jos lângă ea, cu capul sprijinit de celălalt genunchi al ei. Mă salută printr-un semn al capului. Având în vedere ostilitatea care apărea uneori între noi, asta aproape echivala cu o îmbrăţişare călduroasă din partea lui. În ciuda uşorului ei zâmbet, simţeam tensiunea şi frica din ea; legătura psihică o dădea de gol.

— Ai aflat, am spus, aşezându-mă cu picioarele încrucişate.

Zâmbetul îi dispăru şi sentimentul de frică şi de nelinişte se intensifică. Îmi plăcea că legătura noastră psihică mă ajuta s-o protejez mai bine, dar de fapt nu voiam ca neliniştile mele să fie amplificate.

— E îngrozitor, spuse ea înfiorându-se.

Christian îşi schimbă poziţia şi îi înlănţui degetele. Îi strânse mâna. Îl strânse şi ea. Erau atât de îndrăgostiţi şi de afectuoşi unul cu altul, că aproape mi se făcea greaţă după ce stăteam lângă ei. Însă acum erau abătuţi, fără îndoială din cauza veştilor despre masacru.

— Se zice... se zice că au fost şase sau şapte strigoi. Şi că oamenii i-au ajutat să rupă protecţiile.

M-am sprijinit cu spatele de un raft. Ştirile circulau foarte repede. Dintr-odată, am simţit că

amețesc.
— Aşa este.
— Serios? întrebă Christian. Credeam că e doar surescitare din cauza paranoiei.
— Nu...
Mi-am dat seama atunci că nimeni nu ştia unde fusesem azi.
— Am... am fost acolo.
Lissa făcu ochii mari şi i-am simțit şocul.
Chiar şi Christian — exemplul perfect pentru „mare şmecher” — păru contrariat.
Dacă situația n-ar fi fost îngrozitoare, m-aş fi simțit satisfăcută de faptul că-l surprinsesem cu garda jos.
— Glumeşti, spuse cu o voce nesigură.
— Credeam că-ți dai testul preliminar... Lissa tăcu.
— Aşa trebuia, am spus. Numai că ştii cum se întâmplă... te pomeneşti „la locul şi momentul nepotrivit”.
Gardianul cu care trebuia să-mi dau testul locuia acolo. Dimitri şi cu mine am intrat şi...
N-am putut termina. Imaginile sângelui şi ale morții de care era plină casa Badica îmi fulgerară din nou prin minte. Neliniştea străbătu atât chipul Lissei, cât şi legătura noastră psihică.
— Rose, te simți bine? întrebă ea cu blândețe. Lissa era cea mai bună prietenă a mea, dar nu voiam să ştie cât de mult mă speriase şi mă tulburase toată întâmplarea. Voiam să fiu puternică.
— Sunt OK, am spus cu dinții încleştați.
— Cum a fost? întrebă Christian.
Vocea îi era plină de curiozitate, dar avea şi o undă de vinovăție — ca şi cum ştia că nu era bine să-ți doreşti să afli amănunte despre ceva atât de oribil. Însă nu se putea abține să nu întrebe. Lipsa de control a impulsurilor era un lucru pe care noi doi îl aveam în comun.
— A fost... Am clătinat din cap. Nu vreau să vorbesc despre asta.
Christian vru să obiecteze, dar apoi Lissa îşi trecu o mână prin părul lui neted şi negru. Blânda mustrare îl făcu să tacă. Urmă un moment stânjenitor. Citind gândurile Lissei, am simțit că bâjbâie cu disperare după un nou subiect de discuție.
— Se vorbeşte că asta o să dea peste cap toate vizitele de sărbători, îmi spuse după alte câteva clipe. Mătuşa lui Christian va veni în vizită, dar cei mai mulți dintre părinți nu vor să călătorească şi consideră că-i mai bine pentru copiii lor să rămână aici, în siguranță. Sunt speriați că grupul ăsta de strigoi îşi face de cap prin împrejurimi.
Nu mă gândisem la complicațiile unui astfel de atac. Mai era cam o săptămână până la Crăciun. De obicei, în această perioadă a anului, moroii călătoreau foarte mult. Elevii mergeau acasă pentru a-şi vizita părinții; părinții veneau să stea în campus pentru a-şi vizita copiii.
— Din cauza asta multe familii vor fi despărțite, am murmurat.
— Şi o să strice o grămadă de petreceri regale, spuse Christian; scurta lui seriozitate dispăruse; atitudinea sarcastică revenise. Ştii cum sunt în perioada asta a anului — se întrec mereu care dă cele mai mari petreceri. Or să fie dezorientați.
Eram convinsă de asta. Viața mea însemna luptă, dar moroii aveau fără îndoială conflictele lor interne — mai ales nobilii şi membrii familiilor regale. Îşi purtau propriile bătălii prin cuvinte şi alianțe politice, dar eu, sincer, preferam metoda mai directă a loviturilor cu pumni şi picioare. Lissa şi Christian, în special, trebuiau să navigheze prin ape tulburi. Amândoi erau din familii regale, ceea ce însemna că se aflau în centrul atenției atât în interiorul, cât şi în afara Academiei.
Lucrurile erau mai grele pentru ei decât pentru cei mai mulți moroi din familii regale. Familia lui Christian suporta consecințele a ceea ce făcuseră părinții lui. Deveniseră intenționat strigoi, renunțând la magie şi la principiile morale pentru a deveni nemuritori şi a trăi din uciderea celorlalți. Părinții lui erau morți acum, dar asta nu-i împiedica pe ceilalți să nu aibă încredere în el. Toți păreau să creadă că în orice clipă ar putea deveni strigoi şi că-i va transforma în strigoi şi pe ei. Nici atitudinea lui caustică şi umorul negru nu-i erau de prea mare ajutor.
Atenția pe care o atrăgea Lissa provenea din faptul că era ultima rămasă din familia ei. Niciun alt moroi nu mai avea îndeajuns sânge de Dragomir pentru a purta acest nume. Probabil că strămoşii

viitorului ei soț vor fi avut suficient din acest sânge pentru ca urmaşii ei să fie Dragomiri, dar, pentru moment, ea era un fel de vedetă din cauză că era singura membră a acestei familii.

Gândindu-mă la acest lucru, mi-am amintit brusc de avertismentul mâzgălit pe oglindă. Mi s-a făcut rău. Furia întunecată şi disperarea se treziră, dar le-am alungat cu o glumă.

— Voi ar trebui să încercați să vă rezolvați problemele ca noi. O bătaie cu pumnii s-ar putea să vă facă bine vouă, celor din familiile regale.

Lissa şi Christian râseră. El o privi cu un zâmbet şmecher, arătându-şi colții.

— Ce zici? Pun pariu că te-aş putea face dacă ne-am lupta unu la unu.

— Ai vrea tu, îl necăji ea. Neliniştea i se mai potoli.

— Chiar vreau, spuse el, continuând s-o privească în ochi.

Tonul foarte senzual din vocea lui îi acceleră Lissei bătăile inimii. Am simțit o undă de gelozie. Ea şi cu mine fusesem cele mai bune prietene întreaga viață. Îi puteam citi gândurile. Dar situația era aceasta: Christian era o parte uriaşă din universul ei acum şi juca un rol pe care eu nu l-aş putea îndeplini niciodată — tot aşa cum el nu ar fi putut fi părtaş la legătura care exista între mine şi ea. Amândoi acceptam asta, dar nu ne convenea faptul că trebuia să-i împărțim atenția şi, uneori, se părea că armistițiul pe care-l făcusem de dragul ei era foarte fragil.

Lissa îşi trecu mâna uşor peste obrazul lui.

— Fii cuminte.

— Sunt, îi spuse, cu emoție în glas. Uneori. Dar uneori nu vrei ca eu să...

Oftând, m-am ridicat.

— Doamne. Vă las singuri acum.

Lissa clipi şi-şi luă cu greu privirea de la Christian, părând dintr-odată stânjenită.

— Scuze, murmură ea.

O uşoară îmbujorare îi apăru pe obraji. O făcea să arate mai drăguță, fiind altfel palidă ca toți moroii. Nu că ar fi avut prea mare nevoie.

— Nu e nevoie să pleci...

— Nu, e în regulă. Sunt extenuată, am încredințat-o eu.

Christian nu părea prea supărat că mă vede plecând.

— Ne vedem mâine.

Am dat să mă întorc, dar Lissa m-a strigat.

— Rose? Eşti... eşti sigură că te simți bine? După tot ce s-a întâmplat?

M-am uitat în ochii ei verzi ca jadul. Îngrijorarea era atât de puternică şi de profundă, că am simțit o strângere de inimă. Chiar dacă eram mai apropiată de ea ca oricine altcineva, nu voiam să îşi facă griji în privința mea. Era datoria mea s-o protejez. Nu trebuia să se neliniştească în privința protecției mele — mai ales când strigoii deciseseră pe neaşteptate să facă o listă neagră cu familii regale.

I-am zâmbit nepăsătoare.

— Sunt bine. În afară de faptul că o să vă rupeți hainele unul altuia înainte ca eu să pot pleca, nu-mi fac alte probleme.

— Atunci ar fi bine să pleci acum, spuse Christian sarcastic.

Ea îi dădu un cot, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Noapte bună, le-am spus.

Zâmbetul mi-a dispărut imediat ce m-am întors cu spatele la ei. M-am îndreptat către camera mea cu inima grea, sperând să nu-i visez pe cei din familia Badica în acea noapte.

TREI

Holul internatului meu era plin de larmă când am alergat jos pentru antrenamentul de dinaintea cursurilor. Agitaţia nu m-a surprins. Un somn bun în timpul nopţii reuşise să alunge imaginile din ziua precedentă, dar ştiam că nici eu, nici colegii mei nu vom uita uşor ce se întâmplase lângă Billings.

Şi totuşi, în timp ce studiam feţele şi grupurile celorlalţi novici, am observat ceva bizar. Teama şi tensiunea de ieri erau încă prezente, fără îndoială, dar mai era ceva nou: nerăbdare. Doi novici din primul an vorbeau veseli în şoaptă. În apropiere, un grup de băieţi de vârsta mea gesticulau frenetic, cu rânjete entuziaste pe feţe.

Ceva îmi scăpa aici — doar dacă nu cumva întreaga zi de ieri fusese un vis. Abia m-am abţinut să mă duc şi să întreb pe cineva ce se petrecea. Dacă aş mai fi zăbovit, aş fi întârziat la antrenament. Însă mă rodea curiozitatea. Oare strigoii şi oamenii care îi ajutaseră fuseseră găsiţi şi ucişi? Asta ar fi fost cu siguranţă o veste bună, dar ceva îmi spunea că nu era asta. Împingând uşile din faţă, am regretat că va trebui să aştept până la micul dejun ca să aflu.

— Hei-hei, Hathaway, mă strigă o voce tărăgănată.

Am întors repede privirea şi am zâmbit. Mason Ashford, un alt novice şi un bun prieten de-al meu, veni încet şi îşi potrivi pasul cu al meu.

— Câţi ani ai, doisprezece? am întrebat, continuând să mă îndrept spre sala de gimnastică.

— Aproape, spuse el. Nu ţi-am văzut figura zâmbitoare ieri. Unde ai fost?

După câte se părea, prezenţa mea la casa Badica nu era încă foarte cunoscută. Nu era vreun secret, dar nu voiam să discut despre detalii sângeroase.

— Am avut un antrenament cu Dimitri.

— Doamne, bombăni Mason. Tipul ăla te pune mereu la treabă. Nu-şi dă seama că ne lipseşte de frumuseţea şi farmecul tău?

— Faţă zâmbitoare? Frumuseţe şi farmec? Te cam întreci cu laudele în dimineaţa asta, nu ţi se pare? am râs eu.

— Hei, spun doar adevărul gol-goluţ. Pe bune, ai noroc că o persoană atât de fermecătoare şi de inteligentă ca mine îţi acordă atâta atenţie.

Continuam să zâmbesc. Mason era un mare crai şi îi plăcea să flirteze mai ales cu mine. În parte, fiindcă mă pricepeam la asta şi îmi plăcea să răspund la flirt. Dar ştiam că sentimentele lui pentru mine erau mai mult decât doar de prietenie şi încă nu mă hotărâsem ce simţeam eu în privinţa asta. Amândoi aveam acelaşi simţ zurliu al umorului şi eram frecvent în centrul atenţiei în clasă şi între prieteni. Avea nişte ochi albaştri superbi şi un păr roşcat ciufulit, care părea că nu stă niciodată întins. Era nostim.

Dar avea să fie destul de greu să ies cu altcineva atât timp cât continuam să mă gândesc la momentul când fusesem aproape dezbrăcată în pat cu Dimitri.

— Fermecător şi inteligent, ai? am clătinat eu din cap. Cred că nu îmi acorzi nici pe jumătate atâta atenţie mie cât acorzi propriei tale persoane. Cineva trebuie să o mai reducă un pic.

— A, da? întrebă el. Păi, poţi să încerci pe pârtiile de schi.

M-am oprit.

— Pe ce?

— Pe pârtii. Îşi lăsă capul într-o parte. Ştii tu, excursia la schi.

— Ce excursie la schi?

Se părea că-mi scăpa ceva important aici.

— Unde ai fost în dimineaţa asta? întrebă, uitându-se la mine ca la o nebună.

— În pat! Abia m-am trezit de, nu ştiu, cinci minute. Acum, ia-o de la capăt şi spune-mi despre ce vorbeşti. M-am înfiorat din cauză că stăteam pe loc. Şi hai să ne mişcăm.

Ceea ce-am şi făcut.

— Deci, ştii că le e frică tuturor să-şi ia copiii acasă de Crăciun? Ei bine, e un complex hotelier de schi uriaş în Idaho care e folosit exclusiv de membri ai familiilor regale şi de moroi bogaţi. Proprietarii îl deschid pentru elevii Academiei şi familiile lor — şi, de fapt, pentru orice alţi moroi care vor să meargă. Toată lumea fiind într-un singur loc, or să fie o grămadă de gardieni care să

păzească zona, aşa că va fi complet protejat.
— Glumeşti, am spus.
Am ajuns la sala de gimnastică şi am intrat, lăsând la uşă frigul de afară.
Mason dădu din cap cu entuziasm.
— E adevărat. Se zice că locul e extraordinar. Afişă zâmbetul care întotdeauna mă făcea să zâmbesc şi eu.
— O să trăim ca nişte regi, Rose. Cel puțin vreo săptămână. Plecăm în a doua zi de Crăciun.
Stăteam locului, entuziasmată şi uimită. Nu mă gândisem la asta. Era într-adevăr o idee genială, care le dădea posibilitatea familiilor să se întrunească în siguranță. Şi ce loc minunat de reîntâlnire! Hotel de schi pentru familiile regale. Mă aşteptasem să-mi petrec cea mai mare parte a vacanței de sărbători stând aici şi uitându-mă la televizor cu Lissa şi Christian. Acum urma să mă distrez într-un hotel de cinci stele. Homar la cină. Masaj. Instructori de schi drăguți...
Entuziasmul lui Mason era contagios. Simțeam cum mă cuprinde şi, apoi, dintr-odată, mi-a dispărut brusc.
Studiindu-mi fața, el observă imediat schimbarea.
— Ce s-a întâmplat? E foarte tare!
— Este, am recunoscut eu. Şi înțeleg de ce toată lumea e entuziasmată, dar motivul pentru care mergem în locul ăsta luxos e că, ei bine, că au murit oameni. Adică, nu par ciudate toate astea?
Expresia veselă de pe chipul lui Mason lăsă loc uneia un pic mai serioase.
— Mda, dar noi suntem în viață, Rose. Nu putem să nu ne trăim viețile în continuare pentru că alții au murit. Şi trebuie să ne asigurăm că nu mai mor alții. De asta locul ăsta e o idee minunată. E sigur.
Ochii i se aprinseră.
— Doamne, abia aştept să ieşim de aici. După ce-am auzit ce s-a întâmplat, vreau doar să mă duc să nimicesc nişte strigoi. Aş vrea să putem pleca acum, ştii? Nu e niciun motiv pentru care n-am putea. Le-ar prinde bine o mână de ajutor în plus şi noi ştim cam tot ce trebuie să ştim.
Înverşunarea din vocea lui îmi aminti de izbucnirea mea de ieri, cu toate că nu era chiar atât de surescitat pe cât fusesem eu. Nerăbdarea lui de a trece la acțiune avea în ea ceva impetuos şi naiv, pe când a mea se născuse dintr-un fel de iraționalitate ciudată, ascunsă, pe care n-o înțelegeam pe de-a întregul.
Nu i-am răspuns, iar Mason mă privi nedumerit.
— Tu nu vrei?
— Nu ştiu, Mase. Am privit în gol în jos, evitându-i privirea în timp ce-mi studiam vârful pantofului. Adică, nici eu nu vreau să existe în lume strigoi, care să atace oameni. Şi vreau să-i opresc, teoretic... dar, ei bine, nu suntem nici pe departe pregătiți. Am văzut ce pot face... Nu ştiu. Graba nu e o soluție. Am clătinat din cap şi am ridicat din nou privirea. Doamne. Vorbeam atât de rațional şi de prudent. Vorbeam ca Dimitri. Nu contează, am spus apoi, de vreme ce oricum n-o să se întâmple aşa. Presupun că ar trebui pur şi simplu să ne bucurăm de excursie, nu?
Mason îşi schimbă repede dispoziția şi deveni din nou calm.
— Îhî. Şi ar fi bine să încerci să-ți aminteşti să schiezi, pentru că te provoc să mă întreci acolo. Chiar dacă asta n-o să se întâmple.
Am zâmbit din nou.
— Băiete, o să fie foarte trist când o să te fac să plângi. Deja mă cam simt vinovată.
Deschise gura pentru a rosti fără îndoială vreo replică ironică, dar apoi zări ceva — sau mai degrabă pe cineva — în spatele meu. Am întors repede capul şi am văzut silueta înaltă a lui Dimitri apropriindu-se din partea cealaltă a sălii de gimnastică.
Mason îmi făcu o reverență curtenitoare.
— La ordinele dumneavoastră. Ne vedem mai încolo, Hathaway. Să începi să-ți pui la punct strategia de schi.
Deschise uşa şi dispăru în bezna înghețată. M-am întors şi m-am dus la Dimitri.
Ca şi alți dhampiri novici, petreceam jumătate din ziua de şcoală făcând tot felul de exerciții pentru gardieni, fie luptă fizică efectivă, fie învățând despre strigoi şi despre cum să te aperi de ei. Novicii aveau de asemenea exerciții după şcoală. Eu, însă, eram într-o situație neobişnuită.

Încă eram convinsă de justețea deciziei de a fugi de la Sf. Vladimir. Victor Dashkov reprezentase o amenințare prea mare pentru Lissa. Numai că vacanța noastră prelungită avusese unele consecințe. Din cauza faptului că fusesem plecată timp de doi ani, rămăsesem în urmă la cursurile pentru gardieni, aşa că şcoala declarase că trebuia să le recuperez făcând exerciții suplimentare înainte şi după şcoală.

Cu Dimitri.

Nu ştiau însă că-mi dădeau şi cursuri de evitat tentațiile. Dar, lăsând la o parte atracția pentru el, învățam rapid şi, cu ajutorul lui, aproape că-i ajunsesem din urmă pe ceilalți din ultimul an.

Văzându-l fără haină, mi-am dat seama că azi urma să lucrăm înăuntru, ceea ce era o veste bună. Afară era ger. Dar bucuria pe care am simțit-o a fost nimic pe lângă sentimentul pe care l-am avut când am văzut ce anume pregătise într-una din sălile de antrenament.

Pe peretele îndepărtat erau aranjate manechine pentru exerciții, manechine care arătau uimitor de vii. Nu erau saci din pânză umpluți cu paie. Erau bărbați şi femei, îmbrăcați în haine obişnuite, cu piele de cauciuc şi păr şi ochi de culori diferite. Expresiile lor variau între veselie, frică şi furie. Mai lucrasem şi înainte cu astfel de manechine la alte antrenamente, folosindu-le la exersarea loviturilor cu picioarele şi cu pumnii. Dar nu mai lucrasem niciodată cu ele având ceea ce ținea Dimitri în mână acum: o țepuşă din argint.

— Minunat, am murmurat eu.

Era identică cu cea pe care o găsisem la casa Badica. Avea un mâner la un capăt, aproape ca al unui pumnal, dar fără micile ornamente. Aici se termina asemănarea cu un pumnal. În loc de o lamă plată, țepuşa avea un corp gros, rotunjit, care se îngusta într-un vârf ascuțit, ca un fel de daltă pentru gheață. Întregul obiect era cu puțin mai scurt decât antebrațul meu.

Dimitri se sprijinea nepăsător de perete, într-o postură relaxată care îi ieşea mereu remarcabil de bine, în ciuda faptului că avea peste doi metri înălțime. Cu o mână, aruncă țepuşa în aer. Aceasta se învârti de două ori şi apoi căzu. El o prinse de mâner.

— Te rog spune-mi că o să învăț cum să fac asta azi, am spus.

În adâncul întunecat al ochilor lui apăru un licăr de amuzament. Cred că uneori îi venea greu să rămână serios în apropierea mea.

— O să ai noroc dacă o să te las s-o ții în mână azi, spuse el.

Aruncă din nou țepuşa în aer. Ochii mei o urmăriră nerăbdători.

Am vrut să-i atrag atenția că deja ținusem una în mână, dar am înțeles că acest fir logic n-avea să mă ducă nicăieri.

În schimb, mi-am aruncat rucsacul pe podea, mi-am scos haina şi mi-am încrucişat brațele, aşteptând. Eram îmbrăcată cu pantaloni largi legați în talie şi un maiou, iar pe deasupra aveam un hanorac. Părul meu negru era strâns tare la spate într-o coadă. Eram pregătită pentru orice.

— Vrei să-ți spun cum funcționează şi de ce ar trebui să am mereu grijă cu ele, am spus eu.

Dimitri se opri din învârtitul țepuşei şi se holbă la mine uimit.

— Haide, am râs eu. Crezi că nu am aflat până acum cum procedezi? Facem asta de aproape trei luni. Mereu mă pui să vorbesc despre siguranță şi responsabilitate înainte de a putea face ceva distractiv.

— Înțeleg, spuse el. Păi, bănuiesc că ți-ai dat seama de tot. Te rog, continuă lecția. Eu doar o să aştept acolo până vei avea nevoie din nou de mine.

Vârî țepuşa într-o teacă din piele ce-i atârna la mijloc, apoi se sprijini comod de perete, cu mâinile afundate în buzunare. Am aşteptat, crezând că glumea, dar, cum el nu mai spuse nimic altceva, am înțeles că vorbise serios. Ridicând din umeri, am început să spun ce ştiam.

— Argintul are întotdeauna efecte puternice asupra oricăror creaturi magice — le poate ajuta sau le poate face rău dacă pui suficientă energie în el. Țepuşele acestea sunt foarte puternice pentru că e nevoie de patru moroi diferiți pentru a le face, iar ei folosesc toate elementele la fabricarea lor.

M-am încruntat, gândindu-mă dintr-odată la ceva.

— Ei bine, în afară de spirit. Aşadar, chestiile astea concentrează puteri extraordinare şi sunt cam singurele arme non-decapitante care pot face rău unui strigoi — dar, pentru a-i ucide, trebuie înfipte în inimă.

— Pe tine te pot răni? Am clătinat din cap.

— Nu. Adică, păi, da, dacă îmi înfigi una în inimă, dar nu-mi va face rău aşa cum i-ar face unui moroi. Dacă-l zgârii pe unul cu asta, o să-l afecteze destul de rău — dar nu la fel de rău ca în cazul unui strigoi. Şi nici oamenilor nu le face rău.

M-am oprit o clipă şi am privit absentă la fereastra din spatele lui Dimitri. Gheaţa acoperea geamul creând modele scânteietoare, cristaline, dar abia dacă observam. Menţionarea oamenilor şi a ţepuşelor mă făcu să-mi amintesc de casa Badica. În minte îmi apărură sânge şi moarte.

Văzând că Dimitri mă priveşte, am alungat amintirile şi am continuat cu lecţia. Uneori Dimitri încuviinţa din cap sau punea o întrebare lămuritoare. Pe măsură ce timpul trecea, mă tot aşteptam să-mi spună că terminasem şi că puteam începe să hăcuiesc manechinele. În schimb, o lungi până spre sfârşitul şedinţei şi doar cu vreo zece minute înainte de a termina mă duse la unul dintre ele — era un bărbat cu păr blond şi barbişon. Dimitri scoase ţepuşa din teacă, dar nu mi-o dădu.

— Unde o să o înfigi? întrebă el.

— În inimă, am răspuns iritată. Deja ţi-am spus asta cam de o sută de ori. Poţi să mi-o dai acum?

Îi scăpă un zâmbet.

— Unde e inima?

I-am aruncat o privire neîncrezătoare. El ridică pur şi simplu din umeri.

Cu un gest teatral, am arătat spre partea stângă a pieptului manechinului. Dimitri clătină din cap.

— Nu acolo e inima, îmi spuse.

— Ba cum să nu. Oamenii îşi duc mâinile la inimă când rostesc Jurământul de Loialitate[2] sau cântă imnul naţional.

Continuă să mă fixeze aşteptând.

M-am întors la manechin şi l-am studiat. Mi-am amintit vag că învăţasem proceduri de resuscitare cardio-pulmonară şi locul asupra căruia trebuia să apăsam cu mâinile. Am lovit uşor centrul pieptului manechinului.

— E aici?

Ridică o sprânceană. În mod obişnuit, aş fi considerat asta ceva tare. Astăzi, era doar ceva enervant.

— Nu ştiu, spuse el. Este?

— Asta te întreb eu!

— N-ar trebui să mă întrebi. Nu trebuie să faceţi cu toţii anatomie şi fiziologie?

— Mda. În clasa a unsprezecea. Eu am fost în „vacanţă”, ai uitat?

Am arătat spre ţepuşa strălucitoare.

— Te rog, pot să o ating acum?

El învârti din nou ţepuşa, lăsând-o să scânteieze în lumină, iar apoi aceasta dispăru în teacă.

— Vreau să-mi spui unde e inima când ne întâlnim data viitoare. Unde e exact. Şi mai vreau să ştiu şi ce e în faţa ei.

I-am aruncat cea mai fioroasă privire a mea, care — judecând după expresia lui — s-ar putea să nu fi fost atât de fioroasă. De cele mai multe ori, eram de părere că Dimitri era cel mai sexy om de pe pământ. Însă erau şi momente ca acesta...

M-am dus la prima oră, un curs de lupte, indispusă. Nu-mi plăcea să par incompetentă în faţa lui Dimitri şi îmi dorisem foarte, foarte mult să folosesc o ţepuşă. Aşa că, la oră, mi-am descărcat supărarea pe oricine am putut lovi. Până la sfârşitul orei, nimeni nu voia să se bată cu mine. O lovisem din greşeală pe Meredith — una din puţinele fete din clasa mea — atât de tare, încât simţise lovitura prin apărătoarea de picior. Avea să-i apară o vânătaie urâtă şi se tot uita la mine ca şi cum aş fi făcut-o intenţionat. Mi-am cerut scuze fără niciun rezultat. După aceea, Mason m-a găsit din nou.

— Frate, spuse, studiindu-mi faţa. Cine te-a enervat? Am început imediat să-i spun necazul cu ţepuşa din argint şi inima.

Spre supărarea mea, el râse.

— Cum de nu ştii unde e inima? Mai ales dacă te gândeşti câte ai frânt?

L-am privit la fel de fioros cum îl privisem pe Dimitri. De data asta, a avut efect. Faţa lui Mason

2 Jurământul de loialitate faţă de Statele Unite ale Americii, compus în 1892 de Francis Bellamy

păli.

— Belikov e un om bolnav şi hain care ar trebui aruncat într-o groapă cu vipere turbate pentru jignirea uriaşă pe care a comis-o împotriva ta în dimineaţa asta.

— Mulţumesc, am spus cu afectare. Apoi, m-am gândit un pic. Viperele pot să fie turbate? am întrebat.

— Nu văd de ce nu. Orice poate să fie. Cred. Îmi deschise uşa holului. Deşi s-ar putea ca gâştele canadiene să fie mai rele ca viperele, adăugă el.

L-am privit pieziş.

— Gâştele canadiene sunt mai rele ca viperele?

— Ai încercat vreodată să le dai de mâncare nemernicelor ălora mici? întrebă el, încercând fără succes să pară serios. Sunt feroce. Dacă eşti aruncat la vipere, mori repede. Cu gâştele, însă? Poate să dureze zile în şir. E mai multă suferinţă.

— Mamă. Nu ştiu dacă să fiu impresionată sau speriată că te-ai gândit la toate astea, am remarcat.

— Încerc doar să găsesc modalităţi creative de a-ţi răzbuna onoarea, asta-i tot.

— Nu mi-ai făcut niciodată impresia că ai fi genul creativ, Mase.

Stăteam la intrarea în sala de clasă pentru ora a doua. Figura lui Mason era tot senină şi glumeaţă, dar, când vorbi din nou, vocea lui avea un ton aluziv.

— Rose, când sunt în preajma ta, mă gândesc la tot felul de lucruri creative de făcut.

Încă mai chicoteam cu gândul la vipere, dar m-am oprit brusc, holbându-mă la el surprinsă. Îl considerasem mereu pe Mason drăguţ, însă, văzând expresia aceea serioasă, tulburată din ochii lui, mi-a trecut brusc prin minte, pentru prima oară, că era, de fapt, destul de sexy.

— Ah, ia te uită, râse el, observând cât de mult mă luase prin surprindere. Rose e lăsată fără cuvinte. Ashford 1, Hathaway O.

— Hei, nu vreau să te fac să plângi înainte de excursie. N-o să fie nicio distracţie dacă te înving înainte să ajungem pe pârtie.

El râse şi-am intrat în clasă. Era un curs despre teoria pazei de corp, care se desfăşura într-o clasă obişnuită în locul unui teren de antrenament. Era un bun răgaz de la efortul fizic. Astăzi, în faţă stăteau trei gardieni care nu erau din regimentul şcolii. Veniţi în vizită de sărbători, mi-am dat eu seama. Părinţii şi gardienii lor începuseră deja să sosească în campus pentru a-şi însoţi copiii la staţiunea de schi. Imediat am devenit curioasă. Unul dintre oaspeţi era un tip înalt, care arăta de vreo sută de ani, dar care tot mai putea să se bată serios. Celălalt tip era cam de vârsta lui Dimitri. Avea un ten foarte bronzat şi era atât de bine făcut, că unele fete din clasă păreau gata să leşine.

Ultimul gardian era o femeie. Părul ei castaniu-roşcat era foarte scurt şi creţ, iar ochii ei căprui erau în acel moment pierduţi în gânduri. Cum spuneam, multe femei dhampir alegeau să aibă copii în loc să urmeze cariera de gardian. De vreme ce şi eu mă număram printre puţinele femei din această profesie, eram mereu bucuroasă să cunosc altele — precum Tamara.

Numai că aceasta nu era Tamara. Era o femeie pe care o ştiam de mulţi ani, cineva care nu îmi provoca deloc mândrie şi emoţie. În schimb, simţeam resentiment. Resentiment, mânie şi indignare puternică.

Femeia care stătea în faţa clasei era mama mea.

PATRU

Nu-mi venea să cred. janine Hathaway. Mama mea. Extraordinar de celebra şi nemaipomenit de absenta mea mamă. Nu era ea Arthur Schoenberg, dar avea o reputaţie foarte bună în lumea gardienilor. N-o mai văzusem de ani de zile, pentru că era mereu plecată în aceeaşi misiune nebunească. Şi cu toate acestea... iat-o chiar acum la Academie — chiar în faţa mea — şi nici măcar nu se obosise să-mi spună că vine. Cam asta era dragostea maternă.

Ce naiba căuta aici până la urmă? Am găsit repede răspunsul. Toţi moroii care veneau în campus urmau să fie însoţiţi de gardienii lor. Mama mea proteja un nobil din clanul Szelsky şi câţiva membri din acea familie veniseră pentru sărbători. Bineînţeles că ea avea să fie aici cu el.

M-am aşezat pe scaunul meu şi am simţit o strângere de inimă. Ştiam că trebuie să mă fi văzut intrând, dar atenţia îi era îndreptată în altă parte. Era îmbrăcată în blugi şi într-un tricou bej, acoperit cu ceea ce trebuie să fi fost cea mai anostă jachetă de denim pe care o văzusem vreodată. Având puţin peste un metru şi jumătate înălţime, părea pitică în comparaţie cu ceilalţi gardieni, dar avea o prestanţă şi un fel de a sta în picioare care o făceau să pară mai înaltă.

Instructorul nostru, Stan, ne prezentă invitaţii şi ne informă că aveau să ne împărtăşească experienţe din viaţa reală. Se plimbă prin faţa clasei, cu sprâncenele stufoase unindu-i-se în timp ce vorbea.

— Ştiu că nu e ceva obişnuit, explică el. Gardienii veniţi în vizită nu au de obicei timp să intre la cursurile noastre. Cu toate acestea, cei trei invitaţi ai noştri şi-au făcut timp să vină să vă vorbească azi, în lumina a ceea ce s-a întâmplat recent...

Făcu o scurtă pauză şi nimeni nu trebuia să ne spună la ce se referea. Atacul asupra familiei Badica. Îşi drese glasul şi începu din nou.

— În lumina a ceea ce s-a întâmplat, ne-am gândit că v-ar fi de ajutor să învăţaţi de la cei care lucrează în prezent în domeniu.

Clasa se încorda de emoţie. Să asculţi istorisiri — mai ales din acelea cu mult sânge şi acţiune — era mult mai interesant decât să analizezi teorie dintr-un manual. Se pare că şi unii dintre gardienii campusului erau de aceeaşi părere. Veneau des la orele noastre, dar astăzi erau prezenţi într-un număr mai mare decât de obicei. Dimitri stătea printre ei în spate.

Tipul în vârstă vorbi primul. Începu să povestească şi m-am trezit că sunt captivată de poveste. Descria momentul când cel mai tânăr fiu al familiei pe care o păzea se rătăcise într-un loc public în care strigoii stăteau la pândă.

— Soarele se pregătea să apună, ne spuse pe un ton grav. Îşi legănă braţele într-o mişcare descendentă, după câte se părea pentru a descrie apusul. Eram doar doi şi trebuia să luăm o decizie rapidă în privinţa modului de acţiune.

M-am aplecat înainte, cu coatele sprijinite pe bancă. Gardienii lucrau adesea câte doi. Unul — garda de apropiere — stătea de obicei lângă cei care erau păziţi, în vreme ce celălalt — garda de depărtare — cerceta zona. Garda de depărtare rămânea totuşi în raza vizuală, aşa că vedeam care era problema aici. Gândindu-mă la asta, am decis că, dacă aş fi în acea situaţie, aş pune gardianul de apropiere să ducă restul familiei într-un loc sigur, în vreme ce celălalt gardian ar căuta băiatul.

— Am ţinut familia înăuntrul unui restaurant cu partenerul meu, în timp ce eu am cercetat restul zonei, continuă gardianul în vârstă.

Îşi întinse braţele în faţă într-o mişcare de rotaţie şi am avut un sentiment de satisfacţie, pentru că luasem decizia corectă. Povestea se termină bine, băiatul fiind găsit, fără să aibă neşansa vreunei întâlniri cu strigoii.

Istorioara celui de-al doilea tip era despre cum fusese mai rapid decât un strigoi care urmărea un moroi.

— Nici măcar nu eram de fapt de serviciu, spuse el. Era cel foarte drăguţ, iar fata care stătea lângă mine îl fixa cu ochii mari, plini de adoraţie.

— Vizitam un prieten şi familia pe care o păzea. În timp ce plecam din apartamentul lor, am văzut un strigoi pândind în umbră. Nu se aşteptase deloc să fie un gardian acolo. Am înconjurat blocul, am apărut în spatele lui şi...

Omul făcu o mişcare de înjunghiere, mult mai spectaculoasă decât fuseseră gesturile tipului în vârstă. Povestitorul merse chiar până acolo încât să imite răsucirea ţepuşei în inima strigoiului.

Apoi veni rândul mamei mele. M-am încruntat chiar înainte să spună vreun cuvânt, o încruntătură care deveni mai puternică odată ce ea începu efectiv să povestească. Jur, dacă n-aş fi crezut-o incapabilă să aibă o asemenea imaginaţie — şi alegerile ei vestimentare anoste dovedeau că realmente nu avea nici un pic de imaginaţie —, aş fi spus că minţea. Era mai mult decât o povestire. Era o istorisire epopeică, de genul celor care sunt ecranizate şi câştigă Oscaruri.

Povesti despre cum cel pe care trebuia să-l păzească, lordul Szelsky, şi soţia lui participaseră la un bal dat de o altă familie regală importantă. Câţiva strigoi stăteau la pândă. Mama mea l-a descoperit pe unul din ei, l-a înjunghiat imediat cu ţepuşa, iar apoi i-a alertat pe ceilalţi gardieni prezenţi. Cu

ajutorul lor, i-a prins pe ceilalți strigoi care pândeau prin preajmă şi ea a fost cea care i-a ucis pe cei mai mulți.

— N-a fost uşor, explică ea.

Din partea oricărui altcuiva, această afirmație ar fi sunat ca o lăudăroşenie. Nu şi din partea ei. În felul ei de a vorbi era o însuflețire, un fel eficient de a prezenta faptele, care nu lăsa loc pentru înflorituri. Fusese crescută în Glasgow şi unele cuvinte încă mai aveau accentul cadențat scoțian.

— Mai erau trei în clădire. La acel moment, era un număr considerat neobişnuit de mare pentru nişte strigoi care acționează împreună. Asta nu mai e neapărat valabil acum, ținând cont de masacrul familiei Badica.

Câțiva tresăriră din cauza felului calm în care vorbi despre atac. Din nou, imaginea cadavrelor îmi apăru în fața ochilor.

— A trebuit să-i eliminăm pe ceilalți strigoi cât mai repede şi mai discret cu putință, pentru a nu alarma lumea. Acum, dacă îi poți lua prin surprindere, cel mai bun mod de a-i elimina pe strigoi e să te apropii din spate, să le rupi gâtul şi să-i înjunghii cu țepuşa. N-or să moară din cauza frângerii gâtului, desigur, dar îi amețeşte şi vă permite să-i înjunghiați înainte de a putea face zgomot. Partea cea mai dificilă este de fapt să te apropii pe furiş de ei, căci au auzul foarte ascuțit. Pentru că sunt mai scundă şi mai uşoară decât majoritatea gardienilor, mă pot mişca destul de discret. Astfel că am sfârşit prin a înfăptui două din cele trei omoruri eu însămi.

Folosea din nou acel ton degajat în timp ce-şi descria propriile abilități de a trece neobservată. Era enervant, chiar mai mult decât dacă ar fi fost arogantă pe față în privința realizărilor ei. Fețele colegilor mei străluceau de uimire; erau evident mai interesați de ideea de a frânge gâtul unui strigoi decât de analizarea calităților de povestitor ale mamei mele.

Îşi continuă relatarea. Când ea şi ceilalți gardieni uciseseră strigoii rămaşi, descoperiseră că doi moroi fuseseră răpiți de la petrecere. O asemenea faptă nu era neobişnuită pentru strigoi. Uneori voiau să-i păstreze pe moroi pentru o „gustare” pentru mai târziu; uneori, strigoi de rang inferior erau trimişi de cei mai puternici pentru a aduce prada. În orice caz, doi moroi dispăruseră de la bal şi gardianul lor fusese rănit.

— Fireşte, nu-i puteam lăsa pe acei moroi în ghearele strigoilor, spuse ea. I-am urmărit pe strigoi până la ascunzătoarea lor şi am găsit mai mulți care locuiau împreună. Sunt sigură că puteți observa cât de rară e această situație.

Aşa era. Firea diabolică şi egoistă a strigoilor îi făcea să se întoarcă unul împotriva altuia la fel de uşor cum îşi atacau victimele. Tot ce puteau face — atunci când aveau un țel imediat şi sângeros — era să se organizeze pentru atacuri. Dar să locuiască împreună? Nu. Era aproape imposibil de imaginat.

— Am reuşit să-i eliberăm pe cei doi moroi captivi, descoperind că şi alții erau ținuți prizonieri, spuse mama mea. Nu-i puteam însă trimite pe cei pe care îi salvasem înapoi singuri, aşa că gardienii care erau cu mine i-au escortat afară şi au lăsat în sarcina mea aducerea celorlalți.

Da, bineînțeles, m-am gândit. Mama mea a intrat curajoasă singură. În acest timp a fost capturată, dar a reuşit să scape şi să salveze prizonierii. Pentru aceasta, a făcut ceea ce trebuie să fi fost lovitura secolului, ucigând strigoii în trei feluri: înjunghiindu-i, decapitându-i şi dându-le foc.

— Abia înfipsesem țepuşa într-un strigoi, când alți doi au atacat, explică ea. N-am avut timp să trag țepuşa afară, că s-au şi repezit la mine. Din fericire, în apropiere era un şemineu deschis şi l-am împins pe unul din strigoi în el. Ultimul m-a urmărit afară, într-un şopron vechi. Înăuntru era o secure şi am folosit-o ca să-i tai capul. Apoi am luat o canistră de benzină şi m-am întors în casă. Cel pe care-l aruncasem în şemineu nu arsese complet, dar, odată ce am turnat benzină peste el, a fost distrus destul de repede.

Clasa era uluită în timp ce ea vorbea. Gurile erau căscate. Ochii holbați. Nu se auzea niciun sunet. Uitându-mă în jur, mi se păru că timpul încremenise pentru toți — cu excepția mea. Păream să fiu singura neimpresionată de istorisirea ei înfricoşătoare şi m-am înfuriat să văd uimirea pe fețele tuturor. Când termină, o duzină de mâini se ridicară repede, în vreme ce clasa o bombarda cu întrebări despre tehnicile ei, dacă fusese speriată şi altele. După vreo zece întrebări, n-am mai suportat. Am ridicat mâna. Abia după un timp mă observă şi-mi dădu cuvântul. Păru oarecum surprinsă să mă

găsească în clasă. M-am considerat norocoasă că m-a recunoscut măcar.

— Aşadar, gardian Hathaway, am început. De ce pur şi simplu nu aţi securizat locul?

Se încruntă. Cred că devenise prudentă din momentul în care îmi dăduse cuvântul.

— Ce vrei să spui?

Am ridicat din umeri şi m-am lăsat pe spate în bancă, încercând să-mi iau un aer relaxat.

— Nu ştiu. Mie mi se pare că aţi dat-o în bară. De ce nu aţi verificat locul şi nu v-aţi asigurat de la bun început că nu existau acolo strigoi? Mie mi se pare că aţi fi putut scăpa de o groază de probleme.

Toţi ochii din încăpere se întoarseră spre mine. Mama mea îşi pierduse momentan cuvintele.

— Dacă n-am fi trecut prin toate acele „probleme", ar mai fi acum încă şapte strigoi în viaţă şi ceilalţi moroi din captivitate ar fi morţi sau transformaţi în strigoi.

— Da, da, am înţeles cum aţi rezolvat problema şi toate astea, dar mă întorc aici la principii. Adică, ăsta e un curs de teorie, nu?

Am aruncat o privire rapidă spre Stan, care mă privea cu o expresie foarte furioasă. Noi doi aveam o lungă şi neplăcută listă de conflicte în cadrul clasei şi presimţeam că eram pe punctul de a avea un altul.

— Deci vreau doar să înţeleg ce s-a greşit de la bun început, am adăugat.

Trebuie să o recunosc — mama mea avea mult mai mult autocontrol decât mine. Dacă rolurile noastre ar fi fost inversate, m-aş fi dus şi m-aş fi pocnit până acum. Faţa îi rămase, cu toate astea, perfect calmă şi o uşoară încordare a buzelor era singurul semn că o scoteam din sărite.

— Nu e atât de simplu, răspunse ea. Zona avea un plan extrem de complex. L-am verificat iniţial şi nu am găsit nimic. Se crede că strigoii au intrat după începerea festivităţilor — sau că ar fi putut exista treceri şi încăperi ascunse de care nu ştiusem.

Clasa scoase sunete de uimire la ideea trecerilor secrete, dar eu nu am fost impresionată.

— Aşadar, ceea ce spuneţi e că dumneavoastră ori n-aţi reuşit să-i descoperiţi în timpul primei verificări, ori au trecut prin „dispozitivul de siguranţă" pe care l-aţi organizat în timpul petrecerii. Se pare că cineva a dat-o în bară în ambele cazuri.

Strânse din buze şi mai tare, iar vocea îi deveni mai rece.

— Am făcut tot ce am putut într-o situaţie neobişnuită, înţeleg cum cineva de nivelul tău nu poate înţelege complexitatea a ceea ce descriu, dar, odată ce ai învăţat cu adevărat suficient pentru a trece dincolo de teorie, vei vedea cât de diferit este când eşti cu adevărat acolo şi eşti responsabil de viaţa cuiva.

— Fără îndoială, am încuviinţat eu. Cine sunt eu să pun la îndoială metodele dumneavoastră? Adică, orice lucru de pe urma căruia te alegi cu semnele molnija, nu?

— Domnişoară Hathaway. Vocea puternică a lui Stan tună în clasă. Ia-ţi, te rog, lucrurile şi mergi să aştepţi afară până la terminarea orei.

M-am holbat la el consternată.

— Vorbiţi serios? De când e o problemă să pui întrebări?

— Atitudinea ta e o problemă. Arătă spre uşă. Du-te. Peste toţi se lăsă o tăcere mai grea şi mai intensă ca atunci când mama mea îşi spusese povestea. Am încercat cum am putut mai bine să nu mă fac mică sub privirile fixe ale gardienilor şi ale novicilor. Nu era prima oară când eram dată afară de la ora lui Stan. Nici măcar nu era prima oară când eram dată afară de la ora lui Stan în timp ce Dimitri era de faţă. Aruncându-mi rucsacul pe umăr, am traversat scurta distanţă până la uşă — o distanţă care îmi păru că are kilometri întregi — şi am refuzat s-o privesc în ochi pe mama în timp ce treceam pe lângă ea.

Cam cu cinci minute înainte de sfârşitul orei, ea se strecură afară şi veni în locul de pe coridor unde stăteam. Privindu-mă cu dispreţ, îşi puse mâinile în şolduri în felul acela enervant care o făcea să pară mai înaltă decât era. Nu era drept că o persoană cu aproape 15 centimetri mai scundă decât mine mă putea face să mă simt atât de mică.

— Aşa. Văd că purtarea ta nu s-a îmbunătăţit după atâţia ani.

M-am ridicat şi am privit-o cu asprime.

— Şi mie îmi pare bine că te văd. Mă mir că m-ai recunoscut măcar. De fapt, nici măcar nu credeam că mă ţii minte, având în vedere că nici nu te-ai obosit să-mi dai de ştire că eşti în campus.

Îşi luă mâinile din şolduri şi-şi încrucişa braţele la piept, devenind — dacă e posibil — chiar şi mai impasibilă.

— Nu mi-am putut neglija îndatoririle ca să vin să te alint.

— Să mă alinţi? am întrebat.

Femeia aceasta nu mă alintase niciodată în viaţa ei. Nici nu-mi venea să cred că ştia cuvântul.

— N-am pretenţia să înţelegi. Din ce aud, nu ştii cu adevărat ce înseamnă „datorie”.

— Ştiu exact ce e, am replicat, şi vocea îmi era dinadins dispreţuitoare. Mai bine decât majoritatea oamenilor.

Făcu ochii mari cu un fel de falsă surprindere. Eu foloseam această expresie sarcastică faţă de mulţi oameni şi nu-mi plăcea că era îndreptată împotriva mea.

— Serios? Unde ai fost în ultimii doi ani?

— Unde ai fost tu în ultimii cinci? am întrebat eu. Ai fi ştiut că am fost plecată dacă nu ţi-ar fi spus cineva?

— Nu mă acuza pe mine de asta. Am fost plecată pentru că trebuia. Tu ai fost plecată ca să poţi merge la cumpărături şi să stai noaptea până târziu.

Suferinţa şi stânjeneala mea se transformară în furie pură. După câte se părea, n-aveam să scap niciodată de urmările fugii cu Lissa.

— Habar nu ai de ce am plecat, am spus, vorbind din ce în ce mai tare. Şi nu ai niciun drept să faci presupuneri despre viaţa mea când nu ştii nimic despre ea.

— Am citit rapoarte despre ce s-a întâmplat. Ai avut motive de îngrijorare, dar ai acţionat incorect.

Cuvintele ei erau categorice şi seci. Ar fi putut să predea unul din cursurile mele.

— Ar fi trebuit să ceri ajutorul altora, adăugă.

— Nu era nimeni la care să mă pot duce — nu cât timp nu aveam dovezi temeinice. Pe lângă asta, am învăţat că trebuie să gândim singuri.

— Da, răspunse ea. Cu accent pe învăţat. De la care ai lipsit timp de doi ani. Nu eşti în măsură să-mi faci morală despre codul de conduită al gardienilor.

Mereu ajungeam la certuri; ceva în firea mea făcea ca acest lucru să fie inevitabil. Aşa că eram obişnuită să mă apăr şi să mi se arunce insulte în faţă. Aveam pielea tăbăcită. Dar, cumva, în preajma ei — în scurtele momente când fusesem în preajma ei — mă simţeam ca şi cum aveam trei ani. Atitudinea ei mă făcea să-mi fie ruşine şi referirea la faptul că lipsisem de la pregătire — deja un subiect sensibil — mă făcea doar să mă simt mai prost. Mi-am încrucişat braţele imitându-i postura şi am afişat o expresie încrezută.

— Da? Ei bine, nu asta cred profesorii mei. Chiar şi după ce am lipsit atât, tot i-am ajuns din urmă pe toţi din clasa mea.

Nu răspunse imediat. În cele din urmă, pe un ton sec, spuse:

— Dacă n-ai fi plecat, i-ai fi depăşit.

Făcând stânga-mprejur, se îndepărtă pe coridor. Un minut mai târziu, clopoţelul sună şi restul celor de la cursul lui Stan se revărsară afară.

Nici chiar Mason nu reuşi să mă înveselească după asta. Mi-am petrecut restul zilei furioasă şi enervată, convinsă că toată lumea bârfea în legătură cu mama mea şi cu mine. Am sărit peste masa de prânz şi m-am dus la bibliotecă să citesc o carte despre fiziologie şi anatomie. Când se făcu timpul pentru antrenamentul de după cursuri cu Dimitri, practic m-am repezit la manechinul de antrenament. Cu pumnul încleştat, l-am lovit în piept, un pic spre stânga, dar mai mult în centru.

— Poftim, i-am spus. Inima e aici, iar sternul şi coastele sunt în faţa ei. Acum îmi dai ţepuşa?

Încrucişându-mi braţele, am ridicat privirea triumfător, aşteptând ca el să mă acopere de laude pentru noua mea abilitate. În schimb, el încuviinţă doar din cap, ca şi cum ar fi trebuit deja să ştiu asta. Şi da, ar fi trebuit.

— Şi cum treci de stern şi coaste? mă întrebă.

Am oftat. Găsisem răspunsul la o întrebare numai pentru a mi se pune o alta. Caracteristic pentru el.

Am petrecut o mare parte din antrenament exersând acest lucru, iar el îmi arătă câteva tehnici care produceau cea mai rapidă moarte. Fiecare mişcare pe care o făcea era şi plină de supleţe, şi letală.

Făcea să pară totul uşor, dar ştiam că nu e aşa.
Când întinse deodată mâna şi îmi oferi ţepuşa, n-am înţeles la început.
— Mi-o dai mie? Ochii îi scânteiară.
— Nu-mi vine să cred că ai reţineri. Îmi închipuiam că deja o s-o iei şi să fugi până acum.
— Nu mă înveţi tu mereu să mă stăpânesc? am întrebat.
— Nu de la orice.
— Dar de la unele lucruri, cu siguranţă.
Am auzit aluzia din glasul meu şi m-am întrebat de unde venise. Acceptasem cu ceva timp în urmă că erau prea multe motive să nu mă mai gândesc la el din punct de vedere sentimental. Din când în când, mai călcam strâmb şi îmi doream într-un fel ca şi el să facă acelaşi lucru. Ar fi fost plăcut să ştiu că încă mă mai dorea, că încă îl mai înnebuneam. Studiindu-l acum, mi-am dat seama că s-ar putea ca el să nu calce niciodată greşit pentru că nu-l mai înnebuneam. Era un gând deprimant.
— Bineînţeles, spuse el, nedând vreun semn că discutasem altceva în afară de chestiuni şcolare. E ca orice altceva. Echilibru. Să ştii ce lucruri să alegi — şi să ştii pe care să le laşi în pace.
Rosti apăsat ultima afirmaţie.
Privirile noastre se întâlniră pentru o clipă şi am simţit cum mă cuprinde o emoţie. Ştia la ce mă referisem. Şi, ca întotdeauna, ignora subiectul şi se comporta ca profesorul meu — ceea ce era exact ce ar fi trebuit să facă. Oftând, mi-am alungat din minte sentimentele pentru el şi am încercat să-mi aduc aminte că eram pe punctul de a atinge arma la care visam din copilărie. Amintirea casei Badica îmi reveni încă o dată în memorie. Strigoii erau în libertate. Trebuia să mă concentrez. Ezitând, aproape cu respect, am întins mâna şi mi-am încleştat degetele pe mâner. Metalul era rece şi îmi furnica pielea. Era gravat pe mâner pentru a putea fi ţinut mai bine, dar trecându-mi degetele pe restul ţepuşei, am descoperit că suprafaţa era netedă ca gheaţa. Am ridicat-o din mâna lui şi am tras-o spre mine, cercetând-o mult timp şi încercând să mă obişnuiesc cu greutatea ei. O parte nerăbdătoare din mine voia să se întoarcă şi să înjunghie toate manechinele, în schimb, am ridicat privirea la Dimitri şi am întrebat:
— Ce să fac mai întâi?
În stilul lui caracteristic, trată mai întâi noţiunile de bază, insistând asupra modului în care o ţineam şi mă mişcam cu ea. Mai târziu, mă lăsă în sfârşit să atac unul dintre manechine, moment în care am descoperit într-adevăr că nu era uşor. Evoluţia făcuse un lucru inteligent protejând inima cu sternul şi coastele. Cu toate acestea, Dimitri continua să-şi dea silinţa şi să fie răbdător, îndrumându-mi fiecare pas şi corectând cele mai mici amănunte.
— Împinge-o în sus printre coaste, îmi explică, privindu-mă cum încerc să înfig vârful ţepuşei printr-un loc liber dintre coaste. Va fi mai uşor, fiindcă eşti mai scundă decât majoritatea atacatorilor. În plus, poţi s-o împingi de-a lungul marginii coastei de jos.
Când antrenamentul se încheie, luă ţepuşa înapoi şi dădu din cap aprobator.
— Bine. Foarte bine.
L-am privit surprinsă. De obicei nu împărţea multe laude.
— Serios?
— O faci de parcă ai face-o de ani de zile.
Am simţit cum pe faţă îmi apare un zâmbet de încântare în timp ce ne pregăteam să plecăm din sala de antrenament. Când ne-am apropiat de uşă, am observat un manechin cu păr creţ roşcat. Brusc, tot ce se întâmplase la ora lui Stan îmi năvăli în minte. M-am încruntat.
— Pot s-o înjunghii pe aia data viitoare?
Îşi luă haina şi o îmbrăcă. Era lungă şi cafenie, făcută din piele prelucrată ca să pară veche. Semăna foarte mult cu un duster de cowboy, deşi el n-ar fi recunoscut-o niciodată. Avea o fascinaţie secretă pentru Vechiul Vest. Nu i-o prea înţelegeam, dar, pe de altă parte, nu-i înţelegeam nici preferinţele muzicale ciudate.
— Nu cred că ar fi sănătos, spuse.
— Ar fi mai bine aşa decât să-i fac asta în realitate ei, am mormăit, aruncându-mi rucsacul pe umăr.
Ne îndreptarăm spre sala de gimnastică.

— Violența nu-ți rezolvă problemele, spuse el ca un bătrân înțelept.
— Ea e cea care are o problemă. Şi credeam că întregul scop al educației mele arată că violența e soluția.
— Doar în cazul celor care o folosesc față de tine primii. Mama ta nu te atacă. Voi două semănați pur şi simplu prea mult, asta e tot.
M-am oprit din mers.
— Nu semăn deloc cu ea! Adică... într-un fel avem aceiaşi ochi. Dar sunt mult mai înaltă. Şi părul meu e complet diferit.
Am arătat spre coada mea, pentru eventualitatea în care nu-şi dădea seama că părul meu castaniu-închis şi des nu arăta ca buclele roşcate ale mamei mele.
Continua să aibă o expresie oarecum amuzată, dar în privirea lui era şi ceva sever.
— Nu vorbesc despre înfățişare şi ştii asta. Mi-am ferit ochii de la privirea lui plină de subînțeles.
Atracția mea pentru Dimitri începuse aproape imediat ce ne cunoscuserăm — şi nu doar pentru că era atât de atrăgător. Simțeam că înțelegea o parte din mine pe care eu însămi n-o înțelegeam şi uneori eram destul de sigură că înțelegeam părți din el pe care nici el nu le înțelegea.
Singura problemă era că avea tendința enervantă de a-mi atrage atenția asupra unor lucruri legate de mine pe care nu voiam să le înțeleg.
— Crezi că sunt geloasă?
— Eşti? întrebă el.
Detestam să-mi răspundă la întrebări prin întrebări.
— Dacă e aşa, pe ce anume eşti geloasă? Am întors rapid privirea spre Dimitri.
— Nu ştiu. Poate că sunt geloasă pe reputația ei. Poate sunt geloasă pentru că a investit mai mult timp în reputația ei decât în mine. Nu ştiu.
— Nu crezi că ceea ce a făcut a fost important?
— Ba da. Nu. Nu ştiu. Părea atât de... nu ştiu... ca şi cum s-ar fi dat mare. Ca şi cum a făcut-o pentru glorie. M-am strâmbat. Pentru semne.
Semnele molnija erau tatuaje conferite gardienilor atunci când ucideau strigoi. Fiecare arăta ca un x micuț făcut din fulgere. Erau tatuate pe ceafă şi arătau câtă experiență avea un gardian.
— Crezi că merită să te lupți cu strigoii pentru câteva semne? Credeam că ai învățat ceva de la casa Badica.
Mă simțeam prost.
— Nu asta am...
— Haide.
M-am oprit din mers.
— Ce?
Ne îndreptam spre internatul meu, dar acum făcu semn cu capul spre partea opusă a campusului.
— Vreau să-ți arăt ceva.
— Ce anume?
— Că nu toate semnele sunt simboluri ale onoarei.

CINCI

Habar n-aveam despre ce vorbea Dimitri, dar l-am urmat ascultătoare.

Spre surprinderea mea, mă conduse dincolo de hotarele campusului, în pădurile din jur. Academia deţinea mult teren, din care nu tot era folosit efectiv în scopuri educaţionale. Ne aflam într-o zonă îndepărtată din Montana şi uneori părea că şcoala abia ţinea piept sălbăticiei.

Merserăm în tăcere o vreme, cu zăpada compactă, neatinsă, scârţâind sub tălpile noastre. Câteva păsări zburară pe lângă noi, ciripind în chip de salut către soarele care răsărea, dar aproape că nu vedeam decât conifere încărcate de zăpadă, crescute la întâmplare. Trebuia să mă străduiesc să ţin pasul cu mersul rapid al lui Dimitri, mai ales din cauză că zăpada mă cam încetinea. Curând, am zărit în faţă o formă mare, întunecată. Un fel de construcţie.

— Ce e aia? am întrebat.

Înainte ca el să poată răspunde, mi-am dat seama că era o cabană făcută din buşteni. O cercetare mai atentă arătă că buştenii păreau vechi şi putrezi în unele locuri. Acoperişul era lăsat un pic.

— Un vechi post de pază, spuse el. Înainte, gardienii locuiau la marginea campusului şi stăteau de veghe împotriva strigoilor.

— Şi de ce nu mai stau?

— Nu avem suficienţi gardieni să lucreze aici. În plus, moroii au înconjurat campusul cu suficientă magie protectoare, încât majoritatea nu cred că e necesar să mai stea cineva de pază.

Cu condiţia ca niciun om să nu înfingă ţepuşe în protecţii, m-am gândit eu.

Pentru câteva scurte momente, am nutrit speranţa că Dimitri mă ducea în vreun refugiu romantic. Apoi am auzit voci din cealaltă parte a clădirii. Un cunoscut murmur al emoţiilor îmi pătrunse în minte. Lissa era acolo.

Dimitri şi cu mine am cotit după clădire, dând peste o scenă surprinzătoare. În faţa noastră se întindea un mic iaz îngheţat, iar Lissa şi Christian patinau pe el. O femeie pe care n-o cunoşteam era cu ei, dar stătea cu spatele la mine. Tot ce puteam vedea era un val de păr negru ca pana corbului care se răsuci în jurul ei atunci când se opri graţios din patinat.

Lissa zâmbi când mă văzu.

— Rose!

Christian îmi aruncă o privire rapidă în timp ce ea mă striga şi am avut impresia clară că în sinea lui gândea că le deranjam momentul de romantism.

Lissa veni cu paşi nesiguri la marginea iazului. Nu era atât de pricepută la patinaj.

Eu nu puteam decât să mă holbez cu uimire — şi cu invidie.

— Mulţumesc că m-aţi invitat la petrecere.

— M-am gândit că erai ocupată, spuse ea. Şi ăsta e oricum un secret. N-ar trebui să fim aici.

De parcă nu ştiam.

Christian ajunse patinând lângă ea, iar femeia necunoscută îl urmă îndată.

— Ai adus musafiri nepoftiţi, Dimka? întrebă ea. M-am întrebat cu cine vorbea, până când am auzit râsul lui Dimitri. Nu râdea prea des şi uimirea mea crescu.

— E imposibil s-o ţii pe Rose departe de locuri în care n-ar trebui să fie. Până la urmă, le găseşte întotdeauna.

Femeia zâmbi şi se întoarse, dându-şi părul lung peste un umăr, astfel că i-am văzut dintr-odată toată faţa. Am avut nevoie de întregul meu autocontrol, pe care şi aşa mi-l păstram cu greu, ca să nu reacţionez. Faţa ei în formă de inimă avea ochi mari de aceeaşi nuanţă cu ai lui Christian, un albastru palid glacial. Buzele care-mi zâmbeau erau delicate şi frumoase, date cu un luciu de o nuanţă roz care îi scotea în evidenţă restul trăsăturilor.

Dar de-a curmezişul obrazului ei stâng, desfigurând ceea ce altfel ar fi fost piele albă, netedă, erau cicatrice neregulate, purpurii. După forma şi felul în care erau dispuse, aveai puternica impresie că o parte din obraz îi fusese muşcată şi sfâşiată. Ceea ce, mi-am dat seama, era exact ce se întâmplase.

Simţeam un nod în gât. Mi-am dat seama dintr-odată cine era: mătuşa lui Christian. Când părinţii lui se transformaseră în strigoi, se întorseseră după el, sperând să-l ascundă şi să-l transforme în strigoi când avea să fie mai mare. Nu cunoşteam toate detaliile, dar ştiam că mătuşa lui îi împiedicase.

Aşa cum am notat mai devreme însă, strigoii erau foarte periculoşi. Reuşise să le distragă atenţia până la apariţia gardienilor, dar nu scăpase nevătămată. Îmi întinse mâna înmănuşată.

— Tasha Ozera, spuse. Am auzit multe despre tine, Rose.

I-am aruncat lui Christian o privire ameninţătoare, iar Tasha râse.

— Stai liniştită, spuse ea. A fost numai de bine.

— Nu, n-a fost, o contrazise el. Ea clătină din cap exasperată.

— Sincer, nu ştiu de unde are asemenea maniere îngrozitoare. Nu le-a învăţat de la mine.

Asta era evident, am cugetat eu.

— Ce faceţi aici? am întrebat.

— Am vrut să petrec un pic de timp cu ei doi, răspunse, şi o uşoară încruntătură îi încreţi fruntea. Dar, de fapt, nu prea îmi place să stau chiar la şcoală. Nu sunt întotdeauna primitori...

La început, n-am înţeles. De obicei, reprezentanţii şcolii se dădeau peste cap pentru a fi pe placul membrilor familiilor regale veniţi în vizită. Apoi am priceput.

— Din cauză... din cauza a ceea ce s-a întâmplat... Având în vedere felul în care toţi se purtau cu Christian din cauza părinţilor lui, n-ar fi trebuit să fiu surprinsă să aflu că mătuşa lui era discriminată în acelaşi fel.

Tasha ridică din umeri.

— Asta e situaţia.

Îşi frecă mâinile şi expiră, iar răsuflarea ei făcu un nor îngheţat în aer.

— Dar hai să nu mai stăm aici, putem face un foc înăuntru.

Am aruncat o ultimă privire melancolică spre iazul îngheţat şi apoi i-am urmat pe ceilalţi înăuntru. Cabana era destul de goală, acoperită de straturi de praf şi murdărie. Avea doar o singură cameră. În colţ era un pat îngust fără aşternut şi câteva poliţe pe care fusese probabil depozitată odată mâncare. Exista, însă, un şemineu şi curând am făcut un foc care încălzi spaţiul mic. Toţi cinci ne-am aşezat, strângându-ne cât mai aproape de văpaia lui, iar Tasha scoase la iveală o pungă de bezele pe care le-am încălzit deasupra flăcărilor.

În timp ce ne ospătam cu bunătăţile acelea lipicioase, Lissa şi Christian vorbeau între ei în felul acela simplu şi calm în care o făceau mereu. Spre surprinderea mea, şi Tasha şi Dimitri vorbeau într-un fel apropiat şi relaxat. Era evident că se ştiau de multă vreme. Chiar nu-l mai văzusem niciodată atât de însufleţit. Până şi atunci când se purta prietenos cu mine, avusese întotdeauna un aer serios. Cu Tasha glumea şi râdea.

Cu cât o ascultam mai mult, cu atât o plăceam mai tare. În cele din urmă, neputând să nu mă amestec în conversaţie, am întrebat:

— Şi vii în excursia de schi?

Încuviinţă din cap. Înăbuşindu-şi un căscat, se întinse ca o pisică.

— N-am mai mers la schi de ani de zile. N-am avut timp. Mi-am păstrat tot concediul pentru asta.

— Concediu? I-am aruncat o privire curioasă. Ai... o slujbă?

— Din păcate, da, spuse Tasha, cu toate că nu păru de fapt foarte tristă în privinţa asta. Predau cursuri de arte marţiale.

Am făcut ochii mari de uimire. Aş fi fost mai puţin surprinsă dacă ar fi spus că era astronaut sau prezicător prin telefon.

Mulţi membri ai familiilor regale pur şi simplu nu munceau deloc, iar dacă o făceau, se ocupau de obicei cu speculaţii financiare sau cu alte afaceri profitabile care sporeau averea familiilor lor. Iar cei care chiar lucrau, cu siguranţă nu făceau prea multe arte marţiale sau munci fizice. Moroii aveau multe calităţi excelente: simţuri excepţionale — miros, văz şi auz — şi puterea de a face magie. Dar fizic, erau înalţi şi zvelţi, adesea cu articulaţii subţiri. De asemenea, îşi pierdeau puterea dacă stăteau în lumina soarelui. Ei, aceste lucruri nu erau suficiente pentru a împiedica pe cineva să devină un luptător, dar făceau să fie mai dificil. O idee se răspândise printre moroi de-a lungul timpului potrivit căreia cel mai bun atac era o apărare bună şi cei mai mulţi evitau ideea de luptă fizică. Se ascundeau în locuri bine protejate cum era Academia, bizuindu-se mereu pe dhampiri mai puternici, mai solizi, care să-i păzească.

— Ce părere ai, Rose? Christian părea foarte amuzat de uimirea mea. Crezi că poţi s-o înfrângi?

— Greu de spus, am zis eu. Tasha îmi zâmbi.
— Eşti modestă. Am văzut ce puteţi face. Ăsta e doar un hobby pe care l-am deprins.
Dimitri chicoti.
— Acum tu eşti modestă. Ai putea să predai jumătate din cursurile de aici.
— Puţin probabil, spuse ea. Ar fi destul de jenant să fiu bătută de o mulţime de adolescenţi.
— Nu cred că s-ar întâmpla asta, spuse el. Parcă mi te amintesc făcându-i nişte probleme lui Neil Szelsky.
Tasha îşi dădu ochii peste cap.
— Pentru faptul că mi-am aruncat băutura în ochii lui, n-aş zice că i-am făcut chiar probleme — doar dacă nu iei în considerare problemele pe care le-a avut costumul lui. Şi ştim cu toţii cât de mult îşi preţuieşte el hainele.
Amândoi râseră la o glumă a lor cu care noi ceilalţi nu eram la curent, dar eu ascultam doar pe jumătate, încă eram curioasă de rolul pe care-l avusese în privinţa strigoilor.
În cele din urmă, mi-am pierdut stăpânirea pe care mă străduiam să o arăt.
— Ai început să înveţi să te lupţi înainte sau după ce s-a întâmplat asta cu faţa ta?
— Rose! şopti Lissa.
Dar Tasha nu păru să se supere. Şi nici Christian, iar el de obicei devenea stânjenit când se aducea vorba de atacul în care fuseseră implicaţi părinţii lui. Mă privi cu o expresie calmă, blândă. Îmi aducea aminte de felul în care mă privea Dimitri dacă făceam ceva neaşteptat cu care era de acord.
— După, spuse ea. Nu-şi coborî privirea şi nici nu păru jenată, deşi am simţit că era tristă. Cât de mult ştii?
L-am privit repede pe Christian.
— Esenţialul.
Ea încuviinţă din cap.
— Ştiam... ştiam că Lucas şi Moira se transformaseră în strigoi, dar nu eram nici pe departe pregătită. Mental, fizic sau emoţional. Cred că, dacă ar fi să mai trăiesc încă o dată acel moment, tot n-aş fi pregătită. După noaptea aceea, m-am uitat la mine însămi — în sens figurat — şi mi-am dat seama cât de lipsită de apărare eram. Îmi petrecusem întreaga viaţa aşteptându-mă ca gardienii să mă apere şi să aibă grijă de mine. Şi nu vreau să spun că gardienii nu sunt capabili. Cum am spus, probabil că m-ai putea învinge într-o luptă. Dar ei — Lucas şi Moira — au ucis doi gardieni înainte ca măcar să ne dăm seama ce se întâmpla. I-am oprit pentru moment să-l ia pe Christian — dar cu greu. Dacă ceilalţi nu şi-ar fi făcut apariţia, aş fi fost moartă, iar el ar fi... Se opri, se încruntă şi continuă. Am hotărât că nu voiam să mor în felul acela, nu fără să mă bat cu adevărat şi să fac tot ce pot pentru a mă apăra pe mine şi pe cei pe care-i iubesc. Aşa că am învăţat tot felul de tehnici de autoapărare. Şi, după o vreme, nu mi-am mai găsit locul atât de bine în societatea aleasă de aici. M-am mutat la Minneapolis şi mi-am câştigat existenţa din instruirea altora.
Nu mă îndoiam că erau şi alţi moroi care locuiau în Minneapolis — deşi doar Dumnezeu ştia de ce —, dar puteam citi printre rânduri. Se mutase acolo şi se integrase printre oameni, stând departe de alţi vampiri, aşa cum făcuserăm Lissa şi cu mine timp de doi ani. Am început să mă întreb de asemenea dacă n-aş putea să citesc şi altceva printre rânduri. Spusese că învăţase „tot felul de tehnici de autoapărare" — după cât se părea, mai mult decât doar arte marţiale. În concordanţă cu convingerile despre atac-apărare, moroii nu credeau că magia ar trebui folosită ca o armă. Cu multă vreme înainte, fusese folosită în felul acesta şi unii moroi încă o mai făceau în secret astăzi. Christian, ştiam, era unul dintre ei. Brusc, mi-am dat seama de unde ar fi putut să înveţe el acest lucru.
Se făcu tăcere. Era greu să continui discuţia după o poveste tristă ca aceasta. Dar Tasha, mi-am dat seama, era una dintre acele persoane care îţi puteau însenina întotdeauna starea de spirit. Acest lucru mă făcu să o plac şi mai mult, iar ea îşi petrecu restul timpului spunându-ne istorioare amuzante. Nu-şi dădea aere ca majoritatea celor din familiile regale, aşa că ştia o grămadă de bârfe despre toată lumea. Dimitri îi cunoştea pe mulţi dintre cei despre care vorbea — sincer, cum de cineva atât de nesociabil părea să cunoască pe toată lumea din societatea moroilor şi a gardienilor? — şi din când în când mai adăuga câteva detalii. Ne făcuseră să râdem cu gura până la urechi până când, într-un final, Tasha se uită la ceasul ei.

— Unde-i cel mai bun loc în care o fată poate merge la cumpărături pe aici? întrebă ea.
Lissa şi cu mine am schimbat priviri furişe.
— Missoula, am spus la unison. Tasha oftă.
— E la o distanță de două ore de mers, dar, dacă plec curând, probabil că încă mai pot să ajung cu puțin timp înainte ca magazinele să se închidă. Am rămas îngrozitor de în urmă cu cumpărăturile de Crăciun.
Am oftat.
— Aş da orice să merg la cumpărături.
— Şi eu, spuse Lissa.
— Poate că am putea să ne strecurăm...
I-am aruncat lui Dimitri o privire plină de speranță.
— Nu, spuse el imediat. Am oftat.
Tasha căscă din nou.
— Va trebui să iau nişte cafea, ca să nu adorm pe drum.
— Nu te poate duce unul din gardienii tăi? Clătină din cap.
— Nu am niciunul.
— Nu ai nici...
M-am încruntat, analizându-i cuvintele.
— Nu ai niciun gardian?
— Nu.
Am sărit în sus.
— Dar asta e imposibil!! Eşti din familie regală. Ar trebui să ai cel puțin unul. Doi, de fapt.
Gardienii erau repartizați moroilor printr-o procedură obscură, atent controlată de către Consiliul gardienilor. Era un sistem destul de inechitabil, având în vedere raportul numeric dintre gardieni şi moroi. Uzanța era ca moroii care nu făceau parte dintr-o familie regală să-i primească printr-un sistem de loterie. Celor din familiile regale li se repartizau întotdeauna. Membrii familiilor regale de rang înalt primeau mai mulți, dar nici chiar celor de rang mai jos nu le lipsea cel puțin unul.
— Familia Ozera nu e chiar prima la rând când sunt repartizați gardienii, spuse Christian cu amărăciune. De când... părinții mei au murit... a fost un fel de penurie.
Am răbufnit cu furie:
— Dar asta nu e drept. Nu pot să te pedepsească pentru ce au făcut părinții tăi.
— Nu e pedeapsă, Rose.
Tasha nu părea nici pe departe atât de înfuriată pe cât ar fi trebuit să fie, după părerea mea.
— E doar o reorganizare a priorităților.
— Te lasă fără apărare. Nu poți ieşi afară singură.
— Nu sunt lipsită de apărare, Rose. Ți-am spus asta. Şi dacă aş fi vrut cu adevărat un gardian, aş fi insistat, dar e bătaie de cap. Pentru moment, sunt bine.
Dimitri o cercetă rapid.
— Vrei să merg cu tine?
— Şi să te țin treaz toată noaptea? Tasha clătină din cap.
— Nu ți-aş putea face asta, Dimka.
— Nu-l deranjează, am spus repede, entuziasmată de această soluție.
Dimitri păru amuzat că vorbeam în locul lui, dar nu mă contrazise.
— Chiar nu mă deranjează. Ea ezită.
— Bine. Dar probabil că ar trebui să plecăm repede. Petrecerea noastră clandestină se sparse. Moroii se duseră într-o direcție; Dimitri şi cu mine merserăm în alta. El şi Tasha plănuiseră să se întâlnească într-o jumătate de oră.
— Și ce părere ai despre ea? întrebă el când am rămas singuri.
— Îmi place. E tare. M-am gândit la ea o clipă.
— Şi înțeleg ce vrei să spui în legătură cu semnele.
— Da?
Am încuviințat din cap, având grijă pe unde puneam piciorul în timp ce mergeam pe poteci. Chiar

şi când erau date cu sare şi curăţate de zăpadă cu lopata, tot mai puteau avea petice ascunse de gheaţă.

— N-a făcut ce a făcut pentru faimă. A făcut-o pentru că a trebuit s-o facă. Întocmai... întocmai cum a făcut-o mama mea.

Nu-mi plăcea s-o recunosc, dar era adevărat. Chiar dacă Janine Hathaway era cea mai proastă mamă din toate timpurile, era un gardian excelent.

— Semnele nu contează. Molnija sau cicatricele.

— Înveţi repede, spuse el aprobator. Lauda lui mă făcu să mă simt mândră.

— De ce îţi spune Dimka?

Râse încet. Auzisem din belşug râsul lui în această seară şi am ajuns la concluzia că mi-ar plăcea să-l aud mai mult.

— E un diminutiv pentru Dimitri.

— Dar n-are nici-o noimă. Nu seamănă deloc cu Dimitri. Ar trebui să ţi se spună, nu ştiu, Dimi sau ceva de genul ăsta.

— Nu se întâmplă aşa în ruseşte, spuse el.

— Rusa e ciudată.

În rusă, diminutivul pentru Vasilisa era Vasya, care n-avea nicio noimă pentru mine.

— La fel e şi engleza. L-am privit şmechereşte.

— Dacă mă înveţi să înjur în ruseşte, s-ar putea să-mi schimb părerea despre ea.

— Deja înjuri prea mult.

— Vreau doar să mă exprim.

— Ah, Roza...

Oftă şi am simţit un fior cuprinzându-mă. „Roza” era numele meu în ruseşte. Îl folosea rareori.

— Te exprimi mai mult decât oricine altcineva. Am zâmbit şi am continuat să merg un pic fără să spun nimic. Eram cuprinsă de emoţie, eram atât de fericită să fiu în apropierea lui. Era ceva cald şi firesc în faptul că eram împreună.

Chiar şi în timp ce mă gândeam la acest lucru, mintea mea se frământa în legătură cu altceva.

— Ştii, e ceva ciudat în privinţa cicatricelor Tashei.

— Ce anume? întrebă el.

— Cicatricele... îi desfigurează faţa, am început încet; îmi venea greu să-mi exprim gândurile în cuvinte. Adică, e limpede că a fost foarte frumoasă. Dar, chiar şi cu cicatricele de acum... nu ştiu. E frumoasă într-un fel diferit. E ca şi cum... ca şi cum ele sunt o parte din ea. O desăvârşesc.

Suna stupid, dar era adevărat.

Dimitri nu spuse nimic, doar îmi aruncă o privire rapidă cu coada ochiului. I-am întors-o şi, când ochii noştri s-au întâlnit, am văzut o foarte scurtă licărire a vechii atracţii. Fusese fulgerătoare şi dispăruse prea repede, dar o văzusem. Mândria şi confirmarea îi luară locul şi acestea erau aproape la fel de bune.

Când vorbi, o făcu pentru a repeta gândurile lui anterioare.

— Înveţi repede, Roza.

ŞASE

Mă simţeam destul de bine pe când mă îndreptam spre antrenamentul de după cursuri a doua zi. Întâlnirea secretă din noaptea precedentă fusese foarte distractivă şi mă simţeam mândră şi responsabilă pentru că mă opusesem sistemului şi-l încurajasem pe Dimitri să meargă cu Tasha. Mai mult, făcusem prima încercare cu o ţepuşă din argint ieri şi dovedisem că pot mânui una. Plină de încredere, abia aşteptam să mă antrenez şi mai mult.

Imediat ce m-am echipat, am fugit la sala de gimnastică. Dar când am băgat capul pe uşă, am găsit-o întunecată şi liniştită. Aprinzând lumina, am privit în jur în eventualitatea în care Dimitri făcea vreun fel de exerciţiu ciudat, de antrenament secret. Nu. Era gol. Astăzi nu aveam să lucrez cu ţepuşa.

— La naiba, am mormăit eu.

— Nu e aici.

Am ţipat şi aproape că am sărit în sus. Întorcându-mă, am privit direct în ochii căprui mijiţi ai mamei mele.

— Ce cauţi aici?

Imediat ce am rostit cuvintele, i-am observat înfăţişarea. Un tricou elastic din material sintetic cu mâneci lungi. Pantaloni de trening largi, strânşi pe talie cu şnur, asemănători cu cei pe care îi purtam eu.

— La naiba, am spus din nou.

— Ai grijă cum vorbeşti, spuse ea severă. Chiar dacă te comporţi urât, încearcă cel puţin să nu vorbeşti la fel.

— Unde e Dimitri?

— Gardianul Belikov e în pat. Abia s-a întors acum două ore şi avea nevoie de somn.

O altă înjurătură îmi veni pe buze, dar mi-am reţinut-o. Bineînţeles că Dimitri dormea. Trebuise să conducă împreună cu Tasha până la Missoula pe timpul zilei pentru a fi acolo în orele în care oamenii făceau cumpărături. Practic, fusese treaz toată noaptea de la Academie şi probabil că abia se întorsese. Of. Nu m-aş fi grăbit să-l încurajez să o ajute dacă aş fi ştiut că asta va fi urmarea.

— Ei bine, am spus repede, cred că asta înseamnă că antrenamentul e anulat...

— Taci şi pune-ţi astea.

Îmi dădu nişte mănuşi de antrenament. Semănau cu cele de box, dar nu erau atât de groase şi voluminoase. Aveau acelaşi scop, însă, să-ţi protejeze mâinile şi să te împiedice să-ţi zgârii cu unghiile adversarul.

— Noi ne-am antrenat cu ţepuşe din argint, am spus îmbufnată, băgându-mi mâinile în mănuşi.

— Ei bine, astăzi facem asta. Haide. Dorindu-mi să mă fi lovit un autobuz pe drumul pe care îl făcusem azi de la internat, am urmat-o spre centrul sălii. Părul ei creţ era prins cu un ac pentru a nu o incomoda, dezgolindu-i ceafa. Pielea de acolo era acoperită de tatuaje. Cel de sus era o linie şerpuită: semnul jurământului, acordat atunci când gardienii absolveau academii precum Sf. Vladimir şi acceptau să intre în serviciu. Sub acesta erau semnele molnija, conferite de fiecare dată când un gardian ucidea un strigoi. Aveau forma fulgerelor de la care le venea numele. Nu puteam estima numărul exact, dar hai să spunem că era de mirare că mama mea mai avea vreun pic de loc liber pe ceafă pentru tatuaje. Provocase multă moarte la viaţa ei.

Când ajunse la locul dorit, se întoarse spre mine şi luă o poziţie de atac. Aproape aşteptându-mă să se repeadă la mine, am luat repede aceeaşi poziţie.

— Ce facem? am întrebat.

— Parare ofensivă şi defensivă de bază. Foloseşte liniile roşii.

— Asta-i tot? am întrebat.

Sări spre mine. M-am ferit — abia un pic — şi m-am împiedicat singură, redresându-mă însă repede.

— Ei bine, spuse pe un ton care părea aproape sarcastic, după cum doreşti atât de mult să-mi aduci aminte, nu te-am văzut de cinci ani. Habar nu am ce poţi face.

Se îndreptă spre mine din nou şi am reuşit iar, la limită, să-i scap. Acest lucru deveni repede modelul de acţiune. Nu-mi dădu în niciun fel ocazia de a porni la atac. Sau poate că pur şi simplu nu

aveam abilitatea de a prelua ofensiva. Am petrecut tot timpul apărându-mă — fizic, cel puțin. Cu părere de rău, a trebuit să recunosc în sinea mea că era bună. Foarte bună. Dar cu certitudine n-aveam de gând să-i spun asta.

— Şi, ce? am întrebat. Ăsta e felul tău de a-ți spăla păcatele pentru neglijență maternă?

— Ăsta e felul meu de a te face să scapi de atitudinea ta ostilă. De când am venit, n-ai făcut decât să fii ostilă față de mine. Vrei să te bați? întrebă, şi pumnul ei țâşni, lovindu-mă în braț. Atunci o să ne batem. Punctat.

— Punctat, am admis eu, retrăgându-mă într-o parte. Nu vreau să mă bat. Am încercat doar să vorbesc cu tine.

— Să-mi vorbeşti obraznic în clasă nu e ce aş numi cu adevărat discuție. Punctat.

Am gemut din cauza loviturii. Când începusem prima dată să mă antrenez cu Dimitri, mă plânsesem că nu era corect pentru mine să mă lupt cu cineva care era cu 30 de centimetri mai înalt decât mine. El îmi atrăsese atenția că aveam să mă lupt cu mulți strigoi mai înalți ca mine şi că era adevărat ce se spune: mărimea nu contează. Uneori credeam că-mi dădea speranțe false, dar, judecând după ce făcea mama mea aici, începeam să-l cred.

Nu mă mai luptasem niciodată efectiv cu cineva mai scund decât mine. Fiind una dintre puținele fete de la cursurile pentru novici, acceptasem faptul că aproape întotdeauna aveam să fiu mai scundă şi mai mică decât adversarii mei. Dar mama mea era şi mai mică şi era limpede că trupul ei micuț era plin de muşchi.

— Am un stil unic de a comunica, asta-i tot, am spus.

— Ai o mărginită obsesie adolescentină că ai fost nedreptățită în vreun fel în ultimii şaptesprezece ani.

Piciorul ei mă lovi în coapsă.

— Punctat. Când, în realitate, n-ai fost tratată diferit de orice alt vampir. De fapt, mai bine. Aş fi putut să te trimit să locuieşti cu verii mei. Vrei să fii o târfă pentru sânge? Asta ai fi vrut?

Termenul „târfă pentru sânge” mă făcea mereu să tresar. Era un termen prin care se făcea frecvent referire la mamele dhampir singure care decideau să-şi crească acasă copiii în loc să devină gardieni. Aceste femei aveau adesea scurte aventuri cu bărbați moroi şi erau privite cu dispreț pentru asta — deşi realmente n-ar fi putut face altceva, de vreme ce bărbații moroi sfârşeau de obicei prin a se căsători cu femei moroi. Termenul de „târfă pentru sânge” venea de la faptul că unele femei dhampir îi lăsau pe bărbați să le bea sângele în timpul sexului. În lumea noastră, doar oamenii lăsau să li se ia sânge. Un dhampir care făcea aceasta era obscen şi pervers — mai ales în timp ce făcea sex. Bănuiam că doar puține femei dhampir făceau acest lucru în realitate, dar, în mod nedrept, termenul avea tendința de a fi aplicat tuturor. O lăsasem pe Lissa să-mi bea sângele când fugiserăm şi, deşi fusese ceva necesar, încă mai eram stigmatizată.

— Nu. Bineînțeles că nu vreau să fiu o târfă pentru sânge. Începeam să răsuflu tot mai greu. Şi nu sunt toate. Doar câteva sunt aşa în realitate.

— Ele sunt cauza acelei reputații, mormăi ea. M-am ferit de lovitura ei.

— Ar trebui să-şi facă datoria ca gardieni, nu să continue să-şi piardă vremea şi să aibă aventuri cu moroii.

— Îşi cresc copiii, am protestat eu. Îmi venea să strig, dar nu-mi puteam trage respirația. E ceva despre care tu n-ai de unde să ştii. Şi pe lângă asta, nu eşti la fel ca ele? Nu văd niciun inel pe degetul tău. N-a fost tatăl meu doar o aventură pentru tine?

Fața îi împietri, ceea ce spune multe atunci când deja îți bați fiica.

— Asta, spuse ea ferm, e ceva despre care tu nu ştii nimic. Punctat.

M-am crispat din cauza loviturii, dar m-am bucurat să văd că atinsesem un punct sensibil. Habar n-aveam cine era tatăl meu. Singura fărâmă de informație pe care o aveam era că e turc. Chiar dacă aveam silueta atrăgătoare şi fața frumoasă a mamei mele — cu toate că aş putea spune cu infatuare că a mea era mult mai frumoasă decât era a ei acum —, restul trăsăturilor mele proveneau de la el. Piele uşor arămie, păr castaniu-închis şi ochi negri.

— Cum s-a întâmplat? am întrebat. Erai în vreo misiune în Turcia? L-ai cunoscut într-un bazar local? Sau a fost ceva şi mai meschin de-atât? Ai fost darwinistă până la capăt şi l-ai selectat pe tipul

cu cea mai mare probabilitate de a transmite gene de luptător progeniturii tale? Adică, ştiu că m-ai făcut doar pentru că era datoria ta, aşa că presupun că trebuia să te asiguri că le puteai da gardienilor cel mai bun exemplar posibil.

— Rosemarie, mă avertiză printre dinţii încleştaţi, măcar o dată în viaţă taci din gură.

— De ce? Îţi pătez reputaţia ta preţioasă? E exact aşa cum mi-ai spus: nici tu nu eşti deloc diferită de oricare alt dhampir. Doar i-ai tras-o şi...

Nu degeaba se spune „Prostul întâi o croieşte, apoi o gândeşte”. Eram atât de absorbită de exaltarea mea infatuată, încât am încetat să mai fiu atentă la picioarele mele. Eram prea aproape de linia roşie. Depăşirea acesteia însemna un alt punct pentru mama, aşa că m-am chinuit să rămân în spatele liniei şi să mă feresc de ea în acelaşi timp. Din nefericire, doar unul dintre aceste lucruri putea fi pus în practică. Pumnul ei zbură spre mine, rapid şi dur — şi, poate şi mai important, un pic mai sus decât era permis potrivit regulilor acestui gen de exerciţiu. M-a pocnit în faţă cu forţa unei camionete şi am zburat în spate, lovind podeaua tare a sălii de gimnastică mai întâi cu spatele şi apoi cu capul. Şi depăşisem liniile. La naiba.

Ceafa mă durea şi începu să mi se tulbure privirea şi să văd steluţe. În câteva secunde, mama era aplecată deasupra mea.

— Rose, Rose? Te simţi bine?

Vocea îi era răguşită şi agitată. Totul se învârtea în jur.

La un moment dat după aceea, veniră alţi oameni şi am ajuns, nu ştiu cum, în clinica medicală a Academiei. Acolo, cineva îmi băgă o lumină în ochi şi începu să-mi pună întrebări incredibil de stupide.

— Cum te cheamă?

— Ce? am întrebat, mijind ochii din cauza luminii.

— Numele tău.

Am recunoscut-o pe dr. Olendzki, care mă privea cu atenţie de sus.

— Ştiţi cum mă cheamă.

— Vreau să-mi spui tu.

— Rose. Rose Hathaway.

— Ştii când e ziua ta de naştere?

— Bineînţeles că ştiu. De ce mă întrebaţi asemenea prostii? Mi-aţi pierdut fişa?

Dr. Olendzki oftă exasperată şi plecă, luând cu ea lumina aceea enervantă.

— Cred că e bine, am auzit-o spunând cuiva. Vreau s-o ţin aici toată ziua, doar ca să mă asigur că nu are o comoţie. În niciun caz nu vreau să meargă la cursurile pentru gardieni.

Am petrecut restul zilei adormind şi trezindu-mă, din cauză că dr. Olendzki mă tot deştepta pentru diverse controale. Îmi dădu şi o pungă cu gheaţă şi-mi spuse să o ţin pe faţă. Când cursurile de la Academie se terminară, consideră că eram suficient de sănătoasă ca să plec.

— Serios, Rose, cred că ar trebui să-ţi faci abonament, spuse, şi pe faţă îi apăruse un zâmbet. În afară de cei cu probleme cronice precum alergiile sau astmul, nu cred că mai există vreun alt elev pe care l-am văzut atât de des într-o perioadă atât de scurtă de timp.

— Mersi, am spus, nefiind prea sigură dacă îmi doream această onoare. Deci nu e nicio comoţie.

Clătină din cap.

— Nu. Însă o să te doară un pic. O să-ţi dau ceva pentru asta înainte să pleci.

Zâmbetul îi dispăru şi păru dintr-odată nervoasă.

— Să fiu sinceră, Rose, cred că cele mai multe probleme sunt, ei bine, cu faţa ta.

M-am ridicat brusc din pat.

— Cum adică „cele mai multe probleme sunt cu faţa mea”?

Făcu semn spre oglinda de deasupra chiuvetei din cealaltă parte a camerei. Am alergat acolo şi m-am privit.

— La naiba!

Pete purpurii îmi acopereau partea stângă a frunţii, mai ales lângă ochi. Disperată, m-am întors cu faţa la ea.

— Asta o să dispară repede, nu? Dacă ţin gheaţa pe ea?

Clătină din cap.
— Gheața poate ajuta... dar mă tem că o să ai un ochi vânăt foarte urât. Probabil că o să arate cel mai rău mâine, însă ar trebui să dispară cam într-o săptămână. O să revii la normal în curând.
Am ieşit din clinică cu o năuceală care nu avea nicio legătură cu lovitura de la cap. Să dispară cam într-o săptămână? Cum de putea dr. Olendzki să vorbească atât de senină despre asta? Nu-şi dădea seama ce se întâmpla? Aveam să arăt ca un mutant de Crăciun şi în cea mai mare parte a excursiei de schi. Aveam un ochi vânăt. Un nenorocit de ochi vânăt.
Pe care mi-l făcuse maică-mea.

ŞAPTE

Am împins furioasă uşile duble care dădeau în internatul moroilor. Zăpada pătrunse învolburându-se în spatele meu şi câteva persoane care îşi pierdeau vremea la parter ridicară privirile la intrarea mea. Deloc surprinzător, câțiva mă priviră şi-a doua oară, cu uimire. Înghițind în sec, m-am silit să nu reacționez. O să fie bine. Nu trebuia să intru în panică. Novicii se accidentau mereu. De fapt, era mai neobişnuit să nu te accidentezi. Ce-i drept, aceasta era o leziune mai vizibilă decât majoritatea, dar puteam să mă împac cu situația până se vindeca, nu? Şi nu că ar fi ştiut cineva cum o căpătasem.
— Hei, Rose, e adevărat că propria ta mamă te-a pocnit?
Am înghețat. Aş fi recunoscut oriunde acea voce batjocoritoare de soprană. Întorcându-mă încet, am privit în ochii de un albastru intens ai Miei Rinaldi. Părul blond ondulat încadra o față care ar fi fost drăguță dacă n-ar fi avut un zâmbet răutăcios.
Cu un an mai mică decât noi, Mia se luptase cu Lissa (şi cu mine, implicit) într-un război pentru a vedea cine putea distruge mai repede viața celeilalte — un război, trebuie să adaug, pe care ea îl începuse. În acest conflict, ea îl furase pe fostul prieten al Lissei — în ciuda faptului că Lissa decisese la final că nu-l dorea — şi răspândise tot felul de zvonuri.
Ce e drept, ura Miei nu fusese în întregime nejustificată. Fratele mai mare al Lissei, Andre — care fusese ucis în acelaşi accident de maşină care, practic, „mă ucisese” şi pe mine —, se purtase cu Mia foarte urât când ea era în primul an. Dacă n-ar fi fost o aşa de mare nemernică acum, mi-ar fi părut rău pentru ea. Fusese urât din partea lui şi, cu toate că puteam înțelege supărarea Miei, nu ştiu dacă era corect din partea ei să-şi verse nervii pe Lissa aşa cum o făcea. Teoretic, Lissa şi cu mine câştigaserăm războiul în final, dar Mia îşi revenise inexplicabil. Nu mai frecventa aceeaşi elită ca înainte, dar îşi reconstruise un mic grup de prieteni. Răzbunători sau nu, liderii puternici atrag întotdeauna adepți. Descoperisem că, în nouăzeci la sută din cazuri, cel mai eficient răspuns era să o ignor. Dar tocmai trecusem în restul de zece la sută, pentru că e imposibil să ignori pe cineva care anunță lumii că mama ta tocmai te-a pocnit — chiar dacă e adevărat. M-am oprit şi m-am întors. Mia stătea în apropierea unui automat, ştiind că mă stârnise. Nu m-am obosit s-o întreb cum aflase că mama mea îmi făcuse un ochi vânăt. Secretele se păstrau rareori pe aici.
Când îmi văzu complet fața, ochii i se făcură mari de o plăcere nedisimulată.
— Vai. Se văd semnele iubirii materne pe fața ta. Ha. Drăguț. Dacă ar fi venit din partea oricărui altcuiva, aş fi aplaudat gluma.
— Păi, tu eşti experta în lovituri în față, am spus. Ce-ți mai face nasul?
Zâmbetul rece al Miei se strâmbă un pic, dar nu cedă. Îi rupsesem nasul cu aproximativ o lună în urmă — şi tocmai la un bal al şcolii — şi, chiar dacă nasul se vindecase de atunci, acum era puțin strâmb. Probabil chirurgia plastică putea rezolva problema, dar, din câte ştiam despre veniturile familiei ei, acest lucru nu era posibil pentru moment.
— E mai bine, replică cu afectare. Din fericire, a fost rupt doar de o târfă psihopată şi nu de cineva care e de fapt rudă cu mine.
Am încercat să-i zâmbesc cât mai psihopatie cu putință.
— Păcat. Membrii familiei te lovesc din greşeală. Târfele psihopate au tendința să revină ca să-ți mai dea.
De obicei, să o ameninț cu violența fizică era o tactică destul de sănătoasă, dar aveam prea mulți

oameni în jurul nostru acum pentru ca asta să fie un motiv îndreptățit de îngrijorare pentru ea. Şi Mia o ştia. Nu că eram incapabilă să atac pe cineva într-o asemenea situație — ce naiba, o făcusem de multe ori —, dar în ultima vreme încercam să-mi controlez mai bine impulsurile.

— Mie nu mi se pare un accident, spuse ea. N-aveți reguli în legătură cu loviturile în față? Adică, asta arată foarte mult ca o lovitură nepermisă.

Am deschis gura ca s-o pun la punct, dar n-am putut rosti nimic. Avea dreptate. Lovitura mea era nepermisă; în acel tip de luptă, nu ai voie să loveşti deasupra nivelului gâtului. Asta era cu mult deasupra limitei interzise.

Mia îmi văzu ezitarea şi pentru ea fu ca şi cum dimineața de Crăciun venise cu o săptămână mai devreme. Până în acel moment, nu cred că existase vreo clipă în relația noastră de ostilitate în care să mă lase fără cuvinte.

— Domnişoarelor, se auzi o voce severă de femeie. Femeia moroi care lucra la recepție se aplecă şi ne fixă cu asprime.

— Acesta e un hol, nu o sală de aşteptare. Ori mergeți sus, ori afară.

Pentru o clipă, să-i sparg din nou nasul Miei păru cea mai bună idee din lume — la naiba cu consemnarea şi suspendarea. Trăgând adânc aer în piept, am decis în cele din urmă că retragerea era cea mai demnă acțiune acum. M-am îndreptat mândră spre scările ce duceau spre internatul fetelor. În spate am auzit vorbele Miei:

— Stai liniştită, Rose. O să treacă. Şi, oricum, nu de fața ta sunt interesați băieții.

Treizeci de secunde mai târziu, băteam în uşa Lissei atât de tare, că doar printr-o minune pumnul meu nu trecu prin lemn. O deschise încet şi cercetă în jur.

— Eşti singură? Am crezut că e o armată la... ah, Doamne.

Ridică brusc sprâncenele când îmi observă partea stângă a feței.

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai auzit încă? Probabil că eşti singura din şcoală care nu ştie, am bombănit eu. Lasă-mă să intru.

Întinzându-mă pe pat, i-am povestit evenimentele zilei. Fu complet îngrozită.

— Am auzit că te-ai accidentat, dar am crezut că e ceva banal, spuse.

M-am holbat la tavanul peticit cu ipsos, simțindu-mă nefericită.

— Partea cea mai rea e că Mia avea dreptate. Nu a fost un accident.

— Ce, vrei să spui că mama ta a făcut-o dinadins? N-am răspuns, iar vocea Lissei deveni neîncrezătoare.

— Haide, n-ar face asta. În niciun caz.

— De ce? Pentru că e Janine Hathaway cea perfectă, maestră în controlul temperamentului? Problema e că în acelaşi timp e şi Janine Hathaway cea perfectă, maestră în luptă şi în controlul acțiunilor ei. Într-un fel sau altul, a făcut o greşeală.

— Da, păi, spuse Lissa, cred că e mai probabil să se fi împiedicat şi să-i fi scăpat pumnul decât să o fi făcut intenționat. Ar fi trebuit să-şi piardă cu adevărat controlul.

— Păi, vorbea cu mine. E de ajuns pentru ca oricine să-şi piardă controlul. Şi am acuzat-o că s-a culcat cu tatăl meu doar pentru că era cea mai bună alegere genetică.

— Rose, oftă Lissa. Ai cam omis partea asta în recapitulare. De ce i-ai spus-o?

— Pentru că probabil e adevărat.

— Dar ştiai că o s-o înfurie. De ce continui s-o provoci? De ce nu poți pur şi simplu să te împaci cu ea?

M-am ridicat în capul oaselor.

— Să mă împac cu ea? Mi-a făcut un ochi vânăt. Probabil intenționat! Cum să mă împac cu cineva care face asta?

Lissa clătină doar din cap şi se duse la oglindă să-şi verifice machiajul. Sentimentele pe care le recepționam prin legătura dintre noi erau de frustrare şi exasperare, în spatele acestora se afla şi un dram de speranță. Acum, că terminasem să-mi descarc sufletul, aveam răbdarea de a o examina cu grijă. Era îmbrăcată doar cu o bluză violetă din mătase şi o fustă neagră până la genunchi. Părul ei lung avea genul de netezime perfectă pe care o poți atinge doar dacă petreci o oră din viață lucrând la

el cu un foen şi o placă de întins.

— Arăți bine. Ce se întâmplă?

Emoțiile ei se schimbară uşor, iritarea provocată de mine diminuându-se un pic.

— Mă întâlnesc cu Christian în curând.

Pentru câteva clipe, mă simțisem ca înainte cu Lissa. Doar noi două, stând împreună şi vorbind. Menționarea numelui lui Christian, ca şi conştientizarea faptului că va trebui să mă părăsească nu peste mult timp pentru el mă întristară... Bineînțeles, nu am lăsat să se vadă asta.

— Uau. Ce-a făcut de merită asta? A salvat orfani dintr-o clădire în flăcări? Dacă e aşa, ar fi bine să te asiguri că n-a dat el foc clădirii de la bun început.

Elementul lui Christian era focul. I se potrivea, de vreme ce era cel mai distrugător element.

Râzând, se întoarse de la oglindă şi observă că-mi ating cu degetele fața umflată. Zâmbetul îi deveni blând.

— Nu arată aşa de rău.

— Mă rog. Îmi dau seama când minți, să ştii. Şi dr. Olendzki spune că o să fie şi mai urât mâine. M-am întins din nou pe pat. Probabil că nu există suficient fond de ten în lume să acopere asta, aşa e? Tasha şi cu mine vom fi nevoite să ne cumpărăm nişte măşti ca în Fantoma de la operă.

Oftă şi se aşeză pe pat lângă mine.

— Păcat că nu pot pur şi simplu să te vindec. Am zâmbit.

— Ar fi fost frumos.

Puterea de constrângere şi carisma datorate magiei spiritului erau minunate, dar, de fapt, vindecarea era cea mai tare putere a ei. Varietatea lucrurilor pe care le putea realiza era uimitoare.

Lissa se gândea tot la ce putea face spiritul.

— Aş vrea să existe vreo altă modalitate de a controla spiritul... într-un fel care să mă lase totuşi să folosesc magia...

— Mda, am spus.

Îi înțelegeam dorința arzătoare de a face lucruri mărețe şi de a ajuta oamenii. Emana din ea. La naiba, şi eu aş fi vrut să am ochiul vindecat într-o clipă în loc de câteva zile.

— Şi eu aş vrea să existe. Ea oftă din nou.

— Şi nu-mi doresc numai să vindec şi să fac alte lucruri cu spiritul. Îmi e, ei bine, dor de magie. E încă acolo; doar că e blocată de pastile. Arde în mine. Mă vrea şi eu o vreau. Dar e un zid între noi. Pur şi simplu nu-ți poți imagina.

— De fapt, pot.

Era adevărat. În afară de faptul că-i simțeam starea de spirit în general, uneori puteam şi „să mă strecor în ea”. Era greu de explicat şi încă şi mai greu de suportat. Când se întâmpla acest lucru, puteam literalmente să văd prin ochii ei şi să simt ce trăia ea. În timpul acelor momente, eram ea. De multe ori, mă aflasem în mintea ei în timp ce tânjea după magie şi simțisem nevoia arzătoare de care vorbea. Adesea se trezea noaptea, dorindu-şi puterea la care nu mai putea ajunge.

— A, da, spuse cu tristețe. Uneori uit de asta.

Un sentiment de amărăciune o cuprinse. Nu era îndreptat atât împotriva mea, cât împotriva imposibilității de a ieşi din această situație. Era plină de furie. Nu-i plăcea să se simtă neputincioasă în aceeaşi măsură în care nici mie nu-mi plăcea. Furia şi frustrarea se intensificară în ceva mai trist şi mai urât, ceva care îmi displăcea.

— Hei, am spus, atingându-i brațul. Te simți bine? Închise ochii, apoi îi deschise repede.

— Pur şi simplu, nu suport asta.

Intensitatea emoțiilor ei îmi aminti de conversația noastră, cea pe care o avusesem chiar înainte de a pleca la casa Badica.

— Tot mai ai impresia că pastilele s-ar putea să-şi piardă efectul?

— Nu ştiu. Un pic.

— E mai rău? Clătină din cap.

— Nu. Tot nu pot să folosesc magia. Mă simt mai aproape de ea... dar e în continuare blocată.

— Dar tot... stările tale sufleteşti...

— Mda... sunt agitate. Dar nu-ți face griji, spuse, văzându-mi figura. Nu am vedenii şi nu mai

încerc să-mi fac rău.
— E bine.
Mă bucuram să aud acest lucru, dar tot eram îngrijorată. Chiar dacă tot nu putea folosi magia, nu-mi plăcea ideea ca starea ei mintală să se înrăutăţească din nou.
Cu disperare, am nădăjduit că situaţia se va stabiliza singură.
— Sunt aici, i-am spus cu blândeţe, privind-o în ochi. Dacă se întâmplă ceva ciudat... să-mi spui, bine?
Dintr-odată, sentimentele întunecate dispărură din sufletul ei. În timp ce se întâmpla aceasta, am simţit o pulsaţie ciudată prin legătura noastră. Nu pot explica ce a fost, dar m-am înfiorat din cauza intensităţii sale. Lissa nu observă. Buna dispoziţie îi reveni şi îmi zâmbi.
— Mersi, spuse. Aşa o să fac.
Am zâmbit, bucuroasă să o văd revenită la normal. Tăcurăm şi, pentru un foarte scurt timp, am vrut să-mi descarc sufletul în faţa ei. Aveam atâtea pe inimă în ultima vreme: maică-mea, Dimitri şi casa Badica. Ţinusem aceste sentimente ascunse şi mă tulburau. Acum, simţindu-mă atât de liniştită cu Lissa, cum nu mai fusesem de multă vreme, m-am gândit că în sfârşit îi puteam împărtăşi şi eu sentimentele mele.
Înainte să pot deschide gura, am simţit că gândurile ei se schimbă brusc. Deveniră nerăbdătoare şi nervoase. Avea ceva să-mi spună, ceva la care se gândise cu mare atenţie. Gata cu povestitul necazurilor mele. Dacă voia să vorbească, nu aveam să o bat la cap cu problemele mele, aşa că le-am lăsat deoparte şi am aşteptat să vorbească.
— Am găsit ceva în cercetările mele cu doamna Carmack. Ceva ciudat...
— Ah? am întrebat, devenind imediat curioasă.
Moroii îşi dezvoltau elementul în care se specializau în timpul adolescenţei. Apoi, erau repartizaţi în clase de magie specifice acelui element. Dar, fiind oficial singura care folosea spiritul în acel moment, Lissa nu avea de fapt o clasă în care să poată intra. Cei mai mulţi credeau că pur şi simplu nu se specializase, dar ea şi doamna Carmack — profesoara de magie de la Sf. Vladimir — se întâlneau separat pentru a învăţa ce puteau face în privinţa spiritului. Studiau atât informaţii actuale, cât şi vechi, căutând noi indicii care să poată duce la alte persoane care foloseau spiritul, acum că descoperiseră unele dintre manifestări: incapacitatea de a te specializa, instabilitate mentală etc.
— N-am găsit niciun utilizator confirmat de spirit, dar am găsit... relatări despre, hm, fenomene neexplicate.
Am clipit surprinsă.
— Ce anume? am întrebat, cugetând la ce ar putea fi considerate fenomene neexplicate.
— Sunt relatări răzleţe... dar, cum să spun, am citit una despre un tip care-i putea face pe alţii să vadă lucruri care nu existau. Îi putea face să creadă că vedeau monştri sau alţi oameni sau mai ştiu eu ce.
— Asta ar putea fi putere de constrângere.
— Putere de constrângere cu adevărat redutabilă. Eu n-aş fi în stare să fac asta şi sunt mai bună — sau eram — la asta decât oricare altă persoană pe care o cunoşteam. Şi puterea asta provine din folosirea spiritului...
— Aşadar, am încheiat eu, crezi că iluzionistul ăsta trebuie să fi fost şi el unul care se folosea de spirit.
Ea încuviinţă.
— De ce nu iei legătura cu el ca să afli?
— Pentru că nu există nicio informaţie înregistrată! E secret. Şi sunt alţii tot la fel de ciudaţi. Cum ar fi unul care îi putea epuiza fizic pe ceilalţi. Oamenii care stăteau în apropierea lui deveneau vlăguiţi şi-şi pierdeau toată puterea. Leşinau. Şi era altul care putea opri lucrurile în aer când erau aruncate spre el.
Faţa îi era luminată de emoţie.
— Poate că era specializat în aer, i-am atras eu atenţia.
— Poate, spuse ea.
Simţeam cum e cuprinsă de curiozitate şi tulburare. Voia cu disperare să creadă că mai erau şi alţii

ca ea în lume.
Am zâmbit.
— Cine ar putea şti? Moroii au chestii de genul Roswell şi Zona 51. E o minune că nu mă studiază în cine ştie ce loc ca să înţeleagă legătura psihică.
Starea de spirit speculativă a Lissei se transformă în ironie.
— Aş vrea să pot citi gândurile tale uneori. Aş vrea să ştiu ce simţi pentru Mason.
— Suntem prieteni, am spus hotărâtă, surprinsă de brusca schimbare a subiectului. Asta-i tot.
Ea ţâţâi.
— Înainte flirtai — şi făceai alte lucruri — cu orice băiat pe care îl găseai.
— Hei! am spus ofensată. Nu eram chiar aşa.
— Bine... poate că nu. Dar nu mai pari interesată de băieţi.
Eram interesată de băieţi — ei bine, de un singur băiat.
— Mason e foarte drăguţ, continuă ea. Şi e nebun după tine.
— Este, am încuviinţat.
M-am gândit la Mason, la acel scurt moment când m-am gândit că e sexy, în faţa clasei lui Stan. În plus, Mason era foarte amuzant, şi ne înţelegeam de minune. Nu era o partidă proastă ca prieten.
— Voi doi semănaţi foarte mult. Amândoi faceţi lucruri pe care n-ar trebui să le faceţi.
Am râs. Mare dreptate avea. Mi-am amintit nerăbdarea lui Mason de a se lupta cu toţi strigoii din lume. Chiar dacă nu eram pregătită pentru asta — în ciuda izbucnirii mele din maşină —, împărtăşeam o parte din cutezanţa lui. Poate că era timpul să-i dau o şansă, m-am gândit. Era distractiv să glumesc cu el şi trecuse multă vreme de când nu mai sărutasem pe cineva. Dimitri îmi făcea inima să tresară... însă, ei bine, nu se petreceau prea multe între noi.
Lissa mă privea cercetătoare, ca şi cum ştia la ce mă gândeam — sigur, în afară de lucrurile legate de Dimitri.
— Am auzit-o pe Meredith spunând că ai fost o proastă că n-ai ieşit cu el. Spunea că e din cauză că tu crezi că eşti prea bună pentru el.
— Ce? Nu-i adevărat.
— Hei, nu eu am spus asta. În fine, spunea că se gândeşte să pună mâna pe el.
— Mason şi Meredith? am pufnit eu. Ar fi o catastrofă. N-au nimic în comun.
Era urât din partea mea, însă mă obişnuisem ca Mason să mă iubească la nebunie. Dintr-odată, gândul că altcineva ar putea pune mâna pe el mă enervă.
— Eşti posesivă, spuse Lissa, ghicindu-mi iar gândurile.
Nu era de mirare că devenea atât de iritată că-i citeam mintea.
— Doar un pic. Râse.
— Rose, indiferent că e sau nu Mason, chiar ar trebui să începi din nou să te întâlneşti cu băieţi. Sunt o grămadă de tipi care ar da orice să iasă cu tine — tipi care sunt foarte drăguţi.
Nu făcusem întotdeauna cele mai bune alegeri când era vorba de băieţi. Din nou, am simţit impulsul de a-i povesti toate neliniştile mele. Ezitasem atâta timp să-i povestesc despre Dimitri, chiar dacă secretul mă consuma pe dinăuntru. Stând aici cu ea, mi-am amintit că era cea mai bună prietenă a mea. Îi puteam spune orice şi nu avea să mă judece. Însă, la fel ca mai înainte, am pierdut ocazia de a-i spune ce mă frământa.
Lissa aruncă o privire la ceasul ei deşteptător şi sări brusc de pe pat.
— Am întârziat! Trebuie să mă întâlnesc cu Christian. Bucuria o cuprinse, însoţită de nerăbdare şi emoţie. Dragostea. Ce puteai să faci? Mi-am înăbuşit gelozia care începea să se facă simţită. Din nou, Christian o îndepărtase de mine. N-aveam să mă pot destăinui în această seară.
Lissa şi cu mine am ieşit din cameră şi ea aproape că o luă la fugă, făgăduindu-mi că vom vorbi a doua zi. M-am întors la internatul meu. Când am ajuns în camera mea, am trecut prin faţa oglinzii şi am gemut când mi-am văzut faţa. În jurul ochiului era un cerc vineţiu. În timp ce vorbisem cu Lissa, aproape uitasem de întregul episod cu maică-mea. Oprindu-mă să cercetez mai bine, mi-am privit îndelung chipul. Poate că eram narcisistă, însă ştiam că arăt bine. Purtam o măsură peste medie la sutien şi aveam un corp foarte invidiat într-o şcoală în care cele mai multe fete erau slabe ca nişte supermodele. Şi, cum am mai amintit, aveam şi o faţă drăguţă. Într-o zi obişnuită, eram de nota nouă

— într-o zi bună, de zece.

Însă azi? Mda. Eram aproape pe minus. Aveam să arăt „fantastic” în excursia la schi.

— Maică-mea m-a bătut, mi-am informat imaginea din oglindă.

Aceasta mă privi cu compătimire.

Oftând, am decis că mai bine mă pregătesc de culcare. Nu îmi mai doream să fac nimic în această seară şi poate că puţin somn în plus va accelera vindecarea. M-am dus în capătul holului la baie să mă spăl pe faţă şi să-mi perii părul. Când m-am întors în camera mea, mi-am îmbrăcat pijamaua preferată şi atingerea flanelei moi mă însenină un pic.

Îmi făceam rucsacul pentru a doua zi când o cascadă de emoţii ţâşni pe neaşteptate prin legătura cu Lissa. Mă luă prin surprindere şi nu-mi dădu nicio şansă să mă opun. Era ca şi cum aş fi fost lovită de un vânt care avea forţa unui uragan şi, brusc, nu mă mai uitam la rucsacul meu. Eram „în interiorul” Lissei, trăind în lumea ei nemijlocit.

Şi atunci lucrurile au devenit stânjenitoare. Pentru că Lissa era cu Christian. Şi lucrurile se... înfierbântau.

OPT

Christian o săruta şi, oho, ce mai sărut era. Nu se încurca. Era genul de sărut pe care copiilor mici n-ar trebui să li se dea voie să-l vadă. La naiba, era genul de sărut pe care nimeni n-ar trebui să aibă voie să-l vadă — cu atât mai puţin să-l experimenteze printr-o legătură psihică.

Aşa cum am mai spus, emoţiile puternice ale Lissei puteau produce acest fenomen — cel prin care eram trasă în interiorul minţii ei. Dar întotdeauna, întotdeauna, era din cauza unei emoţii negative. Se supăra sau devenea furioasă ori deprimată şi asta ajungea la mine. De data asta, însă? Nu era supărată. Era fericită. Foarte, foarte fericită.

Ah, frate. Trebuia să ies de-acolo.

Erau sus, în podul capelei şcolii sau, cum îmi plăcea să-i spun, cuibuşorul lor de nebunii. Podul fusese un loc obişnuit de întâlnire pentru ei în trecut, când nu voiau să se amestece cu ceilalţi şi fiecare dorea să evadeze într-o lume a lui. Până la urmă deciseseră să se ţină amândoi deoparte de restul lumii şi lucrurile şi-au urmat cursul. De când îşi făcuseră publică relaţia, nu ştiusem să mai fi petrecut prea mult timp aici. Poate că se întorseseră de dragul vremurilor vechi.

Şi într-adevăr, se părea că are loc o sărbătorire. Lumânările parfumate erau aranjate prin locul acela vechi şi prăfuit, lumânări care umpleau aerul cu miros de liliac. Eu aş fi fost un pic îngrijorată în legătură cu punerea acelor lumânări într-un spaţiu strâmt, plin de cutii şi cărţi inflamabile, dar probabil Christian se gândea că putea controla orice incendiu accidental.

Întrerupseră în sfârşit acel sărut nebunesc de lung şi se desprinseră ca să se privească. Erau întinşi pe o parte pe podea. Câteva pături erau aşezate sub ei.

Faţa lui Christian era sinceră şi tandră în timp ce-o privea pe Lissa, iar ochii lui albastru pal străluceau de emoţie interioară. Era diferit de felul în care mă privea Mason. Şi acesta era cu siguranţă plin de adoraţie, însă al lui Mason semăna mai mult cu al cuiva care intră într-o biserică şi cade în genunchi de evlavie şi teamă în faţa unui lucru pe care îl venerează, dar nu-l înţelege cu adevărat. Christian o venera în mod clar pe Lissa în felul lui, dar era o strălucire semnificativă în ochii lui, conştiinţa faptului că amândoi împărtăşeau o înţelegere a celuilalt atât de perfectă şi de puternică, încât nu aveau nevoie nici măcar de cuvinte pentru a o exprima.

— Crezi că o să ajungem în iad pentru asta? întrebă Lissa.

El întinse mâna şi îi mângâie faţa, trecându-şi degetele pe obrazul şi gâtul ei şi în jos, către partea de sus a bluzei ei de mătase. Respiraţia ei deveni mai precipitată la această atingere, la tandreţea şi delicateţea gestului, care totuşi putea să stârnească o pasiune atât de puternică în ea.

— Pentru asta?

Christian se jucă cu marginea bluzei ei, lăsându-şi degetul să alunece puţin în interiorul ei.

— Nu, râse ea. Pentru asta. Arătă cu mâinile în jur, la pod. E o biserică. N-ar trebui să facem genul ăsta de, hm, lucruri aici, sus.

— Nu e adevărat, spuse el. O împinse cu delicatețe pe spate şi se aplecă peste ea. Biserica e jos. Aici e doar o magazie. Dumnezeu n-o să se supere.
— Nu crezi în Dumnezeu, îl dojeni ea.
Mâinile ei îi coborâră pe piept. Mişcările îi erau la fel de uşoare şi de încete ca ale lui, însă provocau în mod clar aceeaşi reacție puternică în el.
Christian suspină fericit când mâinile Lissei i se strecurară pe sub cămaşă şi apoi în sus, pe abdomen.
— Fac ce vrei tu.
— Ai spune orice acum, îl acuză ea.
Degetele ei îi apucară marginea cămăşii şi o traseră în sus. El se mişcă, pentru ca ea s-o poată scoate de tot, apoi se aplecă înapoi deasupra ei, cu pieptul gol.
— Ai dreptate, se învoi el.
Desfăcu cu grijă un nasture al bluzei Lissei. Unul singur. Apoi se aplecă din nou şi o sărută puternic, intens. Când se opri să-şi tragă răsuflarea, continuă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
— Spune-mi ce vrei să auzi şi o să spun.
Desfăcu un alt nasture.
— Nu vreau să aud nimic, râse ea. Încă un nasture se desfăcu.
— Poți să-mi spui ce vrei — doar că ar fi frumos să fie adevărat.
— Adevărul, oh? Nimeni nu vrea să audă adevărul. Adevărul nu e niciodată sexy. Însă tu...
Ultimul nasture fu descheiat, iar el îi desfăcu bluza.
— Eşti prea al naibii de sexy să fii adevărată. Cuvintele lui aveau tonul sarcastic care îl caracteriza, dar ochii lui exprimau un mesaj complet diferit. Asistam la această scenă prin ochii Lissei, dar îmi puteam imagina ce vedea el. Pielea ei netedă şi albă. Talia şi şoldurile suple. Un sutien dantelat alb. Prin intermediul ei, simțeam că dantela producea mâncărimi, dar ei nu-i păsa.
Pe față i se citeau sentimente de iubire şi de nerăbdare. Din partea Lissei, simțeam cum inima îi bate mai tare şi respirația i se accelerează. Emoții asemănătoare cu cele ale lui Christian întunecau toate celelalte gânduri coerente. Lăsându-se în jos, se aşeză peste ea, apăsându-şi trupul pe trupul ei. Gura lui o căută iar pe a ei, şi, în vreme ce buzele şi limbile lor se atinseră, am ştiut că trebuia să ies de acolo.
Pentru că acum înțelegeam. Înțelegeam de ce Lissa se gătise şi de ce cuibuşorul de nebunii fusese împodobit ca un magazin de lumânări. Asta era. Momentul acela. După ce ieşiseră împreună o lună, aveau să facă sex. Lissa, ştiam, o mai făcuse cu un fost prieten. Nu cunoşteam trecutul lui Christian, dar mă îndoiam sincer că multe fete căzuseră pradă farmecului său caustic.
Dar, simțind ce simțea Lissa, îmi dădeam seama că nimic din acestea nu conta. Nu în acel moment. În acel moment, erau doar ei doi şi ceea ce simțeau unul pentru altul. Şi, într-o viață plină de mai multe nelinişti decât ar fi trebuit să aibă cineva de vârsta ei, Lissa era absolut sigură de ceea ce făcea acum. Era ceea ce îşi dorea. Ceea ce îşi dorise să facă cu el de foarte multă vreme.
Şi nu aveam niciun drept să fiu martoră la asta.
Pe cine păcăleam eu? Nu voiam să fiu martoră. Nu găseam nicio plăcere privind alți oameni cum o fac şi cu siguranță nu voiam să simt cum e să faci sex cu Christian. Ar fi ca şi cum mi-aş fi pierdut virginitatea virtual.
Dar, Doamne, nu era uşor să ies din mintea Lissei. Nu avea nici-o dorință de a se detaşa de sentimentele şi emoțiile ei şi, cu cât deveneau mai puternice, cu atât mai tare mă stăpâneau. Încercând să mă îndepărtez de ea, mi-am adunat forțele ca să revin în mine însămi, concentrându-mă cât de mult puteam.
Şi mai multe haine dispărură...
Haide, haide, mi-am spus hotărâtă.
Apăru prezervativul... hait.
Eşti propria ta persoană, Rose. Întoarce-te în mintea ta.
Membrele lor se încolăciră, corpurile lor se mişcau împreună...
Fir-ar...
M-am smuls din mintea ei şi m-am întors în mine. Eram din nou în camera mea, dar nu mă mai

interesa făcutul rucsacului. Propriul meu univers era răsturnat. Mă simțeam ciudat şi violată — aproape nesigură dacă eram Rose sau eram Lissa. De asemenea, simțeam din nou acel resentiment față de Christian. Bineînțeles că nu voiam să fac sex cu Lissa, dar în mine era aceeaşi durere, acel sentiment de frustrare că nu mai eram centrul universului ei.

Lăsându-mi rucsacul neatins, m-am dus direct la culcare, strângându-mi brațele în jurul corpului şi ghemuindu-mă pentru a încerca să-mi potolesc suferința din piept.

Am adormit foarte repede şi, în consecință, m-am trezit devreme. De obicei, trebuia să fiu târâtă din pat pentru a merge să mă întâlnesc cu Dimitri, dar azi mi-am făcut apariția atât de devreme, că am ajuns chiar mai repede decât el la sala de gimnastică. În timp ce aşteptam, l-am văzut pe Mason trecând spre una din clădirile în care erau săli de clasă.

— Hei, am strigat. De când te trezeşti atât de devreme?

— De când a trebuit să dau din nou testul la mate, spuse el, venind spre mine.

Îmi arătă zâmbetul lui ştrengăresc.

— Însă poate ar merita să chiulesc ca să stau cu tine.

Am râs, amintindu-mi de discuția cu Lissa. Da, existau categoric lucruri mai urâte pe care le puteam face decât să flirtez şi să încep ceva cu Mason.

— Nu. Ai putea avea probleme, şi apoi n-aş avea niciun adversar adevărat pe pârtie.

El îşi dădu ochii peste cap, continuând să zâmbească.

— Eu sunt cel care n-are niciun adversar adevărat, ai uitat?

— Eşti gata să pui pariu pe ceva? Sau tot îți mai e frică?

— Ai grijă, mă avertiză el, sau s-ar putea să nu-ți mai dau cadoul de Crăciun.

— Mi-ai luat un cadou? Nu mă aşteptasem la asta.

— Îhî. Dar dacă continui să fii insolentă, s-ar putea să i-l dau altcuiva.

— Cum ar fi lui Meredith? l-am şicanat eu.

— Ea nici măcar nu se compară cu tine, şi ştii asta.

— Chiar şi cu un ochi vânăt? am întrebat strâmbându-mă.

— Chiar şi cu doi ochi vineți.

Felul în care mă privi atunci nu era seducător, nici măcar foarte aluziv. Era doar atent. Atent, prietenos şi interesat. Ca şi cum îi păsa cu adevărat. După tot stresul din ultima vreme, am decis că îmi plăcea să-i pese cuiva de mine. Şi, cu lipsa de atenție pe care începeam să o simt din partea Lissei, mi-am dat seama că-mi plăcea oarecum şi să am pe cineva care voia să-mi acorde atâta atenție.

— Ce faci de Crăciun? am întrebat. Ridică din umeri.

— Nimic. Mama mea a fost gata să vină, dar a trebuit să contramandeze în ultima clipă... ştii, cu tot ce s-a întâmplat.

Mama lui Mason nu era gardian. Era un dhampir care alesese să fie doar casnică şi să aibă copii. Ca urmare, ştiam că o vedea destul de des. Era ironic, m-am gândit, că mama mea era aici în realitate, dar, din toate punctele de vedere, era ca şi cum ar fi fost altundeva.

— Vino să stai cu mine, am spus dintr-odată. Or să fie Lissa şi Christian şi mătuşa lui. O să fie distractiv.

— Pe bune?

— Foarte distractiv.

— Nu asta te-am întrebat. Am zâmbit.

— Ştiu. Să vii, bine?

Făcu una dintre plecăciunile lui elegante.

— Absolut.

Mason se îndepărtă tocmai când Dimitri apăru pentru antrenamentul nostru. Discuția cu Mason mă făcuse să mă simt uşor amețită şi veselă; nu mă gândisem deloc la fața mea în timp ce eram cu el. Dar cu Dimitri am devenit brusc conştientă de înfățişarea mea. Nu voiam decât să fiu perfectă când eram cu el şi, în timp ce intram în sală, am încercat din toate puterile să-mi întorc fața, astfel ca el să nu mi-o vadă pe toată. Neliniştea în privința asta îmi reduse buna dispoziție şi, în vreme ce aceasta scădea repede, toate celelalte lucruri care mă neliniştiseră îmi reveniră în minte.

Ne-am întors la sala de antrenament cu manechinele şi îmi spuse că voia doar să exersez

manevrele din urmă cu două zile. Bucuroasă că nu avea să menționeze bătaia, m-am apucat de exercițiul meu cu entuziasm, arătându-le manechinelor ce s-ar întâmpla dacă s-ar pune cu Rose Hathaway. Ştiam că intensitatea cu care mă luptam nu era stârnită doar de simpla dorință de a mă descurca bine. Emoțiile mele scăpaseră de sub control în această dimineață, nedomolite şi intense atât după lupta cu mama mea, cât şi din cauza episodului cu Lissa şi Christian la care fusesem martoră noaptea trecută. Dimitri nu făcea nimic şi mă privea, criticându-mi din când în când tehnica şi oferindu-mi sugestii pentru tactici noi.

— Îți intră părul în ochi, spuse la un moment dat. Nu doar că-ți blochezi vederea periferică, dar riști să-ți laşi adversarul să te apuce de el.

— Dacă sunt într-o luptă adevărată, o să-l prind în sus.

Am mârâit când am înfipt țepuşa cu precizie între „coastele” manechinului. Nu ştiam din ce erau făcute aceste oase artificiale, dar erau foarte dificil de evitat. M-am gândit din nou la mama mea şi am împuns şi mai tare.

— Azi pur şi simplu îl port lăsat, asta-i tot.

— Rose, spuse, atrăgându-mi atenția.

Ignorându-l, m-am aruncat din nou. Când vorbi din nou, vocea lui fu mai aspră.

— Rose. Opreşte-te.

M-am depărtat de manechin, surprinsă să descopăr că respiram cu greu. Nu-mi dădusem seama că lucrasem atât de tare. M-am lovit cu spatele de perete. Neavând unde să mă duc, mi-am ferit privirea de Dimitri, îndreptându-mi ochii în jos.

— Uită-te la mine, îmi ordonă el.

— Dimitri...

— Uită-te la mine.

Indiferent de trecutul nostru intim, era totuşi instructorul meu. Nu puteam refuza un ordin direct. Încet, ezitând, m-am întors spre el, continuând să-mi țin capul aplecat în jos, astfel că părul îmi atârna peste obraji. Ridicându-se din scaunul lui, păşi şi se opri în fața mea.

I-am evitat privirea, dar i-am văzut mâna întinzându-se să-mi dea la o parte părul. Apoi se opri. La fel şi răsuflarea mea. Scurta noastă atracție fusese plină de întrebări şi rezerve, dar de un lucru eram sigură: lui Dimitri îi plăcuse părul meu. Poate că încă îi mai plăcea. Ce-i drept, era un păr splendid. Lung, mătăsos şi închis la culoare. Obişnuia să găsească pretexte ca să-l atingă şi mă sfătuise să nu-l tai, aşa cum făceau atâtea femei gardian.

Mâna lui şovăi acolo şi lumea încremeni în vreme ce aşteptam să văd ce va face. După ceea ce îmi păru o eternitate, îşi lăsă mâna să-i cadă încet pe lângă corp.

O dezamăgire intensă mă cuprinse, însă, în acelaşi timp, am aflat ceva. Ezitase. Îi fusese teamă să mă atingă, ceea ce poate — poate — însemna că încă mă dorea. Fusese nevoit să se stăpânească.

Mi-am dat încet capul pe spate ca să ne privim în ochi. Atunci, aproape tot părul mi se dădu la o parte de pe față. Mâna îi tremură din nou şi am sperat iar că o va întinde spre mine. Dar i se opri. Emoția mea scăzu în intensitate.

— Te doare? întrebă el.

Mirosul aftershave-ului, amestecat cu cel al transpirației lui, mă învăluia. Doamne, îmi doream să mă fi atins.

— Nu, am mințit.

— Nu arată atât de rău, îmi spuse. O să se vindece.

— O urăsc, am spus, uimită de cât venin era în aceste două cuvinte.

Chiar dacă fusesem pe neaşteptate stârnită şi-l doream pe Dimitri, tot nu puteam uita de ranchiuna pe care o aveam față de mama mea.

— Nu, n-o urăşti, spuse el cu blândețe.

— Ba da.

— Nu ai timp să urăşti pe nimeni, mă înştiința el, cu vocea tot blândă. Nu în profesia noastră. Ar trebui să te împaci cu ea.

Lissa spusese exact acelaşi lucru. Indignarea se adăugă celorlalte emoții pe care le simțeam. Ura din mine începu să crească.

— Să mă împac cu ea? După ce mi-a făcut un ochi vânăt dinadins? De ce sunt singura care vede cât de nebună e?
— În niciun caz nu a făcut-o dinadins, spuse el cu fermitate. Indiferent de cât de mult o detești, trebuie să crezi asta. N-ar face așa ceva și, în orice caz, m-am întâlnit cu ea mai târziu în ziua aceea. Era îngrijorată din pricina ta.
— Probabil mai îngrijorată că o s-o acuze cineva de maltratare de minori, am mormăit eu.
— Nu crezi că acum e o perioadă a anului potrivită pentru iertare?
Am oftat zgomotos.
— Ăsta nu e un film de Crăciun! E viața mea. În lumea reală, miracolele și bunătatea pur și simplu nu există.
El continua să mă privească liniștit.
— În lumea reală poți să-ți faci propriile tale miracole.
Brusc, frustrarea mea atinse un punct critic și am renunțat să încerc să-mi păstrez controlul. Mă săturasem atât de mult să mi se spună lucruri rezonabile, realiste, ori de câte ori ceva mergea prost în viața mea. Undeva în sinea mea, știam că Dimitri voia doar să mă ajute, dar pur și simplu nu aveam chef de cuvintele lui bine intenționate. Voiam consolare pentru problemele mele. Nu voiam să mă gândesc ce m-ar putea face să devin o persoană mai bună. Îmi doream ca el să mă țină pur și simplu în brațe și să-mi spună să nu-mi fac griji.
— Bine, poți să termini cu asta acum? i-am cerut, cu mâinile în șold.
— Să termin ce?
— Tot rahatul cu chestia asta Zen, atât de profundă. Nu vorbești cu mine ca o persoană adevărată. Tot ce spui e doar o aiureală, cu meditații înțelepte și lecții de viață. Chiar că semeni cu un personaj dintr-un film de Crăciun. Știam că nu era chiar cinstit să-mi vărs nervii pe el, dar m-am trezit aproape strigând. Pe cuvânt, parcă uneori vrei să te auzi vorbind! Și știu că nu ești mereu așa. Erai perfect normal când vorbeai cu Tasha. Dar cu mine? Vorbești ca să zici că ai vorbit. Nu-ți pasă de mine. Pur și simplu te-ai blocat în rolul tău stupid de instructor.
Dimitri se holbă la mine, neobișnuit de surprins.
— Nu-mi pasă de tine?
— Nu.
Eram meschină — foarte, foarte meschină. Și știam adevărul — că îi păsa și era mai mult decât un simplu instructor. Cu toate astea, nu mă puteam abține. Dădeam din gură în continuare. I-am împuns pieptul cu degetul.
— Pentru tine, sunt doar un alt elev. Tu pur și simplu îi dai înainte iar și iar cu lecțiile tale stupide de viață, ca să...
Mâna care sperasem să-mi atingă părul se întinse brusc și mă prinse de brațul pe care îl îndreptasem spre el. Îl țintiri de perete și am fost surprinsă să văd o fulgerare de emoție în ochii lui. Nu era tocmai mânie... dar era o frustrare de un alt gen.
— Nu-mi spune mie ce simt, mârâi el.
Am văzut atunci că jumătate din ce spusesem era adevărat. Era aproape întotdeauna calm, întotdeauna stăpân pe sine — chiar și când se lupta. Dar îmi spusese și cum cedase nervos și-și bătuse tatăl moroi. De fapt, odată fusese ca mine — întotdeauna pe punctul de a acționa fără să se gândească, făcând lucruri pe care știa că nu trebuia să le facă.
— Asta e, nu-i așa? am întrebat.
— Ce?
— Întotdeauna te lupți ca să te controlezi. Ești la fel ca mine.
— Nu, spuse el, încă în mod evident nervos. Am învățat să-mi păstrez controlul.
Ceva din această nouă revelație mă încuraja.
— Nu, l-am informat eu. Nu ai învățat. Te prefaci că ești sigur pe tine și în cea mai mare parte a timpului îți păstrezi într-adevăr controlul. Dar uneori nu poți. Și uneori...
M-am aplecat înainte, coborându-mi vocea.
— Uneori nu vrei.
— Rose...

Observam respirația lui greoaie şi ştiam că inima îi bătea la fel de repede ca a mea. Şi nu se dădea înapoi.
Ştiam că nu era bine — ştiam toate motivele raționale pentru care noi nu puteam să fim împreună. Dar în momentul acela nu-mi păsa. Nu voiam să mă controlez. Nu voiam să fiu cuminte.
Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, l-am sărutat. Buzele noastre s-au întâlnit şi, când am simțit că răspunde la sărut, am ştiut că aveam dreptate. Se împinse mai aproape, prinzându-mă între el şi perete. Cu o mână continua să-mi țină brațul, dar cealaltă se strecura în părul meu. Sărutul era atât de plin de intensitate; plin de furie, pasiune, eliberare...
El fu cel care îl întrerupse. Se smulse de lângă mine şi făcu câțiva paşi înapoi, arătând tulburat.
— Să nu mai faci asta, spuse hotărât.
— Atunci, nu-mi răspunde la sărut, i-am replicat. Se holbă la mine un timp care păru o veşnicie.
— Nu dau „lecții Zen" ca să mă aud vorbind. Nu le dau ca unui elev oarecare. Fac asta ca să te învăț să te controlezi.
— Te descurci de minune, i-am spus cu amărăciune, închise ochii pentru o jumătate de secundă, expiră şi mormăi ceva în ruseşte. Fără să-mi mai arunce nicio privire, se întoarse şi părăsi încăperea.

NOUĂ

O vreme după asta nu l-am mai văzut pe Dimitri. Trimisese un mesaj mai târziu în acea zi în care spunea că era de părere că ar trebui să anulăm următoarele două şedințe din cauza foarte apropiatelor planuri de a pleca din campus. Oricum, cursurile erau pe punctul de a se termina, spunea el; luarea unei pauze de antrenamente părea un lucru rezonabil.
Era un pretext de doi bani şi ştiam că nu acesta era motivul pentru care anulase antrenamentele. Dacă voia să mă evite, aş fi preferat să fi născocit ceva legat de felul în care el şi ceilalți gardieni trebuiau să asigure o securitate sporită moroilor sau să exerseze mişcări ninja ultrasecrete.
Indiferent de povestea lui, ştiam că mă evita din cauza sărutului. Afurisitul acela de sărut. Nu-l regretam, nu cu adevărat. Dumnezeu ştie cât de mult îmi dorisem să-l sărut. Dar o făcusem din nişte motive nepotrivite. O făcusem pentru că eram supărată şi frustrată şi pur şi simplu voisem să dovedesc că puteam. Eram atât de sătulă să fac ceea ce trebuia, ceea ce era înțelept. În ultima vreme încercam să mă controlez mai bine, dar nu păream să reuşesc.
Uitasem avertismentul pe care mi-l dăduse odată — că nu era vorba numai de vârstă în relația noastră. Ne-ar îngreuna munca. Făcându-l să mă sărute... ei bine, turnasem gaz peste foc într-o problemă care putea în cele din urmă să-i facă rău Lissei. N-ar fi trebuit s-o fac. Ieri, fusesem incapabilă să mă stăpânesc. Astăzi, vedeam mai limpede şi nu-mi venea să cred ce făcusem.
Mason se întâlni cu mine în dimineața de Crăciun şi am mers să stăm cu ceilalți. A reprezentat o bună ocazie de a mi-l scoate din minte pe Dimitri. Îmi plăcea Mason — mult. Şi nu era ca şi cum trebuia să fug şi să mă mărit cu el. Aşa cum spusese Lissa, avea să fie bine pentru mine să ies pur şi simplu din nou cu cineva.
Tasha ne invitase la masa din dimineața de Crăciun într-un salon elegant din apartamentele pentru oaspeți ale Academiei. Numeroase activități în grup şi petreceri aveau loc peste tot în şcoală, dar am observat repede că prezența Tashei provoca mereu nelinişte. Oamenii fie o priveau pe furiş, fie făceau tot posibilul pentru a o evita. Uneori, ea îi provoca. Alteori, pur şi simplu stătea retrasă. Astăzi, hotărâse să nu stea în calea celorlalți membri ai familiilor regale, ci pur şi simplu să se bucure de această mică reuniune privată a celor care nu o evitau.
Dimitri fusese invitat la reuniune şi determinarea mea slăbi un pic când l-am văzut. Se îmbrăcase chiar de gală pentru această ocazie. Bine, „îmbrăcat de gală" s-ar putea să fie o exagerare, dar mai gătit ca acum nu-l văzusem niciodată. De obicei, arăta pur şi simplu cam neîngrijit... de parcă era gata să sară la luptă în orice moment. Astăzi, părul lui negru era legat la ceafă, ca şi cum chiar ar fi încercat să-l aranjeze. Purta blugii lui obişnuiți şi cizmele din piele, dar în loc de un tricou sau de o bluză sport, avea pe el un pulover negru frumos tricotat. Era doar un pulover obişnuit, nu de firmă sau scump, dar degaja un aer de eleganță pe care nu-l observam de obicei şi, Dumnezeule, cât de bine îi

venea.

Dimitri nu se purta urât cu mine sau ceva de genul acesta, dar cu siguranță nu se dădea peste cap să facă conversație cu mine. Totuşi, vorbea cu Tasha şi îi priveam fascinată în timp ce discutau în felul acela dezinvolt al lor. Aflasem între timp că un bun prieten al lui era văr îndepărtat al familiei Tashei; aşa se cunoscuseră ei doi.

— Cinci? întrebă Dimitri surprins. Discutau despre copiii prietenului.

— Nu ştiam asta. Tasha încuviință.

— E o nebunie. Pe cuvânt, nu cred că soția lui a avut mai mult de un an între copii. Şi e şi scundă — aşa că pur şi simplu devine tot mai lată.

— Când l-am cunoscut prima dată, jura că nici nu voia să audă de copii.

Ochii ei se făcură mari de interes.

— Ştiu! Nu-mi vine să cred. Ar trebui să-l vezi acum. Pur şi simplu se topeşte în preajma lor. Jumătate din timp nici măcar nu pot să-l înțeleg. Pe cuvânt, mai mult gângureşte decât vorbeşte engleză.

Dimitri îşi arătă zâmbetul lui frumos.

— Păi... copiii îi fac pe oameni să fie aşa.

— Nu pot să-mi închipui asta în cazul tău, râse ea. Eşti mereu atât de nepăsător. Bineînțeles... presupun că tu ai ganguri în ruseşte, aşa că nimeni n-ar şti niciodată.

Amândoi râseră, iar eu m-am întors, recunoscătoare că Mason era acolo ca să vorbesc cu el. Era un bun pretext ca să-mi abat atenția spre altceva, pentru că, pe lângă faptul că Dimitri mă ignora, Lissa şi Christian sporovăiau de asemenea în mica lor lume. Sexul părea să-i fi făcut şi mai îndrăgostiți şi m-am întrebat dacă voi avea ocazia să petrec vreun pic de timp cu ea în excursia de schi. În cele din urmă se desprinse de el pentru a-mi da cadoul de Crăciun.

Am deschis cutia şi m-am uitat înăuntru. Am văzut un şir de mărgele castanii şi aerul se umplu de miros de trandafiri.

— Ce...

Am scos mărgelele afară şi un crucifix greu din aur atârna de capătul lor. Îmi dăduse un chotki[3]. Era asemănător unui rozariu, doar că mai mic. De mărimea unei brățări.

— Încerci să mă converteşti? am întrebat ironică. Lissa nu era vreo fanatică religioasă, dar credea în Dumnezeu şi mergea la biserică cu regularitate. Ca multe familii de moroi care veniseră din Europa de Est, era ortodoxă.

Eu? Eram în mare parte o agnostică ortodoxă. Credeam că Dumnezeu probabil exista, dar n-aveam timpul sau energia de a cerceta. Lissa respecta acest lucru şi nu încercase niciodată să-mi impună credința ei, ceea ce făcea ca darul să fie cu atât mai ciudat.

— Întoarce-l pe partea cealaltă, spuse ea, evident amuzată de şocul meu.

L-am întors. Pe spatele crucii, un dragon cu o cunună de flori fusese gravat în aur. Însemnul Dragomirilor. Am ridicat privirea la ea, nedumerită.

— E o amintire de familie, spuse. Unul din prietenii buni ai tatei a păstrat cutiile cu lucrurile lui. Asta era într-una. A aparținut gardianului străbunicii mele.

— Liss..., am spus.

Chotki-ul dobândise o cu totul altă semnificație

— Nu pot... nu poți să-mi dai aşa ceva.

— Păi, cu siguranță eu nu pot să-l păstrez. E pentru un gardian. Gardianul meu.

Am răsucit mărgelele în jurul încheieturii mâinii. Simțeam crucea rece pe piele.

— Ştii, am glumit eu, e foarte posibil să fiu dată afară din şcoală înainte să pot deveni gardianul tău.

Ea zâmbi.

— Ei bine, atunci poți să mi-l dai înapoi.

Toată lumea râse. Tasha începu să spună ceva, apoi se opri când ridică privirea către uşă.

— Janine!

Mama mea stătea acolo, arătând mai rigidă şi mai impasibilă ca niciodată.

---

3 Mătănii

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea. Am avut treburi de rezolvat.

Treburi. Ca de obicei. Chiar şi de Crăciun.

Am simţit că mi se face rău şi obrajii începură să-mi ardă în timp ce amănuntele luptei noastre îmi apărură brusc în minte. Nu-mi trimisese nici măcar o vorbă de când se întâmplase, în urmă cu două zile, nici măcar când eram la infirmerie. Nicio scuză. Nimic. Am strâns din dinţi. Se aşeză alături de noi şi, curând, se alătură conversaţiei. Descoperisem de mult că putea vorbi de fapt doar despre un singur subiect: chestiuni de-ale gardienilor. M-am întrebat dacă avea vreo pasiune. Toată lumea era preocupată de atacul asupra familiei Badica şi, pornind de aici, ajunse la o conversaţie despre unele lupte similare în care fusese implicată. Spre oroarea mea, Mason era captivat de fiecare cuvânt al ei.

— Ei bine, decapitările nu sunt aşa de uşoare cum par, spuse ea în stilul ei impasibil.

Nu crezusem niciodată că erau uşoare defel, dar tonul ei sugera că era de părere că toată lumea credea că erau floare la ureche.

— Trebuie să tai măduva spinării şi ligamentele. Prin legătura psihică, am simţit că Lissei i se face greaţă. Nu îi plăceau discuţiile sinistre. Ochii lui Mason se luminară.

— Care e cea mai bună armă cu care s-o faci? întrebă el.

Maică-mea se gândi un pic.

— Un topor. Poţi lovi cu mai multă putere. Făcu o mişcare de rotire pentru a exemplifica.

— Tare, spuse el. Frate, sper să mă lase să port la mine un topor.

Era o idee comică şi ridicolă, dat fiind că topoarele nu prea erau arme uşor de cărat cu tine. Pentru o jumătate de secundă, gândul la Mason cu un topor pe umăr mi-a înseninat dispoziţia un pic. Momentul trecu repede.

Sincer, nu-mi venea să cred că discutam despre asta de Crăciun. Prezenţa ei stricase tot. Din fericire, în cele din urmă adunarea se dispersă. Christian şi Lissa plecară ca să fie singuri, iar Dimitri şi Tasha mai aveau de recuperat noutăţi, după câte se părea. Mason şi cu mine eram de mult pe drumul către internatul dhampirilor, când maică-mea ni se alătură.

Niciunul din noi nu spuse nimic. Stelele erau risipite pe cerul întunecat, clare şi strălucitoare, scânteierea lor se răsfrângea pe gheaţa şi zăpada din jurul nostru. Eram îmbrăcată în hanoracul meu alb cu căptuşeală din imitaţie de blană. Reuşea destul de bine să-mi ţină de cald, chiar dacă nu mă apăra de rafalele reci care îmi pişcau faţa. Cât am mers, m-am tot aşteptat ca maică-mea să schimbe direcţia spre celelalte spaţii ale gardienilor, dar intră chiar înăuntrul internatului cu noi.

— Am tot vrut să vorbesc cu tine, spuse în cele din urmă.

Am devenit neliniştită. Acum ce mai făcusem?

Doar atât spuse, dar Mason se prinse imediat de apropo. Nu era nici prost, nici neatent la aluzii, deşi, în acel moment, îmi doream într-un fel să fi fost. De asemenea, mi s-a părut ironic că voia să se lupte cu toţi strigoii din lume, dar îi era frică de maică-mea.

Mă privi spăsit, ridică din umeri şi spuse:

— Hei, trebuie să ajung... ăăă... undeva. Ne vedem mai târziu.

M-am uitat cu părere de rău cum pleacă, dorindu-mi să pot fugi după el. Probabil că maică-mea m-ar fi placat pur şi simplu şi mi-ar fi lovit celălalt ochi dacă aş fi încercat să scap. Mai bine să fac cum voia ea şi să termin odată. Foindu-mă stânjenită, m-am uitat oriunde numai spre ea nu şi am aşteptat să vorbească. Cu colţul ochiului, am observat câteva persoane aruncându-ne priviri. Aducându-mi aminte că toată lumea părea să ştie că-mi făcuse vânătaia de la ochi, am decis brusc că nu-mi doream martori prin preajmă pentru cine ştie ce morală avea să-mi facă.

— Vrei să...ăăă... vii în camera mea? am întrebat. Ea păru surprinsă, aproape nesigură.

— Sigur.

Am condus-o sus, păstrând o distanţă precaută de ea în timp ce mergeam. O tensiune stingheritoare se acumula între noi. Nu spuse nimic când ajunserăm în camera mea, dar am văzut-o cum cercetează fiecare detaliu cu atenţie, ca şi cum un strigoi putea sta la pândă acolo. M-am aşezat pe pat şi am aşteptat în timp ce ea măsura încăperea cu pasul, neştiind ce ar trebui să fac. Atinse cu degetele un teanc de cărţi despre etologie şi evoluţie.

— Astea sunt pentru un referat? întrebă ea.

— Nu. Mă interesează doar, asta-i tot.

Ridică sprâncenele. Nu ştiuse asta. Dar cum ar fi putut? Nu ştia nimic despre mine. Îşi continuă inspecţia, oprindu-se să studieze mărunţişuri care, după câte se părea, o făceau să fie surprinsă în privinţa mea. O poză cu Lissa şi cu mine îmbrăcate în zâne de Halloween. O pungă cu bomboane. Era ca şi cum maică-mea m-ar fi întâlnit pentru prima oară.

Pe neaşteptate, se întoarse şi-şi întinse mâna spre mine.

— Poftim.

Surprinsă, m-am aplecat înainte şi mi-am ţinut mâna sub a ei. Ceva mic şi rece îmi căzu în palmă. Era un pandantiv rotund, unul mic — cu diametrul nu cu mult mai mare decât o monedă de zece cenţi. Un cadru din argint fixa un disc plat cu cercuri din sticlă colorată. Încruntându-mă, mi-am trecut degetul mare pe suprafaţa acestuia. Era ciudat, dar cercurile aproape că-l făceau să semene cu un ochi. Cel interior era mic, întocmai ca o pupilă. Era de un albastru atât de închis, că părea negru. În jurul lui era un cerc mai mare de albastru-deschis, care era la rândul lui încercuit de un cerc de alb. Un cerc foarte, foarte subţire albastru-închis încercuia exteriorul.

— Mersi, am spus.

Nu mă aşteptasem la nimic de la ea. Cadoul era bizar — de ce naiba să-mi dea un ochi? — dar era un dar.

— Eu... eu nu ţi-am luat nimic.

Maică-mea încuviinţă din cap, cu o privire lipsită din nou de expresie şi impasibilă.

— E în regulă. Nu-mi trebuie nimic.

Se întoarse iar şi începu să păşească prin cameră. Nu avea mult spaţiu la dispoziţie, dar, din cauza staturii ei mai scunde, paşii îi erau mai mici. De fiecare dată când trecea prin dreptul ferestrei de deasupra patului meu, lumina i se aşternea pe părul roşcat-castaniu şi îl învăpăia. Am privit-o cu curiozitate şi mi-am dat seama că era tot atât de neliniştită ca şi mine.

Se opri din mers şi se întoarse către mine.

— Ce-ţi face ochiul?

— E mai bine.

— Bun.

Deschise gura şi am avut impresia că era pe punctul de a-şi cere iertare. Dar nu o făcu.

Când reîncepu să meargă, am decis că nu mai puteam suporta să nu mai fac nimic. Am început să-mi strâng cadourile. Primisem o cantitate frumuşică de lucruri în acea dimineaţă. Unul dintre ele era o rochie din mătase de la Tasha, roşie şi cu flori brodate. Maică-mea mă privi cum o agăţ în micuţul dulap din cameră.

— E foarte frumos din partea Tashei.

— Mda, am consimţit eu. Nu ştiam că o să-mi dea ceva. Îmi place foarte mult de ea.

— Şi mie.

M-am întors dinspre dulap surprinsă şi m-am holbat la maică-mea. Uimirea ei o oglindea pe a mea. Dacă n-aş fi ştiut mai multe, aş fi spus că tocmai căzuserăm de acord în legătură cu ceva. Poate că miracolele de Crăciun chiar se întâmplau.

— Gardianul Belikov va fi o partidă bună pentru ea.

— Eu... Am clipit, neînţelegând prea bine despre ce vorbea. Dimitri?

— Gardianul Belikov, mă corectă ea cu severitate, tot nefiind de acord cu felul meu familiar de a mă adresa lui.

— Ce... ce fel de partidă? am întrebat. Ridică o sprânceană.

— N-ai auzit? Ea i-a cerut să-i fie gardian — de vreme ce nu are unul.

M-am simţit ca şi cum aş fi fost pocnită iar.

— Dar el e... repartizat aici. Şi Lissei.

— Se pot face aranjamente. Şi, indiferent de reputaţia familiei Ozera..., ea rămâne membră a unei familii regale. Dacă insistă, poate obţine ce vrea.

Am privit deznădăjduită în gol.

— Păi, bănuiesc că sunt prieteni.

— S-ar putea să fie mai mult decât atât. Bum! Pocnită din nou.

— Ce?

— Hm? Ah. Ea e... interesată de el.
După tonul maică-mii, era limpede că în realitate chestiunile amoroase nu prezentau niciun interes pentru ea.
— E dispusă să aibă copii dhampiri, aşa că e posibil ca ei să facă până la urmă un... ăăă... aranjament dacă el va fi gardianul ei.
Oh, Dum-ne-ze-u-le. Timpul încremeni. Inima mea încetă să bată.
Am înțeles că maică-mea aştepta un răspuns. Se sprijinea de biroul meu, privindu-mă. Putea vâna strigoi, dar era indiferentă la sentimentele mele.
— O să... o să o facă? Să fie gardianul ei? am întrebat slab.
Maică-mea ridică din umeri.
— Nu cred că a acceptat încă, dar bineînțeles că va fi. Este o ocazie excelentă.
— Bineînțeles, am repetat eu.
De ce ar refuza Dimitri şansa de a fi gardianul unei prietene de-a lui şi de a avea un copil? Cred că maică-mea a mai spus altceva după asta, dar n-am auzit. Nu auzeam nimic. Mă tot gândeam la plecarea din Academie a lui Dimitri, la plecarea de lângă mine. Mă gândeam la felul în care el şi Tasha se înțelegeau atât de bine. Şi apoi, după aceste amintiri, imaginația mea a început să improvizeze scenarii viitoare. Tasha şi Dimitri împreună. Atingându-se. Sărutându-se. Dezbrăcați. Şi altele...
Am închis ochii strâns o jumătate de secundă şi apoi i-am deschis.
— Sunt foarte obosită.
Maică-mea se opri în mijlocul frazei. Habar n-aveam ce spusese înainte de a o întrerupe.
— Sunt foarte obosită, am repetat.
Auzeam falsitatea din vocea mea. Pustie. Fără emoții.
— Mersi pentru chestia cu... ăăă... ochi, dar dacă nu te superi...
Maică-mea se uită surprinsă la mine, cu o înfățişare naivă şi nedumerită. Apoi, dintr-odată, zidul ei de profesionalism calm reveni la loc. Până în acea clipă nu-mi dădusem seama cât de mult se înmuiase. Dar se întâmplase. Pentru doar un scurt timp, devenise vulnerabilă față de mine. Acea vulnerabilitate dispăruse acum.
— Bineînțeles, spuse ea rece. Nu vreau să te deranjez. Voiam să-i spun că nu era asta. Voiam să-i spun că nu o dădeam afară din cauza vreunui motiv personal. Şi voiam să-i spun că doream să fie genul de mamă iubitoare, înțelegătoare, despre care auzi mereu, una în care să mă pot încrede. Poate chiar o mamă cu care să-mi pot discuta viața sentimentală nefericită.
Doamne. De fapt, doream să le pot spune tuturor despre asta. Mai ales în acest moment.
Dar eram prea absorbită de drama mea personală pentru a rosti vreun cuvânt. Mă simțeam ca şi cum cineva îmi smulsese inima din piept şi o aruncase în partea cealaltă a camerei. În piept aveam un gol arzător, chinuitor, şi habar nu aveam cum va putea fi umplut vreodată. Era una să accept că nu-l puteam avea pe Dimitri. Era ceva cu totul diferit să-mi dau seama că altcineva putea.
Nu i-am mai spus maică-mii nimic altceva pentru că nu mai puteam vorbi. Furia îi strălucea în ochi, iar buzele i se strânseră în acea expresie încordată de nemulțumire pe care o avea atât de des. Fără niciun alt cuvânt, se întoarse şi plecă, trântind uşa după ea. Trântitul uşii era ceva pe care şi eu l-aş fi făcut de fapt. Cred că aveam într-adevăr unele gene în comun.
Dar aproape imediat am uitat de ea. Am continuat pur şi simplu să stau acolo şi să mă gândesc.
Să mă gândesc şi să-mi imaginez.
Aşa mi-am petrecut restul zilei. Am sărit peste cină. Am vărsat câteva lacrimi. Dar, în general, am stat pur şi simplu pe patul meu, gândindu-mă şi devenind din ce în ce mai deprimată. Am descoperit de asemenea că singurul lucru mai rău decât să mi-i imaginez pe Dimitri şi pe Tasha împreună era să-mi amintesc când el şi cu mine fuseserăm împreună. Nu avea să mă mai atingă niciodată în felul acela, nu avea să mă mai sărute niciodată...
Era cel mai urât Crăciun pe care-l avusesem vreodată.

ZECE

Excursia de schi n-ar fi putut pica mai bine. Era imposibil să-mi scot din minte povestea cu Dimitri şi Tasha, dar cel puţin făcutul bagajelor şi pregătirea mă făceau să nu-i dedic sută la sută din energia mea mentală. Mai exact, doar nouăzeci şi cinci la sută.

De asemenea, aveam alte lucruri care să-mi distragă atenţia. Chiar dacă Academia era — pe bună dreptate — excesiv de protectoare când era vorba de noi, uneori asta se traducea în lucruri grozave. De exemplu, Academia avea acces la două avioane cu reacţie particulare. Asta însemna că niciun strigoi nu ne putea ataca la un aeroport şi mai însemna că puteam să călătorim în stil mare. Fiecare avion cu reacţie era mai mic decât un avion de pe cursele comerciale, dar scaunele erau comode şi pasagerii aveau mult loc pentru picioare. Scaunele se dădeau atât de mult pe spate, că, practic, te puteai întinde ca să dormi. În zborurile lungi, aveam mici console în scaune prin care puteam alege ce filme voiam să vedem la televizor. Uneori, chiar erau servite mâncăruri alese. Însă puneam pariu că acest zbor avea să fie prea scurt pentru vreun film sau pentru mâncare consistentă.

Am plecat târziu, pe douăzeci şi şase. Când m-am urcat în avion, m-am uitat în jur după Lissa, vrând să stau de vorbă cu ea. Nu mai vorbisem aproape deloc după masa de Crăciun. N-a fost o surpriză s-o văd stând împreună cu Christian şi nu păreau că vor să fie întrerupţi. Nu le puteam auzi conversaţia, dar el o cuprinsese cu braţul şi avea acea expresie relaxată, îndrăgostită, pe care doar ea i-o putea provoca. Rămâneam absolut convinsă că nu putea reuşi la fel de bine ca mine să aibă grijă de ea, dar în mod clar o făcea fericită. Am zâmbit şi i-am salutat din cap în timp ce treceam pe culoar spre locul de unde Mason îmi făcea cu mâna. În acest timp, am trecut şi pe lângă Dimitri şi Tasha, care stăteau împreună. I-am ignorat ostentativ.

— Bună, am spus, aşezându-mă pe scaunul de lângă Mason.

El îmi zâmbi.

— Bună. Eşti pregătită pentru întrecerea de schi?

— Mai pregătită ca niciodată.

— Stai liniştită, spuse el. O să te menajez.

Am pufnit în râs şi mi-am sprijinit capul pe spătar.

— Baţi câmpii!

— Tipii întregi la minte sunt plictisitori.

Spre surprinderea mea, îşi strecură uşor mâna peste a mea. Avea pielea caldă şi am simţit furnicături în locul unde mă atinse. Asta m-a surprins. Fusesem convinsă că Dimitri era singurul la care aveam să mai reacţionez vreodată.

E timpul să merg mai departe, m-am gândit. În mod clar Dimitri a făcut asta. Ar fi trebuit s-o fac şi eu de mult timp.

Mi-am înlănţuit degetele cu ale lui Mason, luându-l pe nepregătite.

— Da. O să fie distractiv

Şi a fost.

Am încercat să îmi tot reamintesc că ne aflam aici din cauza unei tragedii, că undeva existau strigoi şi oameni care puteau lovi din nou. Totuşi, nimeni altcineva nu părea să-şi amintească acest lucru şi, recunosc, şi mie îmi venea greu. Staţiunea era superbă. Hotelul era construit pentru a semăna într-o anumită măsură cu cabanele de buşteni, dar nicio cabană de munte n-ar fi putut adăposti sute de oameni sau să aibă asemenea condiţii de lux. Trei etaje de lemn strălucitor, vopsit auriu, se înălţau în mijlocul unor pini semeţi. Ferestrele erau înalte şi elegant arcuite, fumurii pentru confortul moroilor. Felinare din cristal — electrice, dar având forma unor torţe — erau atârnate în jurul tuturor intrărilor, conferind întregii clădiri o înfăţişare strălucitoare, parcă împodobită cu nestemate.

Munţii — pe care ochii mei ageri abia îi puteau desluşi noaptea — ne înconjurau şi eram convinsă că ziua priveliştea era extraordinară. O latură a terenului din jur ducea spre zona de schiat, dotată cu pârtii abrupte şi hopuri, precum şi cu telescaune şi teleschiuri. Pe o altă latură a hotelului se afla un patinoar, care m-a încântat, căci pierdusem ocazia să patinez în acea zi lângă cabană. Lângă patinoar, pante line erau rezervate pentru săniuş. Şi ăsta era doar exteriorul.

Înăuntru se făcuseră tot felul de pregătiri pentru a satisface nevoile moroilor. Hrănitorii rămâneau la dispoziţie, pregătiţi să servească 24 de ore pe zi. Pârtiile funcţionau după un orar nocturn.

Protecțiile şi gardienii înconjurau întregul complex. Tot ce-şi putea dori un vampir viu.

Holul central avea un plafon de catedrală, de care atârna un candelabru enorm. Podeaua era din plăci de marmură cu un model complicat, iar recepția rămânea deschisă non-stop, gata să ne satisfacă orice necesitate. Restul hotelului, al coridoarelor şi al saloanelor era o combinație de roşu, negru şi auriu. Nuanța intensă de roşu predomina şi m-am întrebat dacă asemănarea cu sângele era o coincidență. Oglinzi şi obiecte de artă împodobeau pereții şi măsuțe decorative fuseseră plasate din loc în loc. Pe ele erau aşezate vaze cu orhidee de un verde-deschis cu pete roşii, care umpleau aerul cu un miros pătrunzător.

Camera pe care o împărțeam cu Lissa era mai mare decât dormitoarele noastre de la internat laolaltă şi avea aceleaşi culori puternice ca restul hotelului. Covorul era atât de moale şi de pufos, că imediat mi-am dat jos pantofii la uşă şi am păşit pe el desculță, bucurându-mă de felul în care picioarele mi se afundau în moliciunea lui. Aveam paturi mari, acoperite cu pilote din puf şi cu atât de multe perne, încât juram că o persoană se putea pierde cu totul în ele şi ar fi putut dispărea pentru totdeauna. Uşi din sticlă se deschideau spre un balcon spațios, care ar fi fost minunat, având în vedere că eram la ultimul etaj, dacă n-ar fi fost ger afară. Mi-am închipuit că uriaşa cadă de două persoane din capătul celălalt va fi de ajuns pentru a alunga frigul.

Scăldându-mă în atâta lux, surescitarea mea atinse un punct în care restul lucrurilor din cameră începură parcă să plutească în jurul meu. Cada din marmură cu jacuzzi. Televizorul cu plasmă. Coşul cu ciocolată şi alte gustări. Când în cele din urmă am hotărât să mergem la schi, a trebuit practic să mă smulg cu forța din cameră. Probabil că mi-aş fi putut petrece restul vacanței trândăvind acolo şi aş fi fost perfect mulțumită.

Dar în cele din urmă am îndrăznit să ieşim şi, odată ce am reuşit să mi-i scot pe Dimitri şi pe maică-mea din minte, am început să mă distrez. M-a ajutat şi faptul că hotelul era atât de mare; era puțin probabil să dau peste ei.

Pentru prima dată după câteva săptămâni, am reuşit în sfârşit să-mi îndrept atenția asupra lui Mason şi să-mi dau seama cât de amuzant era. Am reuşit de asemenea să-mi petrec mai mult timp cu Lissa decât o făcusem de ceva vreme, ceea ce m-a făcut să mă simt şi mai bine.

Lissa, Christian, Mason şi cu mine am reuşit să organizăm un fel de ieşire în patru. Am petrecut aproape toată prima zi la schi, deşi cei doi moroi s-au ostenit un pic să țină ritmul cu noi. Ținând cont prin ce trecuserăm Mason şi cu mine la cursurile noastre, nouă nu ne era teamă să încercăm figuri îndrăznețe. Personalitățile noastre competitive ne făceau să fim nerăbdători, dându-ne toată silința să ne întrecem unul pe celălalt.

— Voi sunteți sinucigaşi, remarcă la un moment dat Christian.

Era întuneric afară şi înalții stâlpi electrici îi luminau fața uimită. El şi Lissa aşteptaseră la baza pârtiei cu hopuri, privindu-ne pe Mason şi pe mine cum coboram. Ne mişcăm cu viteze nebuneşti. Partea din mine care încercase să învețe de la Dimitri cum să se controleze şi să fie prudentă ştia că era periculos, dar celeilalte părți îi plăcea să adopte acea cutezanță. Filonul tainic de spirit rebel încă mă mai stăpânea.

Mason zâmbi când am frânat, împroşcând în aer cu zăpadă.

— Nici vorbă, asta e doar încălzirea. Adică, Rose a reuşit să țină ritmul cu mine tot timpul. Floare la ureche.

Lissa clătină din cap.

— Nu exagerați?

Mason şi cu mine ne-am privit.

— Nu.

Ea clătină din cap.

— Păi, noi intrăm. Încercați să nu vă omorâți singuri. Ea şi Christian plecară, braț la braț. I-am privit îndepărtându-se, apoi m-am întors spre Mason.

— Eu mai pot să stau o vreme. Tu?

— Absolut.

Am luat un telescaun înapoi către vârful pantei. Când eram aproape gata să coborâm pe pârtie, Mason îmi arătă cu mâna.

— Fii atentă, ce zici de asta? Atacăm hopurile de acolo, apoi sărim peste creasta aia, luăm un viraj strâns, ocolim copacii ăia şi ne oprim acolo.

I-am urmărit degetul care arăta o traiectorie în zigzag coborând una dintre cele mai mari pante. M-am încruntat.

— Asta e chiar nebunie, Mase.

— Ah, spuse el triumfător. În sfârşit cedezi. M-am încruntat.

— Ba nu cedez deloc.

După ce am mai cercetat o dată acest traseu nebunesc, am încuviinţat.

— Bine. Hai s-o facem, îmi făcu semn.

— Tu prima.

Am tras adânc aer în piept şi am sărit. Schiurile îmi alunecau lin pe zăpadă, iar vântul tăios îmi bătea în faţă. Am făcut prima săritură cu abilitate şi precizie, dar, pe măsură ce acceleram pe următoarea parte a traseului, mi-am dat seama cât de periculos era cu adevărat. În acea fracţiune de secundă, trebuia să iau o decizie. Dacă nu o făceam, Mason avea să mi-o scoată mereu pe nas — şi voiam cu adevărat să-l fac de râs. Dacă reuşeam, puteam să mă simt destul de liniştită în privinţa măiestriei mele. Dar dacă încercam şi o dădeam în bară... îmi puteam rupe gâtul.

Undeva în capul meu, o voce care semăna în mod suspect cu a lui Dimitri începu să vorbească despre alegeri chibzuite şi despre a învăţa când să te stăpâneşti.

Am decis să ignor vocea şi să încerc.

Traseul acesta era atât de greu pe cât mă temusem că va fi, dar am reuşit să-l parcurg perfect, o mişcare nebunească după alta. Zăpada zbura în jurul meu la fiecare viraj strâns, periculos. Când am ajuns nevătămată la poale, am ridicat privirea şi l-am văzut pe Mason gesticulând frenetic. Nu-i puteam distinge expresia sau cuvintele, dar îmi puteam imagina ovaţiile lui. I-am făcut şi eu cu mâna şi l-am aşteptat să-mi urmeze exemplul.

Dar nu a făcut-o. Pentru că, atunci când Mason ajunse la jumătatea distanţei, rată una dintre sărituri. Schiurile i se agăţară şi picioarele i se răsuciră. Căzu.

Am ajuns la el cam în acelaşi timp cu câţiva dintre angajaţii staţiunii. Spre uşurarea tuturor, Mason nu-şi frânsese gâtul sau ceva de acest gen. Totuşi, părea să aibă o luxaţie urâtă la gleznă, ceea ce probabil avea să-l împiedice să schieze tot restul vacanţei.

Una dintre instructoarele care supravegheau pârtiile alergă spre noi, cu faţa plină de furie.

— Unde v-a fost mintea, copii? exclamă ea. Mă admonesta pe mine: Nu mi-a venit să cred când ai făcut figurile alea stupide!

Privirea ei feroce se îndreptă pe urmă asupra lui Mason.

— Şi apoi a trebuit ca tu să începi să o imiţi!

Aş fi vrut să spun că totul fusese ideea lui, dar vina nu conta în acest moment. Mă bucuram doar că era bine. Totuşi, în timp ce intram cu toţii în hotel, sentimentul de vinovăţie începu să mă roadă. Mă comportasem iresponsabil. Dacă ar fi fost rănit grav? Imagini înfiorătoare îmi jucau în faţa ochilor. Mason cu un picior rupt... cu gâtul rupt...

Unde-mi fusese mintea? Nimeni nu mă obligase să fac traseul acela. Mason sugerase... dar nu mă opusesem. Adevărul era că probabil aş fi putut. Poate că ar fi trebuit să îndur un pic de miştocăreală, dar Mason era suficient de nebun după mine încât farmecele mele să fi oprit această nebunie. Fusesem captivată de aventură şi de pericol — la fel ca atunci când îl sărutasem pe Dimitri — fără să mă gândesc suficient la consecinţe, pentru că în secret, în sinea mea, acea dorinţă năvalnică de a fi impulsivă încă stătea la pândă. Şi Mason o avea, şi o stârnise pe a mea.

Vocea lui Dimitri din gândurile mele mă admonesta din nou.

După ce Mason a fost readus în siguranţă la hotel şi i s-a pus gheaţă pe gleznă, am dus echipamentul nostru înapoi afară către magazii. Când m-am întors înăuntru, am trecut printr-o intrare diferită de cea pe care o foloseam de obicei. Această intrare avea în faţă o uriaşă verandă deschisă, cu o balustradă din lemn ornamentat. Veranda era construită pe o latură a muntelui şi oferea o perspectivă asupra celorlalte piscuri şi văi din jurul nostru care-ţi tăia răsuflarea — dacă erai dispus să rămâi acolo îndeajuns de mult la temperaturi glaciale pentru a o admira. Ceea ce majoritatea oamenilor nu făceau.

Am urcat treptele spre verandă, tropăind pentru a-mi curăța bocancii de zăpadă. Un miros puternic, pătrunzător şi dulce în acelaşi timp, plutea în aer. Îmi părea cunoscut, dar înainte de a-l putea identifica, o voce îmi vorbi pe neaşteptate din umbră.

— Hei, micule dhampir.

Luată prin surprindere, mi-am dat seama că pe verandă stătea într-adevăr cineva. Un bărbat — un moroi — se sprijinea de perete nu departe de uşă. Duse o țigară la gură, trase adânc, apoi îi dădu drumul pe jos. Stinse mucul cu piciorul şi îmi zâmbi strâmb. Ăsta era mirosul, mi-am dat eu seama. Țigări cu aromă de cuişoare.

M-am oprit prudentă şi mi-am încrucişat brațele la piept în timp ce îl cercetam. Era un pic mai scund decât Dimitri, dar nu era la fel de deşirat cum ajungeau să arate unii bărbați moroi. O haină lungă de culoare gri-închis — făcută probabil din vreun amestec extrem de scump de caşmir şi lână — îi venea ca turnată, iar pantofii de ocazie pe care îi purta sugerau încă şi mai mulți bani. Avea păr castaniu care arăta ca şi cum fusese dinadins aranjat să pară un pic zbârlit, iar ochii îi erau fie albaştri, fie verzi — nu aveam destulă lumină pentru a-mi da seama cu certitudine. Fața îi era drăguță, presupuneam, şi bănuiam că are cu vreo doi ani mai mult decât mine. Arăta ca şi cum tocmai venise de la un dineu.

— Da? am întrebat.

Mă măsură din cap până-n picioare. Eram obişnuită să am parte de atenția băieților moroi. Doar că de obicei nu era atât de directă. Şi de obicei nu eram înfofolită în haine de iarnă şi nu aveam un ochi vânăt.

El ridică din umeri.

— Te salutam, asta-i tot.

Am aşteptat să continue, dar nu făcu decât să-şi bage mâinile în buzunarele hainei. Ridicând şi eu din umeri, am făcut câțiva paşi înainte.

— Miroşi bine, să ştii, spuse el dintr-odată.

M-am oprit din nou şi l-am privit cu nedumerire, ceea ce-l făcu să zâmbească şiret încă şi mai mult.

— Ăăă... ce?

— Miroşi bine, repetă el.

— Glumeşti? Am transpirat toată ziua. Sunt respingătoare.

Voiam să plec, dar era ceva ciudat de irezistibil la tipul ăsta. Ca un lucru de la care nu-ți poți lua privirea. Nu mi se părea atrăgător în sine. Eram doar interesată dintr-odată să vorbesc cu el.

— Transpirația nu e un lucru rău, spuse el, sprijinindu-şi capul de perete şi privind în sus cu un aer gânditor. Unele dintre cele mai bune lucruri în viață se întâmplă în timp ce transpiri. Da, dacă asuzi prea tare şi rămâi cu o transpirație stătută şi veche, devine destul de scârbos. Însă la o femeie frumoasă? Amețitor. Dacă ai avea acuitatea mirosului unui vampir, ai ştii despre ce vorbesc. Cele mai multe persoane o dau în bară şi se îneacă în parfum. Parfumul poate fi bun... mai ales dacă găseşti unul care să dea bine pe pielea ta. Dar nu-ți trebuie decât o cantitate mică. Amestecă vreo 20 la sută din asta cu 80 la sută din propria ta transpirație... mm. Îşi înclină capul într-o parte şi mă privi. Mortal de sexy.

Brusc, mi-am amintit de Dimitri şi de aftershave-ul lui. Mda. Asta fusese mortal de sexy, dar în niciun caz n-aveam de gând să-i spun tipului ăstuia despre acest lucru.

— Păi, mersi pentru lecția de igienă, am spus. Dar n-am niciun parfum, şi o să mă duc să fac un duş ca să spăl toată transpirația asta voluptuoasă de pe mine. Scuze.

Scoase un pachet de țigări şi mi-l oferi. Se apropie doar cu un pas, dar era de ajuns să simt că mai mirosea şi a altceva. Alcool. Am clătinat din cap la țigări şi tipul scoase una pentru el.

— Un obicei prost, am spus, privindu-l cum o aprinde.

— Unul din multe altele, răspunse. Trase adânc în piept. Ai venit cu Sf. Vlad?

— Îhî.

— Deci o să fii gardian când o să fii mare.

— Evident.

El suflă fumul, pe care l-am privit plutind în noapte. Simțuri ascuțite de vampir sau nu, era o

minune că putea mirosi ceva prin aroma aceea de cuişoare.

— Cât mai e până o să creşti? întrebă el. S-ar putea să-mi trebuiască un gardian.

— Termin în primăvară. Dar sunt deja luată. Îmi pare rău.

Surprinderea i se ivi în ochi.

— Da? El cine e?

— Ea e Vasilisa Dragomir.

— Ah.

Un rânjet uriaş îi apăru pe faţă.

— Am ştiut că eşti tare de cum te-am văzut. Eşti fiica lui Janine Hathaway.

— Sunt Rose Hathaway, l-am corectat, nevrând să fiu caracterizată prin referire la mama mea.

— Îmi pare bine să te cunosc, Rose Hathaway.

Îmi întinse o mână înmănuşată pe care am strâns-o cu ezitare.

— Adrian Ivashkov.

— Şi tu crezi că eu sunt tare, am bombănit. Ivashkovii erau o familie regală, una dintre cele mai avute şi mai puternice. Erau genul de oameni care credeau că pot obţine tot ce doresc şi care-i călcau pe cei ce le stăteau în cale. Nu era de mirare că era atât de arogant.

Râse. Avea un râs plăcut, puternic şi aproape melodios. Mă făcea să mă gândesc la caramel cald, prelingându-se dintr-o lingură.

— Convenabil, nu? Reputaţiile noastre ne depăşesc. Am clătinat din cap.

— Nu ştii nimic despre mine. Iar eu am auzit doar de familia ta. Nu ştiu nimic despre tine.

— Şi vrei? întrebă el sarcastic.

— Îmi pare rău. Nu mă interesează tipii mai în vârstă.

— Am douăzeci şi unu de ani. Nu sunt atât de în vârstă.

— Am un prieten.

Era o mică minciună. Bineînţeles, Mason nu era încă prietenul meu, dar speram că Adrian mă va lăsa în pace dacă afla că eram cu cineva.

— E ciudat că nu ai menţionat asta imediat, remarcă Adrian gânditor. Nu el ţi-a făcut ochiul vânăt, nu-i aşa?

Am simţit că roşesc, în ciuda frigului. Sperasem că n-o să-mi observe ochiul, ceea ce era o prostie. Cu privirea lui de vampir, probabil că observase imediat ce păşisem pe verandă.

— N-ar mai fi în viaţă dacă o făcea. M-am ales cu el în timpul... antrenamentului. Adică, mă antrenez să fiu gardian. Cursurile noastre sunt mereu dure.

— Asta e foarte tare, spuse el.

Dădu drumul celei de-a doua ţigări pe jos şi o stinse cu piciorul.

— Că am fost pocnită în ochi?

— Ei, nu. Bineînţeles că nu. Am vrut să zic că ideea de a fi dură cu tine e tare. Sunt un mare admirator al sporturilor full-contact.

— Sunt convinsă că eşti, am spus sec.

Era arogant şi obraznic, totuşi nu mă puteam încă hotărî pe deplin să plec.

Zgomotul de paşi din spatele meu mă făcu să mă întorc. Mia veni pe cărare şi urcă treptele. Când ne văzu, se opri brusc.

— Bună, Mia.

Ne privi pe amândoi.

— Încă un tip? întrebă ea, şi din tonul ei ai fi crezut că aveam propriul meu harem de bărbaţi.

Adrian îmi aruncă o privire întrebătoare, amuzată. Am strâns din dinţi şi am decis să nu o învrednicesc cu un răspuns. Am adoptat o politeţe neobişnuită.

— Mia, acesta este Adrian Ivashkov.

Adrian începu să etaleze acelaşi farmec pe care-l folosise cu mine. Îi strânse mâna.

— E întotdeauna o plăcere să întâlnesc o prietenă de-a lui Rose, mai ales una atât de drăguţă.

Vorbea ca şi cum el şi cu mine ne cunoşteam din copilărie.

— Nu suntem prietene, am spus. Gata cu politeţea.

— Rose umblă doar cu băieţi şi psihopaţi, spuse Mia. Vocea ei era încărcată de acelaşi dispreţ

obişnuit pe care îl nutrea pentru mine, dar expresia de pe faţa ei arăta limpede că Adrian îi captase interesul.

— Păi, spuse el vesel, de vreme ce eu sunt atât psihopat, cât şi băiat, asta ar explica de ce suntem atât de buni prieteni.

— Nici noi doi nu suntem prieteni, i-am spus. El râse.

— Mereu faci pe inaccesibila, ei?

— Nu-i aşa de inaccesibilă, spuse Mia, vizibil supărată că Adrian îmi acorda mie mai multă atenţie. N-ai decât să-i întrebi pe jumătate din băieţii de la şcoala noastră.

— Da, am replicat, şi poţi să întrebi cealaltă jumătate despre Mia. Dacă poţi să-i faci o favoare, ea o să-ţi facă o mulţime de favoruri.

Când ne declarase război Lissei şi mie, Mia reuşise să-i convingă pe doi tipi să le spună tuturor la şcoală că făcusem nişte lucruri destul de urâte cu ei. Ironia era că îi convinsese să mintă pentru ea culcându-se cu ei.

O umbră de ruşine îi apăru pe faţă, dar rămase pe poziţie.

— Ei bine, spuse ea, cel puţin nu o fac cu ei pe gratis. Adrian scoase un miorlăit.

— Ai terminat? am întrebat. E trecut de ora ta de culcare şi cei mari ar vrea să vorbească acum.

Înfăţişarea copilărească a Miei era un subiect stânjenitor pentru ea, pe care îmi plăcea mereu să-l exploatez.

— Sigur, spuse cu asprime.

Obrajii i se îmbujorară, accentuându-i înfăţişarea de păpuşă de porţelan.

— Oricum, am lucruri mai bune de făcut. Se întoarse spre uşă, apoi şovăi cu mâna sprijinită pe clanţă. Aruncă o privire către Adrian. Mama ei i-a învineţit ochiul ăla, să ştii.

Intră. Elegantele uşi din sticlă se închiseră în urma ei. Adrian şi cu mine ramaserăm acolo în tăcere. În cele din urmă, scoase din nou ţigările şi aprinse o alta.

— Mama ta?

— Taci din gură.

— Eşti una din acele persoane care are ori suflete-pereche, ori duşmani de moarte, aşa e? Nu e cale de mijloc. Tu şi Vasilisa vă aveţi probabil ca nişte surori, nu?

— Cred că da.

— Ea cum e?

— Mm? Ce vrei să spui?

Ridică din umeri şi, dacă n-aş fi ştiut, aş fi spus că exagera cu atitudinea nepăsătoare.

— Nu ştiu. Adică, ştiu că voi două aţi fugit... şi a fost chestia aceea cu familia ei şi Victor Dashkov...

M-am încordat când am auzit numele lui Victor.

— Şi?

— Nu ştiu. Mă gândeam doar că s-ar putea să fie, ştii, prea mult pentru ea.

L-am studiat cu atenţie, întrebându-mă unde voia să ajungă. Existase o scurtă scurgere de informaţii privind fragila sănătate mintală a Lissei, dar fusese bine controlată. Cei mai mulţi uitaseră de asta sau presupuseseră că fusese o minciună.

— Trebuie să plec.

Am decis că în acest moment eschiva era cea mai bună tactică.

— Eşti sigură?

Nu păru foarte dezamăgit.

Arăta cam la fel de încrezut şi de amuzat ca înainte. Ceva la el tot mă intriga, dar orice ar fi fost, nu era suficient pentru a învinge ceea ce simţeam în rest sau pentru a risca să vorbesc despre Lissa.

— Credeam că e timpul pentru discuţii între cei mari. Sunt o grămadă de lucruri pentru oameni mari despre care aş vrea să vorbesc.

— E târziu, sunt obosită şi ţigările tale îmi dau durere de cap, am mormăit eu.

— Mi se pare corect. Trase din ţigară şi suflă fumul. Unele femei cred că mă fac să arăt sexy.

— Cred că le fumezi ca să ai ceva de făcut în timp ce-ţi ticluieşti următoarea replică spirituală.

Se înecă din cauză că izbucnise în râs în timp ce inhala fumul.

— Rose Hathaway abia aştept să te revăd. Dacă eşti atât de fermecătoare când eşti obosită şi iritată şi atât de superbă când ai ochiul vânăt şi eşti în echipament de schi, trebuie să fii ucigătoare când eşti în formă.

— Dacă prin „ucigătoare” vrei să spui că ar trebui să te temi pentru viaţa ta, atunci da. Ai dreptate. Am deschis brusc uşa. Noapte bună, Adrian.

— Ne vedem curând.

— Puţin probabil. Ţi-am spus, nu mă interesează tipii mai în vârstă.

Am intrat în hotel. În timp ce uşa se închidea, l-am auzit slab strigând în spatele meu:

— Bineînţeles că nu te interesează.

UNSPREZECE

În dimineaţa următoare, lissa se trezise şi plecase până să mă dezmeticesc eu, ceea ce însemna că baia era numai a mea ca să mă pregătesc pentru ziua ce urma. Adoram acea baie. Era imensă. Patul meu uriaş ar fi avut loc lejer înăuntrul ei. Un duş fierbinte cu trei jeturi diferite de apă mă trezi, deşi muşchii mă dureau de la ziua de ieri. Stând în faţa oglinzii uriaşe şi pieptănându-mă, am văzut dezamăgită că vânătaia era tot acolo. Totuşi, era mult mai deschisă la culoare şi devenise gălbuie. Un pic de fond de ten şi de pudră o acoperiră aproape în întregime.

Am coborât la parter pentru a căuta ceva de mâncare. La sala de mese tocmai se terminase micul dejun, dar una dintre ospătăriţe îmi dădu două prăjituri cu marţipan de piersici la pachet. Mestecând una dintre ele în timp ce mergeam, mi-am încordat simţurile ca să aflu unde era Lissa. După câteva momente, am simţit-o în cealaltă parte a hotelului, departe de camerele elevilor. Am mers până ce am ajuns în faţa unei camere de la etajul al treilea. Am ciocănit.

Christian deschise uşa.

— Frumoasa din pădurea adormită soseşte. Bine ai venit.

Mă conduse înăuntru. Lissa stătea cu picioarele încrucişate pe pat şi zâmbi când mă văzu. Camera era la fel de luxoasă ca a mea, dar cea mai mare parte a mobilei fusese împinsă la o parte pentru a face loc liber şi, în acel spaţiu deschis, stătea Tasha.

— Bună dimineaţa, spuse ea.

— Bună, am spus.

Acum n-o mai puteam evita.

Lissa bătu cu palma lângă ea, făcându-mi semn să mă aşez.

— Trebuie să vezi asta.

— Ce se întâmplă?

M-am aşezat pe pat şi am terminat ultima prăjitură.

— Facem lucruri rele, spuse ea veselă. O să-ţi placă. Christian se duse în spaţiul liber şi se aşeză cu faţa la Tasha. Se priviră unul pe celălalt, ignorându-ne pe Lissa şi pe mine. Se părea că întrerupsesem ceva.

— Şi de ce nu pot pur şi simplu să mă limitez la vraja mistuitoare? întrebă Christian.

— Pentru că foloseşte multă energie, îi spuse ea. Chiar şi în blugi şi cu coadă de cal — şi cu cicatricea — reuşea să arate absurd de atrăgătoare. În plus, cel mai probabil îl va ucide pe adversarul tău, adăugă.

El pufni.

— De ce n-aş vrea să ucid un strigoi?

— S-ar putea să nu te lupţi întotdeauna cu unul. Sau poate că ai nevoie de informaţii de la ei. Indiferent de asta, ar trebui să fii pregătit pentru oricare situaţie.

Exersau magie ofensivă, am înţeles. Entuziasmul şi interesul luară locul îmbufnării care pusese stăpânire pe mine văzând-o pe Tasha. Lissa nu glumise că făceau „lucruri rele”. Bănuisem mereu că exersau magie ofensivă, dar... uau! A mă gândi la asta şi a o vedea în realitate erau două lucruri foarte diferite. Folosirea magiei ca armă era interzisă. Un delict pasibil de pedeapsă. Un elev care făcea experienţe cu ea putea fi iertat şi doar disciplinat, dar ca un adult să înveţe în mod deliberat un

minor... Da, asta putea să-i facă Tashei mari probleme. Pentru o jumătate de secundă, m-am jucat cu ideea de a o pârî. Am respins imediat gândul. Poate că o uram pentru că se dădea la Dimitri, dar o parte din mine credea într-un fel în ceea ce făceau ea şi Christian. În plus, era pur şi simplu grozav.

— O vrajă de distragere a atenției este aproape la fel de utilă, continuă ea.

Ochii ei albaştri căpătară concentrarea intensă pe care o vedeam adesea la moroi în timp ce foloseau magia. Încheietura mâinii i se mişcă brusc înainte şi o rază de foc şerpui pe lângă fața lui Christian. Nu-l atinse, dar după felul în care el tresări, am bănuit că fusese îndeajuns de aproape ca să-i simtă căldura.

— Încearcă, îi spuse ea.

Christian ezită doar o clipă şi apoi făcu aceeaşi mişcare din mână ca ea. Focul țâşni, dar nu era la fel de bine controlat ca al ei. Nu avu nici precizia ei. Se duse drept spre fața ei, dar înainte de a o putea atinge, se despică în jurul ei, aproape ca şi cum ar fi lovit un scut invizibil. Îl deviase cu propria ei magie.

— Nu-i rău — în afară de faptul că mi-ai fi putut arde fața.

Nici chiar eu n-aş fi vrut ca fața să-i fie arsă. Însă părul ei... ah, da. Să vedem cât de frumoasă mai era fără acele plete negre ca pana corbului.

Ea şi Christian mai exersară o vreme. El devenea mai îndemânatic pe măsură ce trecea timpul, cu toate că era limpede că mai avea mult până să ajungă la fel de iscusit ca Tasha. Interesul meu creştea tot mai mult în timp ce ei continuau şi m-am trezit gândindu-mă la toate posibilitățile pe care acest tip de magie le putea oferi.

Îşi încheiară lecția când Tasha spuse că trebuia să plece. Christian oftă, în mod clar dezamăgit că nu reuşise să învețe vraja într-o oră. Firea lui era aproape la fel de competitivă ca a mea.

— Tot mai cred că ar fi mai uşor ca pur şi simplu să-i arzi cu totul, susținu el.

Tasha zâmbi în timp ce-şi pieptăna părul într-o coadă mai strânsă. Da. Sigur se putea lipsi de acel păr, mai ales că ştiam cât de mult îi plăcea lui Dimitri părul lung.

— Mai uşor pentru că necesită mai puțină concentrare. E ceva superficial. Magia ta va fi mai puternică pe termen lung dacă poți să înveți asta. Şi, cum am spus, îşi are avantajele ei.

Nu voiam să fiu de acord cu ea, dar nu o puteam contrazice.

— Ar putea fi foarte utilă dacă lupți ajutat de un gardian, am spus entuziasmată. Mai ales dacă e nevoie de atâta energie ca să arzi complet un strigoi. În felul ăsta, foloseşti doar o salvă rapidă din puterea ta ca să-i distragi atenția strigoiului. Şi îi va distrage atenția, pentru că urăşte focul atât de mult. Apoi gardianul ar avea timp suficient să-i înfigă țepuşa. Poți să distrugi o întreagă ceată de strigoi în felul ăsta.

Tasha îmi zâmbi. Unii moroi — precum Lissa şi Adrian — zâmbeau fără să-şi arate dinții. Tasha şi-i arăta mereu, inclusiv colții.

— Exact. Noi două ar trebui să mergem la vânătoare de strigoi într-o zi, glumi ea.

— Nu cred, am răspuns.

Cuvintele în sine nu fură atât de urâte, dar tonul pe care le-am rostit a fost cu siguranță. Rece. Ostil. Tasha păru momentan surprinsă de brusca mea schimbare de atitudine, dar se făcu că n-o observă. O reacție de stupoare veni prin legătura psihică dinspre Lissa.

Totuşi, Tasha nu păru deranjată. Mai stătu de vorbă cu noi un pic şi făcu planuri să se întâlnească cu Christian la cină. Lissa îmi aruncă o privire severă în timp ce ea, Christian şi cu mine coboram pe scara în spirală care ducea înapoi spre hol.

— Ce-a fost asta? întrebă ea.

— Ce-a fost ce? am întrebat nevinovată.

— Rose, spuse cu înțeles.

Era greu să faci pe prostul când prietena ta ştia că-i puteai citi gândurile. Ştiam exact la ce se referea.

— Te porți urât cu Tasha.

— Nu m-am purtat aşa de urât.

— Ai fost nepoliticoasă, exclamă ea, ferindu-se din fața unui grup de copii moroi care treceau în goană prin hol, înfofoliți în hanorace şi urmați de un instructor de schi cu o figură obosită.

Mi-am pus mâinile în şold.
— Uite ce e, sunt doar prost dispusă, da? N-am dormit prea mult. În plus, nu sunt ca tine. Nu trebuie să fiu politicoasă mereu.
Aşa cum se întâmpla frecvent în ultima vreme, nu-mi venea să cred ceea ce tocmai spusesem. Lissa se holbă la mine, mai mult uluită decât jignită. Christian se uită urât, pe punctul de a se răsti la mine, când, din fericire, Mason se apropie de noi. N-avusese nevoie de ghips sau de ceva de acest gen, dar şchiopăta un pic.
— Salut, Şchiopăilă, am spus, strecurându-mi mâna într-a lui.
Christian lăsă pentru mai târziu supărarea pe mine şi se întoarse spre Mason.
— Deci schemele tale sinucigaşe au dat până la urmă rezultate?
Mason se uita la mine.
— E adevărat că te-ai întâlnit cu Adrian Ivashkov?
— Eu... ce?
— Am auzit că voi doi v-ați îmbătat azi-noapte.
— Ce-ai făcut? întrebă Lissa, surprinsă. I-am privit pe rând.
— Nu, bineînțeles că nu! Abia dacă-l ştiu.
— Dar îl ştii, insistă Mason.
— Abia.
— Are o reputație proastă, mă preveni Lissa.
— Mda, spuse Christian. Umblă cu o grămadă de fete. Nu-mi venea să cred.
— Vreți să terminați odată? Am vorbit cu el, nu ştiu, cinci minute! Şi asta doar din cauză că stătea în fața intrării. De unde scoateți chestiile astea? Mi-am răspuns imediat la propria întrebare. Mia.
Mason încuviință din cap şi avu delicatețea de a lua o înfățişare stânjenită.
— De când vorbeşti cu ea? am întrebat.
— M-am întâlnit doar întâmplător cu ea, asta-i tot, îmi spuse el.
— Şi ai crezut-o? Ştii că spune numai minciuni.
— Mda, dar de obicei e un pic de adevăr în minciuni. Şi tu chiar ai vorbit cu el.
— Da. Am vorbit. Atât.
Încercasem cu adevărat să mă gândesc serios să fiu cu Mason, aşa că nu-mi plăcea că nu mă credea. Chiar mă ajutase să dau de gol minciunile Miei la începutul anului şcolar, şi eram surprinsă acum că putea fi atât de paranoic în privința lor. Poate că, dacă sentimentele lui deveniseră mai puternice pentru mine, era mai predispus la gelozie.
Surprinzător, Christian fu acela care îmi veni în ajutor şi schimbă subiectul.
— Presupun că nu schiezi azi, nu?
Arătă spre glezna lui Mason, făcând ca acesta să răspundă indignat.
— Ce, crezi că asta o să mă împiedice? întrebă Mason. Supărarea i se diminuase, fiind înlocuită de acea nevoie arzătoare de a-şi arăta curajul — nevoia pe care amândoi o împărtăşeam. Lissa şi Christian se uitară la el ca la un nebun, dar eu ştiam că nimic din ce am fi spus nu l-ar opri.
— Vreți să veniți cu noi? i-am întrebat pe Lissa şi Christian.
Lissa clătină din cap.
— Nu putem. Trebuie să mergem la o masă oficială pe care o dă familia Conta.
Christian mormăi nemulțumit.
— Ei bine, tu trebuie să mergi. Ea îl înghionti.
— Şi tu. În invitație scria că pot să aduc un invitat. În afară de asta, e doar încălzirea pentru marele eveniment.
— Care e ăsta? întrebă Mason.
— Marele dineu al Priscillei Voda, oftă Christian. Îmi veni să râd văzându-l atât de îndurerat.
— Cea mai bună prietenă a reginei. Cei mai snobi membri ai familiilor regale vor fi acolo şi eu va trebui să port costum.
Mason îmi aruncă un zâmbet rapid. Neîncrederea de mai înainte dispăruse.
— E mai interesant schiatul, nu? Sunt mai puține reguli vestimentare.
Ne-am despărțit de moroi şi am ieşit pe pârtie. Mason nu se putea întrece cu mine la fel ca ieri;

mişcările lui erau încete şi nesigure. Cu toate acestea, se descurcă remarcabil, având în vedere tot ce se întâmplase. Luxaţia nu era aşa de gravă pe cât ne temusem, dar am fost prudenţi şi ne-am limitat la trasee extrem de simple.

Luna plină se ridicase pe cerul gol, o sferă strălucitoare de un alb argintiu. Lumina pe care becurile electrice o împrăştiau era mai puternică, dar ici-colo, în umbre, luna reuşea să strălucească deplin. Mi-aş fi dorit să fi fost îndeajuns de puternică să lumineze şirul de munţi care ne înconjurau, dar acele piscuri rămâneau învăluite în întuneric. Nu-mi amintisem să mă uit la ele când era lumină afară, mai devreme.

Traseele erau foarte simple pentru mine, dar am rămas cu Mason şi doar din când în când îl necăjeam spunându-i că felul în care schia mă adormea. Chiar dacă traseele erau banale, era cât se poate de plăcut să fiu afară cu prietenii şi mişcarea îmi puse sângele în mişcare suficient de mult încât să mă încălzească în aerul îngheţat. Becurile de pe stâlpii ce mărgineau pârtia luminau zăpada, transformând-o într-o întinsă mare de alb, iar cristalul fulgilor de zăpadă scânteia slab. Şi, dacă reuşeam să mă întorc într-o parte şi să-mi feresc ochii de lumini, puteam să privesc în sus şi să văd stelele risipite pe cer. Se distingeau clare şi cristaline în aerul curat, îngheţat. Am rămas din nou afară cea mai mare parte a zilei, dar de data aceasta, am abandonat cursa mai devreme pretinzând că sunt obosită, pentru ca Mason să poată lua o pauză. Chiar dacă reuşea să schieze uşor cu glezna lui luxată, îmi dădeam seama că începea să-l doară.

Mason şi cu mine ne îndreptam înapoi spre hotel mergând foarte aproape unul de altul, râzând de ceva ce văzusem mai devreme. Deodată am zărit cu coada ochiului o fulgerare albă şi un bulgăre de zăpadă se sparse în faţa lui Mason. Imediat am trecut în defensivă, sărind repede înapoi şi privind cu atenţie în jur. Chiote şi strigăte se auziră dintr-o zonă a complexului unde se aflau magaziile şi care era presărată de pini ce se ridicau ameninţători.

— Devii prea lent, Ashford, strigă cineva. Nu merită să fii îndrăgostit.

Alte râsete. Cel mai bun prieten al lui Mason, Eddie Castile, şi alţi câţiva novici de la şcoală, apărură de după un pâlc de copaci. În spatele lor, am auzit şi mai multe strigăte.

— Suntem în continuare dispuşi să te primim, dacă vrei să fii în echipa noastră, spuse Eddie. Chiar dacă te fereşti ca o fată.

— Echipă? am întrebat entuziasmată.

La Academie, aruncatul cu bulgări de zăpadă era strict interzis. Administratorii şcolii se temeau în mod inexplicabil să nu aruncăm bulgări de zăpadă plini de cioburi de sticlă şi lame de ras, deşi habar n-aveam cum credeau ei că am putea face rost de aşa ceva.

Nu că o bătaie cu bulgări ar fi fost ceva extrem de rebel, dar, după tot stresul prin care trecusem recent, să arunci cu ceva în alţi oameni păru dintr-odată cea mai bună idee pe care o auzisem în ultima vreme. Mason şi cu mine am plecat repede cu ceilalţi, perspectiva bătăii interzise făcându-l să-şi recapete energia şi să uite de durerea de la gleznă. Am început să ne batem cu un entuziasm inepuizabil.

Bătaia se transformă curând în încercarea de a lovi cât mai multe persoane posibil în timp ce te fereai de atacurile altora. Eram excepţional de bună la ambele şi m-am comportat şi mai imatur fluierând şi amuzându-mă pe seama victimelor mele.

Înainte să observe cineva ce făceam şi să strige la noi, râdeam cu toţii şi eram plini de zăpadă. Mason şi cu mine am pornit din nou spre hotel şi eram atât de binedispuşi, încât ştiam că întâmplarea cu Adrian era de mult uitată. Într-adevăr, Mason mă privi chiar înainte de a intra.

— Îmi pare rău că... ăăă... te-am luat la rost în legătură cu Adrian mai devreme.

I-am strâns mâna.

— E în regulă. Ştiu că Mia poate să spună nişte poveşti destul de convingătoare.

— Mda... dar chiar dacă ai fost cu el... nu că aş avea vreun drept...

Am făcut ochii mari la el, surprinsă să văd că expresia lui de obicei îndrăzneaţă devine timidă.

— Nu ai? am întrebat.

Un zâmbet îi apăru pe buze.

— Am?

Zâmbind şi eu, am făcut un pas înainte şi l-am sărutat. Buzele îi erau uimitor de calde în aerul

înghețat. Nu era precum sărutul extrem de intens cu Dimitri de dinainte de excursie, dar era delicat şi plăcut — un fel de sărut prietenesc care poate că avea şanse să se transforme în ceva mai mult. Cel puțin, aşa l-am considerat eu. După expresia de pe fața lui Mason, se părea că lumea se învârtea cu el.

— Oh, spuse el cu ochii mari.

Lumina lunii îi făcea ochii să pară de un albastru argintiu.

— Vezi? am spus. N-ai de ce să-ți faci griji. Nici în privința lui Adrian, nici a nimănui.

Ne-am sărutat din nou — un pic mai mult de data aceasta — înainte de a ne desprinde unul de celălalt. Mason era, în mod clar, într-o stare de spirit mai bună, după cum era şi normal, iar eu m-am băgat în pat cu un zâmbet pe față. Nu eram exact sigură dacă Mason şi cu mine formam o pereche acum, dar eram foarte aproape de acest lucru.

În somn l-am visat pe Adrian Ivashkov. Mă aflam cu el din nou pe verandă, numai că era vară. Aerul era plăcut şi cald, iar soarele strălucea pe cer, învăluind totul într-o lumină aurie. Nu mai stătusem într-un asemenea soare de când trăisem printre oameni. De jur împrejur, munții şi văile erau verzi şi pline de viață. Păsările cântau pretutindeni.

Adrian se sprijini de balustrada verandei, îmi aruncă întâi o privire fugară şi-apoi îşi întoarse din nou ochii spre mine fixându-mă cu surprindere când mă recunoscu.

„Ah. Nu mă aşteptam să te văd aici.” Zâmbi.

„Am avut dreptate. Chiar că eşti ucigătoare când eşti aranjată.”

Instinctiv, mi-am atins pielea din jurul ochiului. „A dispărut”, spuse el.

Chiar şi fără să pot vedea, ştiam cumva că avea dreptate.

„Nu fumezi.”

„Un obicei prost”, spuse el. Îmi făcu semn cu capul. „Ți-e teamă? Ai foarte multe talismane.”

M-am încruntat, apoi am privit în jos. Nu-mi observasem hainele. Purtam o pereche de blugi înflorați care-mi atrăsesem odată atenția într-un magazin, dar pe care nu-mi permisesem să-i cumpăr. Aveam un tricou tăiat scurt, care îmi lăsa liber abdomenul şi aveam un inel în buric. Întotdeauna îmi dorisem să-mi fac un piercing în buric, dar niciodată nu avusesem bani. Talismanul pe care îl purtam acum era ceva mic de argint şi, la capătul lui, atârna acel pandantiv ciudat ca un ochi pe care mi-l dăduse maică-mea. La încheietura mâinii aveam chotki-ul Lissei.

Am ridicat privirea înapoi la Adrian, studiind felul în care soarele strălucea în părul lui castaniu. Aici, în plină lumină a zilei, vedeam că ochii lui erau într-adevăr verzi — un smarald intens, spre deosebire de jadul pal al Lissei. Un gând nelinişitor îmi trecu brusc prin minte.

„Nu te deranjează tot soarele ăsta?”

Ridică leneş din umeri.

„Nuu. E visul meu.”

„Nu, e al meu.”

„Eşti sigură?”

Zâmbetul îi reveni.

M-am simțit încurcată.

„Nu... nu ştiu.”

El chicoti, dar, o clipă mai târziu, râsul îi pieri. Pentru prima dată de când îl cunoscusem, părea serios. „De ce eşti înconjurată de atâta întuneric?” M-am încruntat. „Ce?”

„Eşti înconjurată de întunecime.”

Ochii lui mă cercetară cu şiretenie, dar nu într-un fel necuviincios.

„N-am mai văzut niciodată pe cineva ca tine. Umbre peste tot. N-aş fi bănuit niciodată. Chiar şi când stai aici, umbrele continuă să crească.”

Am coborât privirea la mâinile mele, dar n-am văzut nimic ieşit din comun. Am ridicat privirea înapoi.

„Sunt atinsă de umbră...”

„Ce înseamnă asta?”

„Am murit odată.”

Nu mai vorbisem cu nimeni despre acest lucru, în afară de Lissa şi de Victor Dashkov, dar acesta era un vis. Nu conta.

„Şi m-am întors la viaţă.”
Faţa i se lumină de uimire.
„Ah, interesant...”
M-am trezit.
Cineva mă scutura. Era Lissa. Emoţiile ei mă loviră atât de puternic prin legătura psihică, încât am intrat pentru scurt timp în mintea ei şi m-am trezit uitându-mă la mine. Era mai mult decât „ciudat”. M-am retras înapoi în mine, încercând să analizez groaza şi panica ce veneau dinspre ea.
— Ce s-a întâmplat?
— A avut loc încă un atac al strigoilor.

DOISPREZECE

Am sărit din pat într-o clipită. Am găsit întregul hotel fierbând din cauza veştilor. Oamenii se strângeau în grupuleţe pe holuri. Membrii familiilor se căutau unii pe alţii. Unele discuţii se desfăşurau în şoapte înfricoşate; altele erau zgomotoase şi uşor de auzit. Am oprit câteva persoane, încercând să aflu exact ce se întâmplase. Însă fiecare avea o versiune diferită a ceea ce se petrecuse, iar unii nici măcar nu se opreau să vorbească. Treceau în grabă, căutându-i fie pe cei dragi sau pregătindu-se să părăsească hotelul, convinşi că în altă parte ar fi mai în siguranţă.
Enervată de relatările diferite, mi-am dat în sfârşit seama — cu părere de rău — că trebuia să caut una dintre cele două surse care puteau să-mi dea informaţii temeinice. Maică-mea sau Dimitri. Era ca şi cum aş fi dat cu banul. Nu eram de fapt încântată să văd pe niciunul din ei în acel moment. Am cumpănit pentru o clipă şi am ales-o în cele din urmă pe maică-mea, având în vedere că ea nu şi-o trăgea cu Tasha Ozera.
Uşa de la camera maică-mii era întredeschisă şi, când Lissa şi cu mine am intrat, am văzut că aici fusese organizat un fel de cartier general provizoriu. O grămadă de gardieni se învârteau de colo-colo, intrând, ieşind şi discutând chestiuni strategice. Câţiva ne priviră ciudat, dar nimeni nu ne opri sau ne întrebă ceva. Lissa şi cu mine ne furişarăm pe o canapea mică pentru a asculta o conversaţie purtată de maică-mea.
Stătea în picioare alături de un grup de gardieni, printre care era şi Dimitri. Acum nu-l mai puteam evita. Ochii lui căprui mă priviră scurt şi mi-am ferit privirea. Nu voiam să mă gândesc acum la sentimentele mele complicate faţă de el.
Curând, Lissa şi cu mine am desluşit amănuntele. Opt moroi fuseseră ucişi împreună cu cei cinci gardieni ai lor. Trei moroi erau dispăruţi, fie morţi, fie transformaţi în strigoi. Atacul nu se petrecuse de fapt aproape de aici; fusese undeva în nordul Californiei. Cu toate acestea, o asemenea tragedie nu putea să nu aibă ecou în lumea moroilor şi, pentru unii, o distanţă de două state era mult prea mică. Oamenii erau înspăimântaţi şi am aflat curând de ce acest atac era atât de neobişnuit.
— Trebuie să fi fost mai mulţi decât data trecută, spuse mama.
— Mai mulţi? exclamă unul dintre ceilalţi gardieni. Acel ultim grup a fost neobişnuit. Tot nu-mi vine să cred că nouă strigoi au reuşit să acţioneze împreună — vrei să cred că au reuşit să se organizeze încă şi mai bine?
— Da, rosti scurt maică-mea.
— Sunt semne că au fost oameni? întrebă altcineva.
Maică-mea ezită, apoi spuse:
— Da. Alte protecţii rupte. Şi felul în care s-a desfăşurat totul... e identic cu atacul împotriva casei Badica.
Avea o voce dură, dar în ea era şi un fel de oboseală, însă nu era epuizare fizică. Era mentală, mi-am dat seama. Încordare nervoasă şi suferinţă pricinuite de ceea ce discutau. O considerasem mereu pe maică-mea un fel de maşină de ucis insensibilă, dar în mod clar îi venea greu. Era un subiect neplăcut şi despre care nu era uşor să vorbeşti — dar în acelaşi timp, îl aborda fără ezitare. Era datoria ei.
Mi-am înghiţit repede un nod din gât. Oameni. Exact ca în atacul împotriva familiei Badica. De la

acel masacru analizasem mult caracterul neobişnuit al unui asemenea grup numeros de strigoi care se uniseră şi recrutaseră oameni. Vorbisem în termeni vagi despre „posibilitatea ca un lucru de acest gen să se mai întâmple vreodată...”. Dar nimeni nu vorbise cu seriozitate despre posibilitatea ca acest grup — ucigaşii familiei Badica — să lovească din nou. O singură dată era un accident — poate se întâmplase ca o ceată de strigoi să se adune şi să decidă în mod impulsiv să pornească un atac. Era îngrozitor, dar puteam trece asta cu vederea.

Dar acum... acum părea că acel grup de strigoi nu fusese un incident întâmplător. Se uniseră cu un scop, îi folosiseră pe oameni strategic şi atacaseră din nou. Acum aveam ceea ce putea fi o schemă de acțiune: strigoi căutând în mod activ grupuri mari de victime. Crime în serie. Nu mai puteam avea încredere în magia protecțiilor. Nu puteam nici măcar avea încredere în lumina soarelui. Oamenii puteau umbla ziua iscodind şi sabotând. Lumina nu mai era sigură.

Mi-am amintit ce-i spusesem lui Dimitri la casa familiei Badica:

Asta schimbă totul, nu-i aşa?

Maică-mea răsfoi în grabă câteva hârtii pe un desfăşurător.

— Nu au date criminalistice încă, dar acelaşi număr de strigoi n-ar fi putut face asta. Niciunul dintre Drozdovi sau din personalul lor n-a scăpat. Cu cinci gardieni, şapte strigoi ar fi fost ocupați — cel puțin temporar — şi unii dintre moroi ar fi putut să scape. Luăm în calcul nouă sau zece, poate.

— Janine are dreptate, spuse Dimitri. Şi dacă luați în considerare locul... e prea mare. Şapte nu l-ar fi putut acoperi.

Drozdovii erau una dintre cele douăsprezece familii regale. Erau numeroşi şi bogați, nu precum clanul muribund al Lissei. Aveau destui membri în familie, dar, evident, un asemenea atac era totuşi îngrozitor. Mai mult, mă tot gândeam la ceva legat de ei. Era un lucru de care trebuia să-mi amintesc... un lucru pe care ar fi trebuit să-l ştiu în privința Drozdovilor.

În timp ce o parte din mintea mea căuta răspunsul, o priveam pe maică-mea fascinată. O ascultasem povestindu-şi întâmplările. O văzusem şi simțisem cum luptă. Dar efectiv n-o mai văzusem în acțiune într-o criză reală. Dovedea acelaşi control puternic pe care-l avea în preajma mea, dar aici vedeam cât de necesar era. O situație ca aceasta crea panică. Chiar şi printre gardieni îi simțeam pe cei care erau atât de înflăcărați, încât voiau să recurgă la ceva extrem. Mama mea era o voce a rațiunii, cineva care le amintea că trebuiau să-şi păstreze concentrarea şi să evalueze complet situația. Calmul ei îi linişti pe toți; felul ei stăpânit de a acționa îi inspira. Aşa, am înțeles, se comportă un lider.

Dimitri era tot la fel de stăpânit ca ea, dar o lăsa să coordoneze lucrurile. Trebuia să-mi amintesc uneori că era tânăr din punctul de vedere al gardienilor. Mai discutară despre atac, despre cum membrii familiei Drozdov se aflau la o petrecere de Crăciun, organizată mai târziu, într-o sală de banchete, când au fost atacați.

— Mai întâi familia Badica, acum familia Drozdov, mormăi un gardian.

— Îi vânează pe cei din familiile regale.

— Îi vânează pe moroi, spuse Dimitri hotărât. Din familii regale, neregale, nu contează.

Regal. Neregal. Mi-am dat seama brusc de ce Drozdovii erau importanți. Instinctele mele voiau să sar în sus şi să pun o întrebare imediat, dar m-am controlat.

Aici era vorba de ceva serios. Nu era momentul să mă comport irațional. Voiam să fiu la fel de puternică precum maică-mea şi Dimitri, aşa că am aşteptat ca discuția să se încheie.

Când grupul începu să se spargă, am sărit de pe canapea şi mi-am făcut loc spre maică-mea.

— Rose, spuse ea surprinsă. La fel ca la cursul lui Stan, nu mă observase în încăpere. Ce cauți aici?

Era o întrebare atât de stupidă, că n-am încercat să răspund. Ea ce credea că făceam acolo? Era unul din cele mai importante lucruri care se întâmplau moroilor.

Am arătat spre desfăşurătorul ei:

— Cine a mai fost ucis? Fruntea i se încreți de iritare.

— Drozdovii.

— Dar cine altcineva?

— Rose, n-avem timp...

— Aveau angajați, da? Dimitri a spus neregali. Cine erau?
Din nou, i-am observat oboseala. Cu greu accepta aceste morți.
— Nu ştiu toate numele. Răsfoind repede câteva pagini, întoarse desfăşurătorul spre mine. Poftim, spuse.
Am parcurs în grabă lista. Am avut o strângere de inimă.
— Bine, i-am spus. Mersi.
Lissa şi cu mine i-am lăsat să-şi vadă de treburile lor. Îmi doream să fi putut ajuta, dar gardienii acționau fără probleme şi eficient singuri; n-aveau nevoie de novici de care să se împiedice.
— Despre ce era vorba? întrebă Lissa în timp ce ne îndreptam înapoi spre partea principală a hotelului.
— Personalul Drozdovilor, am spus. Mama Miei lucra pentru ei...
Lissa gemu.
— Şi? Am oftat.
— Şi numele ei era pe listă.
— O, Doamne. Lissa se opri. Privi în gol, stăpânindu-şi lacrimile. O, Doamne, repetă.
M-am dus în fața ei şi i-am pus mâinile pe umeri. Tremura.
— E în regulă, am spus.
Frica ei venea la mine în valuri, dar era o frică paralizată. Şoc.
— O să fie bine.
— I-ai auzit, spuse ea. Există o bandă de strigoi care se organizează şi ne atacă! Dar câți sunt? Vin aici?
— Nu, am spus hotărâtă, deşi, bineînțeles, nu aveam nicio dovadă în privința asta. Suntem în siguranță aici.
— Biata Mia...
Nu mai puteam adăuga nimic. Eram de părere că Mia era o mare javră, dar nu i-aş fi dorit asta nimănui, nici chiar celui mai mare duşman al meu — adică, mai exact, ei. Imediat am corectat acel gând. Mia nu era cel mai mare duşman al meu.
N-am putut să plec de lângă Lissa tot restul zilei. Ştiam că nu erau strigoi la pândă în hotel, dar instinctele mele de apărare erau prea puternice. Gardienii îşi protejau moroii. Ca de obicei, eram de asemenea îngrijorată din cauza faptului că era neliniştită şi supărată, aşa că am încercat cât am putut să-i alung aceste emoții.
Şi ceilalți gardieni îi linişteau pe moroi. Nu-i urmau peste tot, dar întăriră paza hotelului şi rămaseră în legătură constantă cu gardienii de la locul atacului. Toată ziua sosiră informații în legătură cu faptele sinistre, precum şi speculații despre locul în care se afla banda de strigoi. Puține din acestea erau împărtăşite novicilor, desigur.
În timp ce gardienii făceau ceea ce ştiau ei mai bine să facă, şi moroii făceau, la rândul lor, ceea ce — din nefericire — ştiau să facă cel mai bine: vorbeau.
Fiind atât de mulți membri ai familiilor regale şi alți moroi importanți la hotel, o întrunire a fost organizată pentru a se discuta despre ce se petrecuse şi ce se putea face în viitor. Nimic oficial n-avea să se decidă aici; moroii aveau o regină şi un consiliu de conducere în altă parte pentru acest tip de decizii. Totuşi, toată lumea ştia că opiniile adunate aici vor reuşi să ajungă la vârful ierarhiei. Viitoarea noastră securitate putea depinde foarte mult de ceea ce se discuta la această întrunire.
Se ținea într-o enormă sală de banchete din interiorul hotelului, care avea o estradă şi multe scaune. În ciuda atmosferei oficiale, îți dădeai seama că această încăpere fusese proiectată pentru altfel de lucruri decât întâlniri legate de masacre şi apărare. Covorul avea textura catifelei şi un model floral bogat în nuanțe de argintiu şi negru. Scaunele erau făcute din lemn negru lustruit şi aveau spătare înalte, destinate evident cinelor elegante. Tablouri ale unor moroi morți de mult, membri ai familiilor regale, atârnau pe pereți. M-am uitat pentru scurt timp la portretul unei regine al cărei nume nu-l cunoşteam. Purta o rochie demodată — prea încărcată de dantelă pentru gusturile mele — şi avea păr blond-deschis ca al Lissei.
Un tip pe care nu-l ştiam conducea întrunirea şi stătea la estradă. Majoritatea moroilor prezenți se adunară în fața încăperii. Toți ceilalți, inclusiv elevii, ocupară locuri pe unde puteau. Între timp,

Christian şi Mason ne găsiseră pe Lissa şi pe mine şi căutam cu toții locuri să ne aşezăm în spate când Lissa clătină brusc din cap.

— O să stau în față.

Tustrei ne holbarăm la ea. Eu eram prea uimită ca să-i sondez mintea.

— Uite. Arătă cu degetul. Membrii familiilor regale stau acolo, stau pe familii.

Aşa era. Membrii aceloraşi clanuri se strânseseră unii lângă alții: familiile Badica, Ivashkov, Zeklos şi aşa mai departe. Şi Tasha stătea acolo, dar era singură. Christian era singurul alt Ozera de acolo.

— Trebuie să fiu acolo, spuse Lissa.

— Nimeni nu cere să fii acolo, i-am spus.

— Trebuie să-i reprezint pe Dragomiri. Christian pufni.

— Nu sunt decât o mulțime de aberații ale celor din familiile regale.

Fața ei căpătă o expresie hotărâtă.

— Trebuie să fiu acolo.

Am lăsat să-mi pătrundă în minte emoțiile Lissei şi mi-a plăcut ce am descoperit. Petrecuse cea mai mare parte a zilei tăcută şi speriată, la fel cum fusese când aflaserăm despre mama Miei. Acea teamă era încă în sufletul ei, dar era întrecută de încredere şi hotărâre. Recunoştea că era unul dintre moroii din conducere şi, oricât de mult o speria ideea bandelor mobile de strigoi, voia să aibă un cuvânt de spus.

— Ar trebui să te duci, am spus încet.

Îmi plăcea şi ideea ca ea să-l înfrunte pe Christian. Lissa mă privi şi zâmbi. Ştia ce simțisem. O clipă mai târziu, se întoarse către Christian.

— Ar trebui să i te alături mătuşii tale.

Christian deschise gura ca să protesteze. Dacă situația n-ar fi fost îngrozitoare, să o văd pe Lissa dându-i ordine mi s-ar fi părut amuzant. Era mereu încăpățânat şi dificil; cei care încercau să-l forțeze nu reuşeau. Privindu-i fața, am văzut că înțelege şi el acelaşi lucru pe care îl conştientizasem eu în privința Lissei. Şi lui îi plăcea s-o vadă puternică. Îşi strânse buzele într-o strâmbătură.

— Bine.

O luă de mână şi amândoi se duseră în față.

Mason şi cu mine luarăm loc. Chiar înainte ca întrunirea să înceapă, Dimitri se aşeză de cealaltă parte a mea, cu părul legat la ceafă şi îmbrăcat cu haina din piele. L-am privit repede, surprinsă, dar n-am spus nimic. Erau puțini gardieni la această întrunire; majoritatea erau prea ocupați cu limitarea efectelor atacului. Poftim. Iată-mă acolo, între cei doi bărbați ai mei.

Şedința începu la scurt timp după aceea. Toți erau nerăbdători să vorbească despre cum credeau că ar trebui salvați moroii, dar numai două teorii au avut parte de cea mai mare atenție.

— Răspunsul e în jurul nostru, spuse un membru al unei familii regale, când i se acordă permisiunea de a vorbi.

Stătu în picioare lângă scaunul său şi cuprinse încăperea cu privirea.

— Aici. În locuri ca acest hotel. Şi ca Sf. Vladimir. Ne trimitem copiii în locuri protejate, locuri unde sunt în siguranță pentru că sunt mulți şi pot fi protejați cu uşurință. Şi uitați-vă cât de mulți am ajuns aici, copii şi adulți deopotrivă. De ce nu trăim în acest fel mereu?

— Mulți dintre noi deja o fac, strigă cineva.

Omul făcu un semn de respingere.

— Câteva familii ici şi colo. Sau un oraş cu o populație numeroasă de moroi. Dar acei moroi sunt în continuare descentralizați. Cei mai mulți nu-şi pun în comun resursele — gardienii, magia. Dacă am putea urma acest model... — îşi desfăcu larg mâinile —... n-ar mai trebui să ne facem griji în privința strigoilor niciodată.

— Iar moroii n-ar mai putea niciodată interacționa cu restul lumii, am mormăit. Mă rog, până ce oamenii ar descoperi oraşele secrete ale vampirilor apărând în pustietate. Atunci să vezi interacțiuni!

Cealaltă teorie despre protejarea moroilor necesita mai puține probleme logistice, dar avea un impact individual mai mare — în special pentru mine.

— Problema e că pur şi simplu nu avem suficienți gardieni.

Susţinătoarea planului era o femeie din clanul Szelsky.

— Şi astfel, soluţia e simplă: să găsim mai mulţi. Drozdovii aveau cinci gardieni şi nu a fost de ajuns. Doar şase pentru a proteja peste o duzină de moroi! Asta e inacceptabil. Nu e de mirare că genul acesta de lucruri continuă să se întâmple.

— De unde propui să luăm mai mulţi gardieni? întrebă cel care fusese pentru unirea moroilor. Resursele sunt destul de limitate.

Ea arătă spre locul unde eu şi câţiva alţi novici stăteam.

— Avem deja destui. I-am văzut antrenându-se. Sunt ucigători. De ce aşteptăm să ajungă la optsprezece ani? Dacă am accelera programul de antrenament şi ne-am concentra mai mult pe antrenamentul de luptă decât pe teorie, am putea avea noi gardieni când împlinesc şaisprezece ani.

Dimitri scoase un sunet de dezaprobare. Aplecându-se înainte, îşi puse coatele pe genunchi şi-şi lăsă bărbia în mâini, cu ochii gânditori.

— Nu numai atât, dar avem mulţi gardieni potenţiali care nu sunt folosiţi. Unde sunt toate femeile dhampir? Rasele noastre sunt interdependente. Moroii îşi îndeplinesc rolul pentru a-i ajuta pe dhampiri să supravieţuiască. De ce aceste femei nu şi-l fac pe al lor? De ce nu sunt aici?

Un râs lung, caustic veni drept răspuns. Toţi ochii se întoarseră spre Tasha Ozera. În vreme ce mulţi dintre ceilalţi membri ai familiilor regale se îmbrăcaseră de gală, ea era îmbrăcată comod şi neprotocolar. Purta blugii ei obişnuiţi, un maiou alb care-i lăsa la vedere un pic din abdomen şi o jachetă albastră tricotată care-i venea până la genunchi.

Uitându-se la moderator, întrebă:

— Pot să intervin?

El încuviinţă. Femeia din familia Szelsky se aşeză; Tasha se ridică. Spre deosebire de ceilalţi vorbitori, se duse la podium, ca să poată fi văzută clar de toată lumea. Părul ei negru lucios era strâns la spate într-o coadă de cal, expunându-i complet cicatricele într-un fel pe care-l bănuiam a fi intenţionat. Faţa îi era curajoasă şi sfidătoare. Frumoasă.

— Acele femei nu sunt aici, Monica, pentru că sunt prea ocupate să-şi crească copiii — ştii, cei pe care vrei să-i trimiţi pe front de îndată ce pot să meargă. Şi te rog să nu ne insulţi comportându-te ca şi cum moroii le fac o favoare uriaşă dhampirilor ajutându-i să se reproducă. Poate în familia ta e altfel, dar pentru noi, ceilalţi, sexul e ceva plăcut. Moroii care o fac cu dhampirii nu fac de fapt un sacrificiu atât de mare.

Dimitri stătea drept acum, iar expresia nu mai era de mânie. Probabil că era încântat că noua lui prietenă amintise despre sex. Enervarea mă cuprinse şi am sperat că, dacă aveam o privire criminală pe faţă, oamenii aveau să creadă că era din cauza strigoilor şi nu a femeii care ne vorbea în acel moment. Dincolo de Dimitri, am observat-o dintr-odată pe Mia stând singură, mai spre capătul rândului. Nu-mi dădusem seama că era acolo. Era ghemuită în scaunul ei. Avea ochii roşii, iar faţa mai palidă ca de obicei. Am simţit o ciudată strângere de inimă, ceva ce nu m-aş fi aşteptat niciodată ca ea să-mi provoace.

— Şi motivul pentru care aşteptăm ca aceşti gardieni să împlinească optsprezece ani e ca să le permitem să se bucure de un simulacru de viaţă înainte de a-i obliga să-şi petreacă restul zilelor într-un pericol permanent.

Au nevoie de acei ani în plus pentru a se dezvolta atât mental, cât şi fizic. Pune-i să lupte înainte de a fi pregătiţi, tratează-i ca şi cum ar fi piese pe o bandă de producţie — şi creezi doar carne de tun pentru strigoi.

Câţiva exclamară la felul dur în care se exprimase, dar Tasha reuşise să capteze atenţia tuturor.

— Creaţi încă şi mai multă carne de tun dacă încercaţi să le faceţi pe celelalte femei dhampir să devină gardieni. Nu le puteţi forţa să trăiască acea viaţă dacă nu vor. Întregul tău plan de a face rost de mai mulţi gardieni se bazează pe punerea în pericol a copiilor şi a femeilor care nu vor să lupte, doar ca să poţi fi — abia — cu un pas înaintea inamicului. Aş fi spus că e cel mai stupid plan pe care l-am auzit vreodată, dacă nu aş fi fost nevoită deja să-l ascult pe al lui.

Arătă spre primul vorbitor, cel care voise tabere pentru moroi. Faţa acestuia se întunecă de stânjeneală.

— Luminează-ne, atunci, Natasha, spuse el. Spune-ne ce crezi tu că ar trebui să facem, având în

vedere că ai atât de multă experiență cu strigoii.
Un mic zâmbet apăru pe buzele Tashei, dar nu reacționa la insultă.
— Ce cred eu? Se apropie mai mult de partea din față a scenei, privindu-ne fix în timp ce-i răspundea la întrebare. Cred că ar trebui să nu ne mai gândim la planuri care ne cer să ne bazăm pe cineva sau pe ceva pentru a ne proteja. Socotiți că sunt prea puțini gardieni? Nu asta e problema. Problema e că sunt prea mulți strigoi. Şi noi i-am lăsat să se înmulțească şi să devină mai puternici pentru că nu facem nimic în privința lor, în afară de a avea dispute stupide ca aceasta. Fugim şi ne ascundem în spatele dhampirilor şi-i lăsăm pe strigoi să scape de sub control. Este vina noastră. Noi suntem motivul pentru care acei Drozdovi au murit. Vreți o armată? Ei bine, iată-ne. Dhampirii nu sunt singurii care pot învăța să lupte. Întrebarea, Monica, nu e unde sunt femeile dhampir în această luptă. Întrebarea e: Unde suntem noi?
Tasha deja striga şi efortul îi înroşise obrajii. Ochii îi străluceau din cauza pasiunii şi, în combinație cu restul frumoaselor ei trăsături — şi chiar cu cicatricele —, avea o înfățişare impunătoare. Cei mai mulți nu-şi puteau luau ochii de la ea. Lissa o privea pe Tasha cu uimire, inspirată de cuvintele ei. Mason părea hipnotizat. Dimitri arăta impresionat. Iar dincolo de el...
Dincolo de el era Mia. Mia nu mai stătea ghemuită în scaunul ei. Stătea dreaptă, dreaptă ca un băț, cu ochii ieşiți din orbite. O privea fix pe Tasha ca şi cum doar ea avea toate răspunsurile vieții.
Monica Szelsky părea mai puțin impresionată şi îşi fixă privirea asupra Tashei.
— Doar nu sugerezi ca moroii să lupte alături de gardieni când strigoii atacă?
Tasha o privi calm.
— Nu. Sugerez ca moroii şi gardienii să se ducă să lupte cu strigoii înainte ca ei să atace.
Un tip de vreo douăzeci şi ceva de ani care arăta ca un reprezentant de la Ralph Lauren[4] sări în sus. Aş fi pus pariu că făcea parte dintr-o familie regală. Nimeni altcineva nu şi-ar fi permis şuvițe blonde atât de perfecte, îşi desfăcu un pulover scump din jurul mijlocului şi îl aşeză pe spătarul scaunului.
— Oh, spuse el pe un ton sarcastic, vorbind fără să i se dea cuvântul. Aşadar, o să ne dai pur şi simplu bâte şi țepuşe şi ne trimiți să ne luptăm?
Tasha ridică din umeri.
— Dacă de asta e nevoie, Andrew, atunci sigur. Un zâmbet apăru pe buzele ei frumoase.
— Dar există şi alte mijloace de luptă pe care le putem învăța. Unele pe care gardienii nu le pot folosi.
Expresia de pe chipul lui arăta cât de nebunească socotea că era ideea. Îşi dădu ochii peste cap.
— A, da? Cum ar fi?
Zâmbetul lui se prefăcu într-un adevărat rânjet.
— Ca asta, zise ea mişcând din mână şi puloverul pe care el îl pusese pe spătarul scaunului izbucni în flăcări.
Andrew scoase un strigăt de surpriză şi îl aruncă jos, călcându-l în picioare.
Urmă o exclamație scurtă, colectivă în întreaga încăpere. Şi apoi... izbucni haosul.

4 Creator de modă american

TREISPREZECE

Oamenii se ridicaseră în picioare şi strigau, toţi voiau să li se asculte părerile. Însă majoritatea avea acelaşi punct de vedere: Tasha nu avea dreptate. I-au spus că e nebună. I-au spus că, trimiţând moroi şi dhampiri să se lupte cu strigoii, avea să grăbească nimicirea ambelor rase. Au avut chiar neruşinarea să sugereze că acesta fusese planul Tashei de la bun început — că era cumva mână în mână cu strigoii.

Dimitri se ridică, cu o expresie plină de silă în timp ce cuprindea cu privirea haosul.

— Mai bine aţi pleca. N-o să urmeze nimic bun acum.

Mason şi cu mine ne ridicarăm, dar el clătină din cap când am pornit-o după Dimitri afară.

— Tu mergi înainte, spuse Mason. Vreau să verific ceva.

Am aruncat o privire către oamenii care stăteau în picioare şi se certau. Am ridicat din umeri.

— Succes.

Nu-mi venea să cred că trecuseră doar câteva zile de când vorbisem cu Dimitri. Ieşind pe hol cu el, mi se părea că trecuseră ani. Să fiu cu Mason în aceste ultime două zile fusese fantastic, dar, văzându-l din nou pe Dimitri, toate vechile mele sentimente pentru el mă cuprinseră din nou. Dintr-odată, Mason părea un copil. Suferinţa mea legată de situaţia cu Tasha reveni şi ea şi cuvinte idioate îmi ieşiră din gură înainte de a le putea opri.

— N-ar trebui să fii înăuntru ca să o protejezi pe Tasha? am întrebat. Înainte ca gloata să pună mâna pe ea? O să aibă mari probleme din cauză că a folosit magia aşa.

El ridică o sprânceană.

— Poate să-şi poarte singură de grijă.

— Da, da, pentru că e o karatistă care ştie să folosească foarte bine magia. Mi-am închipuit doar că, de vreme ce o să fii gardianul ei şi...

— Unde ai auzit asta?

— Am sursele mele.

Într-un fel, nu suna prea bine să spun că auzisem de la maică-mea.

— Te-ai decis, nu? Adică, pare o afacere bună, având în vedere că o să-ţi ofere avantaje suplimentare...

Mă privi calm.

— Nu e treaba ta ce se întâmplă între ea şi mine, răspunse cu asprime.

Cuvintele între ea şi mine mă durură. Suna ca şi cum el şi Tasha erau un fapt împlinit. Şi, aşa cum se întâmpla adesea când eram jignită, temperamentul şi emoţiile mele scăpară de sub control.

— Ei bine, sunt convinsă că o să fiţi fericiţi împreună. E şi genul tău — ştiu cât de mult îţi plac femeile care nu sunt de vârsta ta. Adică, e cu cât, cu şase ani mai mare decât tine? Şapte? Şi eu sunt cu şapte ani mai tânără decât tine.

— Da, spuse el după câteva clipe de tăcere. Aşa e. Şi cu fiecare secundă care trece din discuţia asta, dovedeşti doar cât de imatură eşti în realitate.

Vai. Aproape că mi-a căzut faţa. Nici măcar lovitura mamei mele nu mă duruse atât de tare ca asta. Pentru o clipă, mi s-a părut că citesc regret în ochii lui, ca şi cum şi-ar fi dat şi el seama cât de aspre îi fuseseră cuvintele. Dar clipa trecu şi îşi luă din nou o expresie severă.

— Micuţule dhampir, spuse brusc o voce în apropiere, încet, încă năucită, m-am întors spre Adrian Ivashkov. El îmi zâmbi şi îl salută cu o mişcare scurtă a capului pe Dimitri. Bănuiam că faţa mea era roşie ca racul. Cât de mult auzise Adrian?

El îşi ridică mâinile cu un gest nepăsător.

— Nu vreau să deranjez sau ceva de genul ăsta. Doream doar să vorbesc cu tine când o să ai timp.

Voiam să-i spun lui Adrian că n-aveam timp acum de jocurile lui, dar cuvintele lui Dimitri încă mă dureau. Se uita acum la Adrian într-un fel foarte dezaprobator. Bănuiam că, precum toţi ceilalţi, auzise despre reputaţia proastă a lui Adrian. Bun, m-am gândit. Dintr-odată, voiam să-l fac gelos. Voiam să-l rănesc tot atât cât mă rănise el în ultima vreme.

Stăpânindu-mi durerea, am etalat zâmbetul meu cuceritor, cel pe care nu-l folosisem la capacitate maximă de ceva vreme. M-am dus spre Adrian şi mi-am pus o mână pe braţul lui.

— Am timp acum. Am dat şi eu din cap spre Dimitri şi l-am condus pe Adrian de acolo, mergând aproape de el. La revedere, gardian Belikov.
Ochii întunecaţi ai lui Dimitri ne urmăriră împietriţi. Apoi m-am întors şi nu m-am mai uitat în spate.
— Nu te interesează tipii mai în vârstă, ei? întrebă Adrian de îndată ce-am fost singuri.
— Ţi se pare, am spus. E clar că frumuseţea mea uluitoare ţi-a întunecat mintea.
Râse pe un ton plăcut.
— Se prea poate.
Am dat să mă întorc, dar mă cuprinse cu braţul.
— Nu, nu, voiai să te împrieteneşti cu mine — acum trebuie să mergi până la capăt.
Mi-am dat ochii peste cap şi i-am lăsat braţul acolo. Simţeam că mirosea a alcool şi mai era şi mirosul permanent de ţigări cu aromă de cuişoare. Mă întrebam dacă era beat acum. Aveam impresia că probabil nu era mare diferenţă între comportamentul lui când era beat sau treaz.
— Ce vrei? am întrebat. Mă studie un moment.
— Vreau s-o iei pe Lissa şi să veniţi cu mine. O să ne distrăm. Probabil că o să ai nevoie şi de un costum de baie. Păru dezamăgit că-i scăpase acest lucru. Doar dacă nu vrei să fii dezbrăcată, adăugă.
— Ce? O mulţime de moroi şi de dhampiri tocmai au fost masacraţi şi tu vrei să mergem să înotăm şi „să ne distrăm”?
— Nu e doar înot, spuse el cu răbdare. În plus, tocmai din cauza masacrului ăluia ar trebui să mergi să faci asta.
Înainte de a putea obiecta, i-am văzut pe prietenii mei în apropiere: Lissa, Mason şi Christian. Eddie Castile era împreună cu grupul, ceea ce n-ar fi trebuit să mă surprindă, dar la fel era şi Mia — ceea ce categoric mă surprinse. Discutau aprins, însă tăcură cu toţii când mă văzură.
— Aici erai, spuse Lissa cu o expresie nedumerită. Mi-am amintit că braţul lui Adrian era încă în jurul meu. M-am desprins de el.
— Salut, am spus.
Urmă o clipă de stânjeneală şi am fost destul de sigură că l-am auzit pe Adrian chicotind încet. Am zâmbit spre el şi apoi spre prietenii mei.
— Adrian ne-a invitat să mergem la înot.
Se holbară la mine cu surprindere şi aproape că îi auzeam făcând tot felul de presupuneri în sinea lor. Faţa lui Mason se întunecă un pic, însă, la fel ca şi ceilalţi, nu spuse nimic. Mi-am înăbuşit un oftat.
Adrian primi destul de bine invitaţia pe care o făcusem celorlalţi de a ni se alătura în escapada lui secretă. Cu atitudinea lui relaxată nici nu mă aşteptasem la altceva. De îndată ce am făcut rost de costume de baie, i-am urmat indicaţiile: ne-am îndreptat spre o intrare situată într-una dintre aripile îndepărtate ale hotelului. Avea o scară care ducea jos — tot mai jos. Aproape că am ameţit în timp ce coboram în spirală. Lumini electrice erau atârnate de pereţi, dar, pe măsură ce înaintam, pereţii zugrăviţi se transformau în piatră dăltuită.
Când am ajuns la destinaţie, am descoperit că Adrian avusese dreptate — nu era un loc doar pentru înot. Eram într-o zonă specială de spa a staţiunii, folosită numai de cea mai aleasă elită a moroilor. În cazul de faţă, era rezervată pentru un grup de membri ai familiilor regale despre care am presupus că erau prietenii lui Adrian. Erau cam treizeci de alte persoane, toţi de vârsta lui sau mai mari, care purtau însemnele bogăţiei şi elitismului.
Spa-ul consta într-o serie de bazine cu apă minerală fierbinte. Poate că odată aici fusese vreo peşteră sau ceva de genul acesta, dar constructorii hotelului se descotorosiseră de mult de orice fel de ambianţă rustică. Tavanul şi pereţii negri din piatră erau tot atât de îngrijiţi şi de frumoşi ca tot restul hotelului. Era ca şi cum te aflai într-o peşteră — o peşteră foarte frumoasă, făcută cu stil. Lângă pereţi erau aşezate suporturi pentru prosoape şi mese pline cu mâncare exotică. Băile erau asortate cu restul stilului decorativ, parcă nefinisat, al încăperii: bazine placate cu piatră conţinând apă fierbinte care ieşea încălzită din vreun izvor subteran. Aburul umplea încăperea şi în aer era un vag miros metalic. În jurul nostru răsunau râsetele şi zgomotul apei împroşcate de petrecăreţi.
— De ce e Mia cu voi? am întrebat-o încet pe Lissa. Ne croiam drum prin încăpere, căutând un

bazin care să nu fie ocupat.
— Discuta cu Mason când vă pregăteați să plecați, răspunse ea. Vorbea la fel de încet. Părea urât să o... nu știu... să o părăsim pur și simplu...
Până și eu am fost de acord cu asta. Semne clare de durere îi erau întipărite pe chip, dar Mia părea cel puțin momentan distrasă de ce îi spunea Mason.
— Credeam că nu-l cunoști pe Adrian, adăugă Lissa.
În tonul ei și în legătura noastră simțeam dezaprobare. Găsirăm în sfârșit un bazin mare, un pic mai retras. Un băiat și o fată erau în partea opusă, sărutându-se de zor, dar era destul loc și pentru noi ceilalți. Erau ușor de ignorat.
Am băgat un picior în apă și l-am tras înapoi imediat.
— Nu-l cunosc, i-am spus.
Cu grijă, am băgat piciorul înapoi, urmat încet de restul corpului. Când apa mi-a ajuns până la stomac, m-am strâmbat. Aveam un bikini maroniu și apa fierbinte m-a luat prin surprindere.
— Trebuie să-l știi un pic. Te-a invitat la o petrecere.
— Da, dar îl vezi cu noi acum?
Ea îmi urmări privirea. Adrian stătea în partea îndepărtată a încăperii cu un grup de fete în bikini mult mai mici ca al meu. Unul era un costum marca Betsey Johnson pe care îl văzusem într-o revistă și mi-l dorisem. Am oftat și am întors privirea.
Intraserăm cu toți în apă. Era atât de fierbinte, că aveam impresia că mă aflam într-o oală de supă. Acum că Lissa părea convinsă de nevinovăția mea în legătură cu Adrian, am devenit atentă la discuția celorlalți.
— Despre ce vorbiți? i-am întrerupt.
Era mai ușor decât să ascult și să-mi dau seama de una singură.
— Despre întrunire, spuse Mason agitat.
Se pare că își revenise din șocul de a ne vedea pe mine și pe Adrian împreună.
Christian se așezase pe un mic prag din bazin. Lissa se ghemui lângă el. Cuprinzând-o cu un braț posesiv, Christian se sprijini cu spatele de margine.
— Prietenul tău vrea să conducă o armată împotriva strigoilor, îmi spuse el.
Îmi dădeam seama că o spunea ca să mă provoace. L-am privit pe Mason întrebător. Nu merita efortul să obiectez la observația cu „prietenul”.
— Hei, mătușa ta a sugerat asta, îi reaminti Mason lui Christian.
— Ea a spus doar că ar trebui să-i găsim pe strigoi înainte să ne găsească ei pe noi, ripostă Christian. Ea nu cerea ca novicii să lupte. Aia era Monica Szelsky.
O chelneriță trecu atunci cu o tavă cu băuturi roz. Erau în pahare elegante de cristal, cu picior înalt și marginea bordată cu zahăr. Eram aproape convinsă că băuturile erau alcoolice, dar mă îndoiam că vreunul din cei care reușiseră să ajungă la această petrecere avea să fie legitimat. Habar n-aveam ce erau. Cele mai multe experiențe ale mele cu alcool fuseseră cu bere ieftină. Am luat un pahar și m-am întors înapoi spre Mason.
— Crezi că asta e o idee bună? l-am întrebat.
Am sorbit precaută din băutură. În calitatea mea de gardian în formare, simțeam că trebuia să fiu mereu în alertă, dar în această seară aveam chef din nou să fiu rebelă. Băutura avea același gust ca punciul. Suc de grep. Ceva dulce, ca de căpșuni. Eram în continuare destul de sigură că era alcool în ea, dar nu părea îndeajuns de puternic ca să-mi fac griji din cauza asta.
O altă chelneriță apăru curând cu o tavă cu mâncare. M-am uitat la ea și n-am recunoscut aproape nimic. Era ceva care arăta vag a ciuperci umplute cu brânză, precum și altceva care aducea a bușeuri rotunde cu carne sau cârnăciori. Cum îmi plăcea carnea, am întins mâna după unul, gândindu-mă că nu putea fi atât de rău.
— Efoie gras, spuse Christian.
Pe fața lui era un zâmbet care nu-mi plăcea. L-am privit prudentă.
— Ce e asta?
— Nu știi?
Își luase un ton încrezut și, pentru prima dată în viața lui, vorbea ca un veritabil membru de familie

regală care îşi etala cunoştinţele lui selecte în faţa noastră, a subordonaţilor. Ridică din umeri.

— Încearcă-ţi norocul. Vezi ce e. Lissa oftă exasperată.

— E ficat de raţă sau de gâscă.

Mi-am retras brusc mâna. Chelneriţa trecu mai departe şi Christian râse. M-am uitat urât la el.

Între timp, Mason încă dezbătea întrebarea mea dacă era sau nu o idee bună ca novicii să meargă la luptă înainte de absolvire.

— Ce altceva să facem? întrebă el indignat. Tu ce faci? Faci ture de teren cu Belikov în fiecare dimineaţă. La ce te ajută pe tine? Sau pe moroi?

La ce mă ajuta asta pe mine? Îmi făcea inima să-mi bată tare şi prin minte să-mi umble gânduri indecente.

— Nu suntem pregătiţi, am răspuns.

— Mai avem doar şase luni, strigă cu o voce subţire Eddie.

Mason încuviinţă din cap.

— Da. Cât mai putem învăţa în plus?

— Mult, am spus, gândindu-mă la cât de mult învăţasem din şedinţele mele de pregătire cu Dimitri.

Mi-am terminat băutura.

— În plus, unde se opreşte asta? Să zicem că se încheie şcoala cu şase luni mai devreme, apoi ne trimit în misiune. Ce urmează? Decid să meargă şi mai departe şi să elimine ultimul an? Clasa a unsprezecea?

El ridică din umeri.

— Nu mi-e frică să mă lupt. Aş fi putut să mă pun cu strigoii când eram în clasa a zecea.

— Da, am spus sec. Exact cum ai făcut când ai schiat pe pârtia aia.

Faţa lui Mason, deja îmbujorată din cauza căldurii, deveni şi mai roşie. Imediat mi-a părut rău pentru cuvintele mele, mai ales când Christian a început să râdă.

— N-am crezut niciodată că o să apuc ziua când o să fiu de acord cu tine, Rose. Dar, din nefericire, sunt.

Chelneriţa cu cocktailurile veni iar şi atât eu, cât şi Christian am luat alte băuturi.

— Moroii trebuie să înceapă să ne ajute să-i apărăm.

— Prin magie? întrebă pe neaşteptate Mia.

Era prima dată când vorbea de când ajunsesem acolo. Se aşternu tăcerea. Cred că Mason şi Eddie n-au răspuns pentru că nu ştiau nimic despre lupta prin magie. Lissa, Christian şi cu mine ştiam — şi încercam din greu să ne comportăm ca şi cum habar n-aveam. Totuşi, era un fel de speranţă ciudată în ochii Miei şi nu puteam decât să-mi imaginez prin ce trecuse azi. Se trezise şi aflase că mama ei murise şi apoi fusese nevoită să îndure ore şi ore de conversaţii politice acide şi strategii de luptă. Însuşi faptul că stătea aici aparent aproape calmă era un miracol. Presupuneam că oamenii care ţineau cu adevărat la mamele lor ar putea cu greu să se comporte normal într-o asemenea situaţie.

Când nimeni altcineva nu păru că avea de gând să-i răspundă, am spus în sfârşit:

— Presupun că da. Dar... nu ştiu prea multe despre asta.

Mi-am terminat restul băuturii şi mi-am ferit privirea, sperând că altcineva va continua conversaţia. N-a făcut-o însă nimeni. Mia păru dezamăgită, dar nu mai spuse nimic când Mason reveni la polemica despre strigoi.

Am luat o a treia băutură şi m-am scufundat în apă atât cât puteam fără să-mi vărs paharul. Băutura era diferită. Arăta precum ciocolata şi avea frişca deasupra. Am luat o gură şi am identificat clar gustul înţepător al alcoolului. Totuşi, m-am gândit că probabil ciocolata îl mai atenuase.

Când am fost gata pentru o a patra băutură, chelneriţă nu se vedea pe nicăieri. Brusc, Mason mi se părea foarte, foarte drăguţ. Mi-aş fi dorit un pic de atenţie din partea lui, dar încă mai turuia despre strigoi şi despre tehnica desfăşurării unui atac în mijlocul zilei. Mia şi Eddie îl aprobau înflăcăraţi, iar eu aveam senzaţia că, dacă s-ar hotărî să vâneze strigoi în acest moment, ei l-ar urma. Christian chiar participa la discuţie, dar era mai mult pentru a juca rolul de avocat al diavolului. Tipic pentru el. Se gândea că un atac preventiv va necesita gardieni şi moroi, la fel cum era de părere Tasha. Mason, Mia şi Eddie susţineau că, dacă moroii nu erau în stare, gardienii ar trebui să se ocupe personal de

problemă. Recunosc, entuziasmul lor era oarecum contagios. Îmi plăcea destul de mult ideea de a-i lua prin surprindere pe strigoi. Dar în atacurile împotriva familiilor Badica şi Drozdov, toţi gardienii fuseseră ucişi. Era evident că strigoii se organizaseră în grupuri foarte mari şi fuseseră ajutaţi, dar toate astea îmi spuneau că ai noştri trebuiau să fie şi mai prudenţi.

Lăsând la o parte farmecul lui, nu mai voiam să-l ascult pe Mason vorbind despre abilităţile lui în luptă. Voiam încă o băutură. M-am ridicat şi m-am căţărat pe marginea bazinului. Spre uimirea mea, lumea începu să se învârtă. Mi se mai întâmplase asta înainte, când ieşeam prea repede din băi sau căzi cu apă fierbinte, dar, când lucrurile nu şi-au revenit la normal, mi-am dat seama că s-ar putea ca băuturile acelea să fi fost mai puternice decât am crezut.

Am realizat că a patra nu fusese o idee prea bună, dar nu voiam să mă întorc în bazin şi să-i las pe toţi să-şi dea seama că eram beată. M-am îndreptat spre o încăpere laterală în care o văzusem dispărând pe chelneriţă. Speram că poate exista o ascunzătoare secretă de deserturi pe undeva, spumă de ciocolată în loc de ficat de raţă sau de gâscă. În timp ce mergeam, am fost foarte atentă la podeaua alunecoasă, gândindu-mă că, dacă aş cădea într-unul din bazine şi mi-aş sparge capul, asta mi-ar afecta categoric imaginea.

Eram atât de atentă la picioarele mele şi încercam să nu mă clatin, că am intrat în cineva. Din fericire, fusese vina lui; dăduse cu spatele în mine.

— Hei, fii atent, am spus, încercând să-mi ţin echilibrul.

Dar el nu era atent la mine. Ochii îi erau îndreptaţi asupra unui alt tip, un tip cu un nas însângerat. Nimerisem exact în mijlocul unei bătăi.

PAISPREZECE

Doi tipi pe care nu-i întâlnisem niciodată luaseră poziţie de luptă. Păreau să aibă peste douăzeci de ani şi niciunul dintre ei nu mă observă. Cel care intrase în mine îl îmbrânci puternic pe celălalt, obligându-l să se dea mult în spate, clătinându-se.

— Ţi-e frică, urlă tipul de lângă mine. Purta un slip verde, iar părul lui negru îi stătea lins pe spate din cauza apei. Tuturor vă e frică. Vreţi doar să vă ascundeţi în vilele voastre şi să-i lăsaţi pe gardieni să vă rezolve problemele. Ce-o să faceţi când or să fie morţi cu toţii? Cine o să vă apere atunci?

Celălalt tip îşi şterse sângele de pe faţă cu dosul mâinii. L-am recunoscut imediat, datorită şuviţelor lui blonde. Era membrul de familie regală care ţipase la Tasha când vorbise despre conducerea moroilor în luptă. Ea îl numise Andrew. Încercă să dea o lovitură şi nu reuşi — tehnica lui era complet greşită.

— Asta e calea cea mai sigură. Ascult-o pe iubitoarea aia de strigoi şi o să fim cu toţii morţi. Încearcă să extermine întreaga noastră rasă!

— Încearcă să ne salveze!

— Încearcă să ne facă să folosim magia neagră!

Iubitoarea de strigoi trebuia să fie Tasha. Tipul care nu era dintr-o familie regală era prima persoană din afara micului meu cerc pe care o auzisem vreodată vorbind în sprijinul ei. M-am întrebat câţi alţii mai erau care îi împărtăşeau punctul de vedere. Îl pocni din nou pe Andrew şi instinctele mele primare — sau poate lovitura — mă făcură să intru brusc în acţiune. Am sărit înainte şi m-am băgat între ei. Eram încă ameţită şi un pic nesigură pe picioare. Dacă n-ar fi stat atât de aproape, probabil că m-aş fi răsturnat. Amândoi ezitară, în mod clar luaţi prin surprindere.

— Cară-te de aici, mârâi Andrew.

Fiind băieţi şi moroi, erau mai înalţi şi mai grei decât mine, dar probabil că eu eram mai puternică decât fiecare din ei în parte. Sperând că puteam profita la maximum de asta, i-am apucat pe amândoi de braţ, i-am tras spre mine şi apoi i-am împins încolo cât de tare am putut. Se clătinară, neaşteptându-se la forţa mea. Şi eu m-am clătinat un pic.

Cel care nu era dintr-o familie regală se uită fioros şi făcu un pas spre mine. Speram că avea să fie de modă veche şi nu va lovi o fată.

— Ce faci? exclamă el.

Mai multe persoane se strânseseră şi priveau agitate. I-am întors căutătura fioroasă.

— Încerc să vă împiedic să fiţi şi mai idioţi decât sunteţi deja! Vreţi să fiţi de ajutor? Nu vă mai bateţi între voi!

Dacă vă smulgeţi capetele unul altuia, asta n-o să-i salveze pe moroi, doar dacă nu cumva încercaţi să mai reduceţi prostia din bagajul genetic. Am arătat spre Andrew. Tasha Ozera nu încearcă să-i extermine pe toţi. Încearcă să te facă să nu mai fii victimă. M-am întors spre celălalt tip. Cât despre tine, te înşeli dacă socoteşti că asta e metoda de a te face auzit. Magia — mai ales magia ofensivă — necesită mult autocontrol şi, deocamdată, nu mă impresionezi cu al tău. Eu am mai mult decât tine şi, dacă m-ai cunoaşte cât de cât, ai şti ce nebunie e asta.

Cei doi tipi se holbară la mine, uluiţi. După câte se părea, eram mai eficace ca un pistol cu electroşocuri. Mă rog, cel puţin am fost pentru câteva secunde. Pentru că, odată ce şocul cuvintelor mele a dispărut, s-au năpustit din nou unul la altul. Am fost prinsă în încăierare şi am fost împinsă la o parte, gata să cad. Deodată, din spatele meu, Mason îmi veni în apărare. Îl pocni pe primul tip — cel care nu era dintr-o familie regală.

Acesta zbură înapoi, căzând într-unul din bazine şi împroşcând cu apă în jur. Am ţipat, amintindu-mi de teama mea anterioară în legătură cu spartul capului, dar, o clipă mai târziu, tipul îşi regăsi echilibrul şi îşi şterse apa din ochi.

L-am apucat pe Mason de mână, încercând să-l opresc, dar se scutură şi îl atacă pe Andrew. Îl îmbrânci tare, împingându-l în câţiva moroi — prietenii lui Andrew, bănuiam — care păreau că încearcă să oprească bătaia. Tipul din bazin se căţără afară, cu faţa plină de furie, şi se repezi spre Andrew. De data asta, atât Mason, cât şi eu i-am blocat drumul. Se uită fioros la noi.

— Nu, l-am avertizat.

Tipul strânse pumnii şi arăta ca şi cum ar fi fost gata să se repeadă la noi. Dar noi îl intimidam, iar el nu părea să aibă un grup de prieteni aici aşa cum avea Andrew — care înjura în timp ce era dus de acolo. Mormăind câteva ameninţări, tipul care nu era membru al unei familii regale dădu înapoi.

Imediat ce plecă, m-am întors spre Mason.

— Ţi-ai ieşit din minţi?

— Mm? făcu el.

— Să te bagi în mijlocul chestiei ăsteia!

— Şi tu te-ai băgat, spuse el.

Am început să-l contrazic, apoi mi-am dat seama că avea dreptate.

— E altceva, am mormăit eu. El se aplecă înainte.

— Eşti beată?

— Nu. Bineînţeles că nu. Încerc doar să te împiedic să faci vreo prostie. Doar pentru că îţi închipui că eşti în stare să ucizi strigoi nu înseamnă că trebuie să-ţi verşi nervii pe toţi ceilalţi.

— Să-mi închipui? întrebă el supărat.

Chiar atunci începu să-mi fie greaţă. Capul mi se învârtea şi mi-am continuat drumul spre încăperea laterală, sperând să nu mă împiedic.

Dar când am ajuns acolo, am văzut că până la urmă nu era vreun fel de cameră pentru deserturi sau băuturi. Ei bine, cel puţin nu aşa cum îmi închipuisem eu. Era o cameră de hrănire. Câţiva oameni stăteau întinşi pe şezlonguri acoperite de satin, cu moroi alături de ei. În aer era miros de iasomie. Zăpăcită, am privit cu o fascinaţie înfiorată cum un moroi blond se apleca şi îşi înfigea colţii în gâtul unei roşcate foarte frumoase. Toţi aceşti hrănitori arătau excepţional de bine, mi-am dat seama în acel moment. Ca nişte actriţe sau manechine. Doar crema pentru cei din familiile regale.

Tipul bău îndelung şi intens, iar fata închise ochii şi deschise buzele, cu o expresie de fericire pură pe chip în timp ce endorfinele moroiului îi pătrundeau în sânge. M-am înfiorat, transportată în momentele când şi eu trăisem acelaşi tip de euforie. În mintea mea înceţoşată de alcool, întreaga scenă păru dintr-odată neaşteptat de erotică. De fapt, m-am simţit aproape ca o intrusă — ca şi cum aş fi privit oameni care făceau sex. Când moroiul termină şi linse ultima picătură de sânge, îşi atinse buzele de obrazul ei într-un sărut blând.

— Vrei să te oferi voluntară?

Degete uşoare îmi atinseră abia simţit gâtul şi am tresărit. M-am întors şi am văzut ochii verzi ai

lui Adrian şi zâmbetul lui afectat.
— Nu face asta, i-am spus, dându-i mâna la o parte.
— Atunci ce cauți aici? întrebă.
— M-am rătăcit. Mă privi cu atenție.
— Eşti beată?
— Nu. Bineînțeles că nu... dar...
Greața mă mai slăbise un pic, dar tot nu mă simțeam bine.
— Cred că ar trebui să stau jos. Mă luă de braț.
— Ei bine, nu sta aici. S-ar putea să se înțeleagă altceva. Să mergem într-un loc liniştit.
Mă conduse într-o altă încăpere şi am privit în jur curioasă. Era o zonă de masaj. Câțiva moroi erau întinşi pe burtă pe mese, iar personalul hotelului le făcea masaj la spate şi la picioare. Uleiul pe care îl foloseau mirosea a rozmarin şi a lavandă. În orice alte împrejurări, un masaj m-ar fi încântat, dar părea cea mai proastă idee acum să stau întinsă pe stomac.
M-am aşezat pe podeaua acoperită cu mochetă, sprijinindu-mă de perete. Adrian plecă şi se întoarse cu un pahar cu apă. Aşezându-se şi el, mi-l dădu.
— Bea asta. O să te ajute.
— Ți-am spus, nu sunt beată, am mormăit eu. Cu toate astea însă, am băut toată apa.
— Oho. Îmi zâmbi. Te-ai descurcat bine cu bătaia aia. Cine era celălalt tip care te-a ajutat?
— Prietenul meu, am spus. Oarecum.
— Mia avea dreptate. Chiar că sunt o grămadă de băieți în viața ta.
— Nu-i adevărat.
— Bine. Continua să zâmbească. Unde e Vasilisa? Îmi imaginam că o să fie nedespărțită de tine.
— E cu prietenul ei. L-am studiat.
— Ce-i cu tonul ăsta? Eşti geloasă? Îl vrei pentru tine?
— Dumnezeule, nu. Pur şi simplu nu-mi place.
— Se poartă urât cu ea? întrebă el.
— Nu, am recunoscut eu. O adoră. Pur şi simplu e cam nesuferit.
Pe Adrian acest lucru îl distra evident.
— Ah, eşti geloasă. Petrece mai mult timp cu el decât cu tine?
Am ignorat întrebarea.
— De ce tot întrebi de ea? Te interesează? Râse.
— Stai liniştită. Nu sunt interesat de ea în acelaşi fel în care mă interesezi tu.
— Dar eşti interesat.
— Vreau doar să vorbesc cu ea. Plecă să-mi mai aducă apă.
— Te simți mai bine? mă întrebă, dându-mi paharul. Era din cristal şi avea o gravură complicată. Părea prea elegant pentru apă obişnuită.
— Mda... nu credeam că băuturile alea sunt aşa de tari.
— Asta-i frumusețea lor, chicoti el. Şi apropo de frumusețe... ai o culoare a pielii minunată.
M-am foit. Chiar dacă nu lăsam să se vadă la fel de multă piele precum celelalte fete, era mai mult decât voiam să-i arăt lui Adrian. Sau nu? Era ceva ciudat la el. Felul lui arogant de a fi mă irita... dar tot îmi plăcea să fiu în apropierea lui. Poate că încrezuta de mine recunoştea un suflet-pereche.
Undeva, în adâncul minții mele amețite, se aprinse un beculeț. Dar nu puteam să-mi dau complet seama despre ce era vorba. Am mai băut nişte apă.
— N-ai mai fumat nicio țigară de, nu ştiu, zece minute, am observat, vrând să schimb subiectul.
Se strâmbă.
— Nu se fumează aici.
— Sunt convinsă că ai compensat cu punci. Zâmbetul îi reveni.
— Ei bine, unii dintre noi ținem la băutură. Sper că n-o să ți se facă rău, nu-i aşa?
Încă mă simțeam amețită, dar nu-mi mai era greață.
— Nu.
— Bun.
Mi-am adus aminte când îl visasem. Fusese doar un vis, dar îmi rămăsese în minte, în special

discuția despre faptul că eu eram înconjurată de întuneric. Voiam să-l întreb despre asta... cu toată că știam că era o prostie. Fusese visul meu, nu al lui.
— Adrian...
Își întoarse ochii lui verzi spre mine.
— Da, scumpo?
Nu mă puteam hotărî să întreb.
— Nu contează.
Vru să spună ceva, apoi făcu semn cu capul spre ușă.
— Ah, uite-o că vine.
— Cine...
Lissa intră în încăpere, căutând cu privirea în jur. Când ne reperă, am văzut că se calmează. Însă nu i-am simțit emoțiile. Unele substanțe precum alcoolul amorțeau legătura psihică. Era încă un motiv pentru care n-ar fi trebuit să risc atât de prostește în această seară.
— Aici erai, spuse ea, îngenunchind lângă mine. Aruncându-i o privire rapidă lui Adrian, îl salută cu o mișcare a capului.
— Bună.
— Bună și ție, verișoară, răspunse el, folosind o formulă de adresare pe care membrii familiilor regale o utilizează uneori între ei.
— Te simți bine? mă întrebă Lissa. Când am văzut cât erai de beată, am crezut că poate ai căzut undeva și te-ai înecat.
— Nu sunt... Am renunțat să încerc să tăgăduiesc. Sunt bine.
Expresia obișnuită a lui Adrian devenise serioasă în timp ce o studia pe Lissa. Îmi aduse din nou aminte de visul meu.
— Cum ai găsit-o? Lissa îl privi nedumerită.
— Păi, am verificat toate încăperile.
— Oh. Păru dezamăgit. Am crezut că poate ți-ai folosit legătura psihică.
Amândouă făcurăm ochii mari.
— De unde știi asta? l-am întrebat repede.
Doar câțiva oameni de la școală știau despre asta. Adrian vorbise despre ea la fel de dezinvolt ca și cum ar fi vorbit despre culoarea părului meu.
— Hei, nu pot să-mi divulg toate secretele, nu-i așa? spuse el misterios. Și în afară de asta, voi două vă purtați într-un fel anume când sunteți împreună... e greu de explicat. E destul de tare... toate legendele vechi sunt adevărate.
Lissa îl privi cu neîncredere.
— Legătura funcționează doar într-o singură direcție. Rose poate simți ce simt și gândesc eu, dar eu nu pot face la fel în cazul ei.
— Ah.
Tăcurăm câteva momente, iar eu am mai băut niște apă. Adrian vorbi din nou.
— Până la urmă, în ce te-ai specializat, verișoară?
Ea păru stânjenită. Amândouă știam că era important să țină secrete puterile ei legate de spirit față de alții care ar putea abuza de capacitatea ei de a vindeca, dar povestea folosită ca pretext, cum că nu se specializase, o deranja mereu.
— Nu m-am specializat.
— Ți-au zis că o să te specializezi? Dar mai târziu?
— Nu.
— Totuși, probabil că ești mai bună la celelalte elemente, nu? Doar că nu suficient de puternică să devii cu adevărat expertă în vreunul?
Întinse mâna să o bată pe umăr într-o etalare exagerată de consolare.
— Da, de unde...
În clipa în care degetele lui o atinseră, i se tăie răsuflarea. Era ca și cum ar fi lovit-o un trăsnet. O expresie foarte ciudată îi apăru pe chip. Chiar și beată, am simțit valul de bucurie care se revărsa prin legătură. Se uită cu ochii mari la Adrian, uluită. Ochii lui erau și ei ațintiți asupra ei. Nu înțelegeam de

ce se uitau unul la altul aşa, dar mă neliniştea.

— Hei, am spus. Termină. Ți-am spus, are prieten.

— Ştiu, zise el, continuând s-o privească. Un mic zâmbet îi apăru pe buze.

— Trebuie să avem o discuție într-o zi, verişoară.

— Da, consimți ea.

— Hei. Eram mai nedumerită ca niciodată. Tu ai un prieten. Şi uite-l.

Clipi, revenind la realitate. Ne întoarserăm toți trei cu fața către intrare. Christian şi ceilalți stăteau acolo. Mi-am amintit brusc cum mă găsiseră cu brațul lui Adrian în jurul meu. Nici asta nu era mai bine. Lissa şi cu mine stăteam de o parte şi de cealaltă a lui, foarte aproape.

Ea se ridică brusc în picioare, părând oarecum vinovată. Christian o privea cu curiozitate.

— Ne pregătim să plecăm, spuse el.

— Bine, îi răspunse ea. Se uită în jos la mine. Eşti gata?

Am încuviințat şi am dat să mă ridic în picioare. Adrian mă prinse de braț în acest timp şi mă ajută să mă ridic. Îi zâmbi Lissei.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine. Mie îmi şopti foarte încet: Stai liniştită. Ți-am spus, nu sunt interesat de ea în acel sens. Nu arată aşa de bine în costum de baie. Probabil că nu arată bine nici fără.

Mi-am tras brațul.

— Ei bine, n-o să afli niciodată.

— E în regulă, spuse el. Am o imaginație bogată. M-am alăturat celorlalți şi ne-am îndreptat înapoi spre partea principală a hotelului. Mason îmi aruncă o privire la fel de ciudată, cam tot aşa cum o privise Christian pe Lissa, şi se ținu la distanță de mine, mergând în față cu Eddie. Spre surprinderea şi neplăcerea mea, m-am trezit mergând alături de Mia. Arăta nefericită.

— Îmi... îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat, am spus în cele din urmă.

— Nu trebuie să te porți ca şi cum ți-ar păsa, Rose.

— Nu, nu. Vorbesc serios. E oribil... îmi pare foarte rău.

Ea nu voia să se uite la mine.

— O să... adică, o să te întâlneşti cu tatăl tău curând?

— Când vor face comemorarea, spuse ea rece.

— Ah.

Nu ştiam ce să mai spun şi am renunțat, îndreptându-mi în schimb atenția spre scări în vreme ce urcam înapoi la parterul hotelului. În mod surprinzător, Mia fu cea care continuă conversația.

— Te-am văzut oprind bătaia aia..., spuse ea încet. Ai vorbit de magie ofensivă. Ca şi cum ştiai despre ea.

Ah. Minunat. Avea de gând să încerce un şantaj... sau nu? Pentru moment, părea aproape politicoasă.

— Doar îmi dădeam cu părerea, am spus.

În niciun caz n-aveam de gând să-i dau de gol pe Tasha şi pe Christian.

— Nu ştiu de fapt atât de multe. Doar poveşti pe care le-am auzit.

— Ah. Fu dezamăgită. Ce fel de poveşti?

— Ăăă, păi... Am încercat să mă gândesc la ceva nici prea vag, nici prea detaliat. Cum le-am spus tipilor ălora... chestia cu concentrarea e importantă. Fiindcă, dacă eşti într-o luptă cu strigoii, îți pot distrage atenția tot felul de chestii. Aşa că trebuie să-ți păstrezi controlul.

Asta era de fapt o regulă de bază a gardienilor, dar trebuie să fi fost nouă pentru Mia. Ochii i se făcură mari de interes.

— Şi altceva? Ce fel de vrăji se folosesc? Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Nici nu ştiu de fapt cum funcționează vrăjile şi, cum ziceam, astea sunt doar... poveşti pe care le-am auzit. Bănuiesc că pur şi simplu găseşti modalități de a-ți folosi elementul ca pe o armă. Cum ar fi... cei care folosesc focul au efectiv un avantaj pentru că focul ucide strigoii, aşa că e uşor pentru ei. Şi cei care sunt specializați în aer pot sufoca oamenii.

Chiar trăisem acest din urmă lucru indirect, prin Lissa. Fusese îngrozitor.

Ochii Miei se făcură şi mai mari.

— Dar cei care se folosesc de apă? întrebă ea. Cum ar putea apa să-i facă rău unui strigoi?
Am făcut o pauză.
— Eu... ăăă... n-am auzit niciodată vreo poveste despre cei care folosesc apa. Îmi pare rău.
— Dar ai vreo idee? Despre modalități prin care, să zicem, cineva ca mine ar putea să învețe să lupte?
Ah. Deci despre asta era vorba. De fapt, nu era atât de nebunesc. Mi-am amintit cât de entuziasmată păruse la întrunire când Tasha vorbise despre atacarea strigoilor. Mia voia să se răzbune pe strigoi pentru moartea mamei ei. Nu era de mirare că ea şi Mason se înțelesesem atât de bine.
— Mia, am spus cu blândețe, ținând uşa ca să o las să treacă; ajunseserăm aproape în hol acum. Ştiu că trebuie să-ți doreşti... să faci ceva. Dar cred că ți-ar fi mai uşor dacă pur şi simplu ai... ăăă... încerca să te refaci.
Se înroşi şi, dintr-odată, o aveam în față pe obişnuita şi furioasa Mia.
— Nu-mi vorbi de sus, spuse ea.
— Hei, nu fac asta. Vorbesc serios. Spun doar că nu ar trebui să faci nimic pripit câtă vreme eşti încă tulburată, în plus...
M-am oprit.
Ea făcu ochii mici.
— Ce?
La naiba. Trebuia să ştie.
— Păi, nu ştiu cu adevărat ce ar putea face cineva specializat în apă împotriva unui strigoi. Probabil că e cel mai puțin folositor element cu care să ataci un strigoi.
Fața îi fu cuprinsă de indignare.
— Eşti o adevărată jigodie, ştiai asta?
— Îți spun doar adevărul.
— Ei bine, să-ți spun eu ție adevărul. Eşti o idioată absolută când e vorba de băieți.
M-am gândit la Dimitri. Nu se înşela întru totul.
— Mason e minunat, continuă ea. Unul dintre cei mai drăguți tipi pe care-i cunosc — şi nici măcar nu observi! Ar face orice pentru tine şi tu ai plecat să te arunci în brațele lui Adrian Ivashkov.
Cuvintele ei mă surprinseră. Oare Mia făcuse o pasiune pentru Mason? Şi, deşi fără îndoială nu mă aruncasem în brațele lui Adrian, îmi dădeam seama că era posibil să fi dat această impresie. Şi chiar dacă nu era adevărat, asta nu l-ar fi împiedicat pe Mason să se simtă jignit şi înşelat.
— Ai dreptate, am spus.
Mia făcu ochii mari la mine, atât de uimită că îi dădusem dreptate, încât nu mai spuse nimic tot restul drumului.
Am ajuns în acea parte a hotelului care se despărțea în aripi diferite pentru băieți şi fete. L-am apucat pe Mason de braț în vreme ce toți ceilalți plecau.
— Stai un pic, i-am spus.
Simțeam nevoia acută să-l liniştesc în legătură cu Adrian, dar o părticică din mine se întreba dacă o făceam pentru că îl doream cu adevărat pe Mason sau doar pentru că-mi plăcea ideea ca el să mă dorească şi că, în mod egoist, nu voiam să pierd acest lucru. Se opri şi se uită la mine. Avea un aer neîncrezător.
— Voiam să-ți spun că-mi pare rău. N-ar fi trebuit să țip la tine după bătaie — ştiu că încercai doar să ajuți. Şi cu Adrian... nu s-a întâmplat nimic. Vorbesc serios.
— Nu părea aşa, spuse Mason.
Însă supărarea de pe fața lui scăzuse.
— Ştiu, dar crede-mă, e numai vina lui. A făcut un fel de pasiune stupidă pentru mine.
Tonul meu trebuie să fi fost convingător, pentru că Mason zâmbi.
— Păi, e greu să nu faci.
— El nu mă interesează, am continuat. Sau altcineva. Era o mică minciună, dar în acel moment nu credeam că avea vreo importanță. Curând, aveam să-l uit pe Dimitri, iar Mia avusese dreptate în privința lui Mason. Era minunat şi plăcut şi drăguț. Aş fi o idioată să nu merg mai departe... nu?
Îmi țineam încă mâna pe brațul lui şi l-am tras spre mine. Semnalul îi fu de ajuns. Se aplecă şi mă

sărută şi, în timp ce făceam asta, m-am trezit împinsă în perete — cam la fel cum se întâmplase cu Dimitri în sala de antrenamente. Bineînțeles, nu era nici pe departe cum fusese cu Dimitri, dar era totuşi plăcut. L-am îmbrățişat pe Mason şi am început să-l trag mai aproape.

— Ne-am putea duce... undeva, am spus. El se dădu înapoi şi râse.

— Nu când eşti beată.

— Nu sunt... atât... nu mai sunt atât de beată, am spus, încercând să-l trag înapoi.

Sărutându-mă uşor pe buze, făcu un pas în spate.

— Suficient de beată. Uite ce e, nu mi-e uşor, crede-mă. Dar dacă o să mă mai vrei şi mâine — când o să fii trează — atunci o să vorbim.

Se aplecă şi mă sărută din nou. Am încercat să-mi încolăcesc brațele în jurul lui, dar se eliberă din nou.

— Uşurel, fetițo, glumi el, retrăgându-se spre coridorul lui.

M-am încruntat la el, dar el râse doar şi se întoarse, în timp ce se depărta, încruntătura îmi dispăru şi m-am îndreptat spre camera mea cu un zâmbet pe față.

CINCISPREZECE

A doua zi dimineață încercam să-mi fac cu ojă unghiile de la picioare — nu era uşor cu o mahmureală atât de îngrozitoare — când am auzit o bătaie în uşă. Lissa plecase când m-am trezit, aşa că am traversat camera clătinându-mă, încercând să nu-mi stric lacul de unghii ud. Deschizând uşa, l-am văzut pe unul dintre angajații hotelului stând în prag cu o cutie mare în brațe. O dădu într-o parte ca să se poată uita pe după ea la mine.

— O caut pe Rose Hathaway.

— Eu sunt.

I-am luat cutia. Era mare, dar nu atât de grea. Mulțumindu-i repede, am închis uşa, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să-i dau bacşiş. Nu mai conta.

M-am aşezat pe podea, lângă cutie. Nu scria nimic pe ea şi era sigilată cu bandă adezivă. Am găsit un pix şi am perforat banda. Odată ce am rupt-o suficient, am deschis cutia şi m-am uitat înăuntru.

Era plină cu parfumuri.

Trebuie să fi fost cel puțin treizeci de cutiuțe cu diverse mărci de parfum înghesuite acolo. De unele auzisem, de altele nu. Erau de la cele incredibil de scumpe, de nivelul starurilor de cinema, la sortimente ieftine pe care le văzusem în magazine. Eternity. Angel. Vanilia Fields. Jade Blossom. Michael Kors. Poison. Hypnotic Poison. Pure Poison. Happy. Light Blue. Jovan Musk. Pink Sugar. Vera Wang. Am luat cutiuțele una câte una, am citit ce scria pe ele, apoi am scos flacoanele ca să le miros.

Ajunsesem cam la jumătate când mi-am dat seama care era adevărul. Mai mult ca sigur, erau de la Adrian.

Nu ştiam cum de reuşise să aranjeze livrarea lor la hotel într-un interval atât de scurt de timp, dar banii pot face să se îndeplinească aproape orice. Totuşi, nu aveam nevoie de atenția unui moroi bogat şi răsfățat; după câte se părea, nu înțelesese semnalele mele. Cu părere de rău, am început să pun parfumurile înapoi în cutie — apoi m-am oprit. Bineînțeles că aveam să le înapoiez... dar nu era nimic rău dacă le miroseam înainte.

Am început din nou să scot flacon după flacon. La unele miroseam doar capacul; pe altele le pulverizam în aer. Serendipity. Dolce & Gabbana. Shalimar. Daisy. Miroseam esență după esență: trandafiri, violete, santal, portocală, vanilie, orhidee...

Când am terminat, nasul abia îmi mai funcționa. Toate acestea fuseseră făcute pentru oameni. Ei aveau un simț mai slab al mirosului decât vampirii şi chiar decât dhampirii, aşa că parfumurile erau foarte puternice, înțelegeam mai bine la ce se referise Adrian când spusese că e suficient să-ți dai doar o singură dată cu parfum. Dacă toate aceste sticluțe mă făceau pe mine să fiu amețită, puteam să-mi închipui ce ar simți un moroi.

Excesul senzorial nu mă ajuta prea mult nici în privința durerii de cap cu care mă trezisem.

Am băgat la loc parfumurile, de data asta de-adevăratelea, oprindu-mă doar atunci când am ajuns la unul anume care îmi plăcea foarte mult. Am ezitat, ținând cutiuța în mână. Apoi, am scos flaconul roşu şi l-am mirosit din nou. Era un parfum proaspăt, dulce. Avea un miros de fruct — dar nu un fruct confiat sau unul cu gust leşios. Mi-am frământat creierii pentru a-mi aduce aminte un parfum pe care-l simțisem odată la o fată din internatul meu. Îmi spusese numele fructului a cărui esență o degaja. Era ca o cireaşă... dar mai intens. Coacăze, asta era. Şi iată-l în acest parfum, amestecat cu unele esențe florale: lăcrămioare şi altele pe care nu le puteam identifica. Oricare era amestecul, îmi plăcea. Dulce — dar nu prea dulce. M-am uitat pe cutie, căutând numele. Amor Amor.

— Bineînțeles, am bodogănit, având în vedere cât de multe probleme sentimentale se părea că am în ultima vreme.

Cu toate astea, am păstrat parfumul şi am împachetat restul la loc.

Ridicând cutia în brațe, am dus-o jos la recepție şi am căpătat nişte bandă adezivă pentru a o sigila din nou. De asemenea, am primit indicații unde se afla camera lui Adrian. După câte se părea, Ivashkovii aveau aproape o întreagă aripă numai pentru ei. Nu era prea departe de camera Tashei.

Simțindu-mă ca un curier, am străbătut holul şi m-am oprit în fața uşii lui. Înainte de a reuşi să ciocănesc, uşa se deschise şi Adrian apăru în fața mea. Părea la fel de surprins ca mine.

— Micuțule dhampir, spuse el cu prietenie. Nu mă aşteptam să te văd aici.

— Îți înapoiez astea.

Am împins cutia spre el înainte să poată obiecta. O prinse neîndemânatic, clătinându-se un pic surprins. Odată ce o apucă bine, făcu câțiva paşi înapoi şi o aşeză pe podea.

— Nu ți-a plăcut niciunul? întrebă. Vrei să-ți mai aduc?

— Nu-mi mai trimite cadouri.

— Nu a fost un cadou. E un serviciu public. Ce femeie n-are parfum?

— N-o mai face, i-am spus hotărâtă.

Pe neaşteptate, o voce din spatele lui întrebă:

— Rose, tu eşti?

Am privit pe lângă el. Lissa.

— Ce faci aici?

Cum mă durea capul şi presupuneam că era împreună cu Christian, îi blocasem gândurile cât de bine putusem în această dimineață. În mod normal, aş fi ştiut din clipa în care m-am apropiat că era în cameră. Nu se aşteptase să apar aici.

— Tu ce cauți aici? întrebă ea.

— Doamnelor, doamnelor, spuse Adrian ironic. Nu e nevoie să vă certați pentru mine.

L-am privit fioros.

— Nu ne certăm. Vreau doar să ştiu ce se petrece aici. Am simțit un miros de aftershave şi am auzit o voce în spatele meu.

— Şi eu.

Am tresărit. Răsucindu-mă, l-am văzut pe Dimitri stând pe coridor. Habar nu aveam ce căuta în aripa Ivashkov.

Se îndreaptă spre camera Tashei, îmi sugeră o voce interioară. Fără îndoială, Dimitri se aştepta mereu ca eu să intru în tot felul de încurcături, dar cred că vederea Lissei aici îl luase pe nepregătite. Păşi pe lângă mine şi intră în cameră, uitându-se la toți trei.

— Elevii de sex masculin şi feminin nu au voie să fie unii în camerele altora.

Ştiam că, dacă aş fi atras atenția asupra faptului că Adrian nu era exact un elev, n-aveam să scăpăm din încurcătură. Nu aveam voie să fim în camera niciunui băiat.

— Cum reuşeşti mereu să faci asta? l-am întrebat pe Adrian, exasperată.

— Să fac ce?

— Să ne tot pui în situații jenante! El chicoti.

— Voi sunteți cele care ați venit aici.

— N-ar fi trebuit să le laşi să intre, îl mustră Dimitri. Sunt convins că ştii regulile de la Academia Sf. Vladimir.

Adrian ridică din umeri.

— Da, dar nu sunt obligat să mă supun vreuneia.
— Poate că nu, spuse Dimitri cu răceală. Dar m-aş fi aşteptat ca totuşi să le respecţi.
Adrian îşi dădu ochii peste cap şi spuse:
— Sunt oarecum surprins să te văd pe tine făcând morală pe tema legăturilor cu fete minore.
Ochii lui Dimitri scăpărară de mânie şi, pentru o clipă, am crezut că s-ar putea să-l văd pierzându-şi controlul pe seama căruia îl necăjisem adesea. Dar rămase calm şi doar pumnii lui încleştaţi arătau cât de furios era.
— În plus, continuă Adrian, nu se petrecea nimic indecent. Pierdeam doar vremea.
— Dacă vrei să „pierzi vremea” cu fetişcane, fă-o într-unul din spaţiile publice.
Nu prea-mi plăcea că Dimitri ne spunea „fetişcane” şi aveam oarecum impresia că reacţiona exagerat. De asemenea, bănuiam că reacţia lui avea în parte legătură cu faptul că eu mă aflam acolo.
În acel moment Adrian râse, un râs ciudat care îmi făcu pielea de găină.
— Fetişcane? Fetişcane? Sigur. Tinere şi bătrâne în acelaşi timp. Abia dacă au văzut ceva în viaţă, însă deja au văzut prea multe. Una e însemnată cu viaţă, iar cealaltă e însemnată cu moarte... şi ele sunt cele în privinţa cărora îţi faci probleme? Fă-ţi probleme în privinţa ta, dhampirule. Fă-ţi probleme în privinţa ta şi fă-ţi probleme în privinţa mea. Noi suntem cei tineri.
Noi ceilalţi, care eram martori la scenă, făcuserăm ochii mari. Nu cred că se aşteptase cineva ca Adrian să o ia razna fără veste.
Adrian era din nou calm şi arăta perfect normal. Se întoarse şi merse către fereastră, aruncând-ne o privire degajată în timp ce-şi scotea ţigările.
— Domnişoarelor, probabil că ar trebui să plecaţi. Are dreptate. Am o influenţă proastă.
Am schimbat câteva priviri cu Lissa. Am plecat amândouă în grabă şi l-am urmat pe Dimitri până în capătul culoarului, spre holul hotelului.
— Asta a fost... bizar, am spus după câteva minute. Nu spuneam nicio noutate, dar, ei bine, cineva trebuia s-o facă.
— Foarte, aprobă Dimitri.
Nu mai părea atât furios, cât nedumerit. Când am ajuns în hol, am vrut s-o urmez pe Lissa înapoi spre camera noastră, dar Dimitri mă strigă.
— Rose, spuse el. Pot să vorbesc cu tine?
Am simţit un val de înţelegere dinspre Lissa. M-am întors spre Dimitri şi ne-am retras spre marginea încăperii, ca să nu stăm în calea celor care treceau. Un grup de moroi cu diamante şi blănuri trecu pe lângă noi, cu priviri neliniştite. Majordomii îi urmau cu bagajele. Oamenii continuau să plece în căutare de locuri mai sigure. Paranoia provocată de strigoi era departe de a se sfârşi.
Vocea lui Dimitri mă făcu brusc să fiu din nou atentă la el.
— Acela era Adrian Ivashkov
Rostise numele în acelaşi fel în care o făcea toată lumea.
— Mda, ştiu.
— Ea doua oară când te văd cu el.
— Mda, am răspuns nepăsătoare. Uneori ne petrecem timpul împreună.
Dimitri ridică dintr-o sprânceană, apoi făcu repede semn cu capul spre locul de unde veniserăm.
— Petreci mult timp în camera lui?
Câteva replici îmi veniră deodată în minte, apoi am rostit una excelentă.
— Ce se întâmplă între mine şi el nu e treaba ta... Am reuşit să o spun pe un ton foarte asemănător cu cel folosit de Dimitri faţă de mine când făcusem un comentariu similar despre el şi Tasha.
— De fapt, cât timp eşti la Academie, ceea ce faci este treaba mea.
— Nu şi viaţa mea personală. Nu ai niciun cuvânt în privinţa asta.
— Încă nu eşti adult.
— Sunt suficient de aproape. În afară de asta, n-o să devin ca prin farmec adult la aniversarea de 18 ani.
— Asta e evident, spuse el. Am roşit.
— Nu asta am vrut să spun. Am vrut să...
— Ştiu ce-ai vrut să spui. Şi amănuntele nu contează acum. Eşti o elevă a Academiei. Eu sunt

instructorul tău.

E treaba mea să te ajut şi să te protejez. A te afla în dormitorul unuia ca el... ei bine, aşa nu eşti protejată.

— Mă descurc cu Adrian Ivashkov, am bombănit. E ciudat — foarte ciudat, la prima vedere — dar inofensiv.

În sinea mea, mă întrebam dacă problema lui Dimitri putea fi gelozia. Pe Lissa nu o luase la o parte să țipe la ea. Gândul mă bucură un pic, dar apoi mi-am amintit că mă întrebasem de ce trecuse Dimitri pe acolo.

— Apropo de vieți personale... presupun că te duceai s-o vizitezi pe Tasha, nu?

Ştiam că era meschin din partea mea şi mă aşteptam la un răspuns de genul „nu e treaba ta". În schimbă, el răspunse:

— De fapt, o vizitam pe mama ta.

— O să te combini şi cu ea?

Ştiam, desigur, că nu avea să facă asta, dar gluma păruse prea bună ca să o las să scape.

Iar el părea să-şi fi dat seama de asta şi-mi aruncă numai o privire plictisită.

— Nu, examinam doar nişte date noi despre strigoii din atacul Drozdov.

Supărarea şi malițiozitatea mea dispărură. Drozdovii. Familia Badica. Dintr-odată, tot ce se petrecuse în această dimineață părea incredibil de neînsemnat. Cum putusem să stau acolo certându-mă cu Dimitri despre idile care se puteau sau nu petrece, când el şi ceilalți gardieni încercau să ne protejeze?

— Ce ați aflat? l-am întrebat discret.

— Am reuşit să dăm de urma câtorva strigoi, spuse el. Sau cel puțin a oamenilor care au fost cu ei. Erau martori care locuiau în apropiere, şi-au zărit câteva dintre maşinile pe care le-a folosit grupul. Plăcuțele de înmatriculare erau toate din state diferite — grupul pare să se fi despărțit, probabil pentru a ne fi nouă mai greu să-i urmărim. Dar unul dintre martori a reuşit să vadă numărul unei plăcuțe. E înregistrat la o adresă din Spokane.

— Spokane? am întrebat neîncrezătoare. Spokane, Washington? Cine s-ar ascunde în Spokane?

Fusesem acolo o dată. Era cam la fel de plictisitor ca orice alt oraş din regiunile păduroase din nord-vest.

— Strigoii, după câte se pare, spuse el impasibil. Adresa era falsă, dar alte dovezi arată că ei sunt cu adevărat acolo. E un fel de centru comercial care are nişte tunele subterane. Au fost reperați strigoi în apropierea acelei zone.

— Atunci... M-am încruntat. O să te duci după ei? O să se ducă cineva? Adică, asta spunea Tasha de la bun început... Dacă ştim unde sunt...

Clătină din cap.

— Gardienii nu pot face nimic fără aprobare de la superiori. Deci nu o să întâmple prea curând.

Am oftat.

— Pentru că moroii vorbesc prea mult.

— Sunt prudenți, spuse el.

Am simțit că devin din nou agitată.

— Fii serios. Nici chiar tu nu poți să-ți doreşti să fii prudent de data asta. Ştii cu adevărat unde se ascund strigoii. Strigoi care au masacrat copii. Nu vrei să-i ataci atunci când nu se aşteaptă la asta?

Vorbeam ca Mason acum.

— Nu e aşa de uşor, spuse el. Răspundem în fața Consiliului gardienilor şi a guvernului moroi. Nu putem pur şi simplu să dăm buzna şi să acționăm impulsiv. Şi oricum, nu ştim încă tot. Nu trebuie să intri niciodată într-o situație fără să cunoşti toate detaliile.

— Iar lecții de viață Zen, am oftat. Mi-am trecut o mână prin păr, strângându-mi-l după urechi. Până la urmă, de ce mi-ai spus asta? Sunt chestiuni de-ale gardienilor. Nu sunt genul de lucruri pe care le împărtăşeşti novicilor.

Îşi cântări următoarele cuvinte, iar expresia lui se îmblânzi. Întotdeauna arăta grozav, dar aşa îmi plăcea cel mai mult.

— Am spus câteva lucruri... alaltăieri şi azi... pe care n-ar fi trebuit să le spun. Lucruri ofensatoare

despre vârsta ta. Ai şaptesprezece ani... dar eşti capabilă să te descurci şi să te ocupi de aceleaşi lucruri pe care le fac cei care sunt mult mai mari decât tine.

Inima îmi deveni uşoară şi începu să-mi bată repede.

— Serios?

El încuviinţă din cap.

— Eşti încă foarte tânără din multe puncte de vedere — şi te comporţi imatur — dar singura modalitate de a schimba cu adevărat acest lucru este să te tratez ca pe un adult. Trebuie să fac asta mai mult. Ştiu că, primind această informaţie, vei înţelege cât de importantă e şi o vei păstra pentru tine.

Nu-mi plăcea să mi se spună că mă comportam imatur, dar îmi plăcea ideea că-mi va vorbi de pe poziţii de egalitate.

— Dimka, se auzi o voce.

Tasha Ozera se apropie de noi. Zâmbi când mă văzu.

— Bună, Rose.

Se zisese cu buna mea dispoziţie.

— Bună, am spus pe un ton impasibil.

Puse o mână pe antebraţul lui Dimitri, lăsându-şi degetele să-i alunece pe pielea hainei lui. Am urmărit acele degete cu mânie. Cum îndrăzneau ele să-l atingă?

— Ai expresia aceea, îi spuse ea.

— Ce expresie? întrebă el.

Privirea severă pe care o avusese cu mine dispăru. Pe buze, i se aşternu un uşor zâmbet sugestiv. Unul aproape vesel.

— Privirea aceea care spune că o să fii de serviciu toată ziua.

— Serios? Am o privire de genul ăsta? Vocea lui avea un ton ironic, amuzat. Ea încuviinţă.

— Când se termină oficial schimbul tău? Dimitri avea de fapt — jur — o figură spăsită.

— Acum o oră.

— Nu mai poţi continua aşa, oftă ea. Ai nevoie de o pauză.

— Păi, dacă iei în considerare că sunt mereu gardianul Lissei...

— Pentru moment, spuse ea cu subînţeles.

Mi se făcu mai rău decât îmi fusese noaptea trecută.

— Sus are loc un mare concurs de biliard.

— Nu pot, spuse el, dar încă mai avea zâmbetul pe faţă. Chiar dacă n-am mai jucat de multă vreme...

Ce n-ai...? Dimitri juca biliard?

Dintr-odată, nu mai conta că tocmai avuseserăm o discuţie despre cum mă trata el ca pe un adult. O parte mică din mine ştia că era un mare compliment — dar restul voia ca el să se poarte cu mine aşa cum o făcea cu Tasha. Glumeţ. Nostim. Destins. Erau atât de apropiaţi unul cu altul, atât de în largul lor.

— Haide, atunci, îl rugă ea. Doar o rundă! I-am putea bate pe toţi.

— Nu pot, repetă el. Părea că regretă. Nu când se întâmplă atâtea.

Ea se potoli un pic.

— Nu. Presupun că nu. Aruncându-mi o privire, îmi spuse cu ironie: Sper că-ţi dai seama ce model de comportament inflexibil ai aici. Nu e niciodată în afara serviciului.

— Ei bine, am spus, imitându-i tonul de mai înainte, cel puţin pentru moment.

Tasha păru nedumerită. Nu cred că i-a trecut prin minte că aş putea-o lua peste picior. Privirea întunecată a lui Dimitri îmi spuse că el ştia exact ce făceam. Mi-am dat seama imediat că spulberasem orice progres pe care îl făcusem ca adult.

— Am terminat aici, Rose. Nu uita ce-am vorbit.

— Mda, am spus, întorcându-mă. Deodată, voiam să mă duc în camera mea şi să vegetez o vreme. Ziua asta mă obosea deja. Categoric, am adăugat.

Nu ajunsesem departe când am dat peste Mason. Dumnezeule. Peste tot numai bărbaţi.

— Eşti furioasă, spuse el imediat ce îmi văzu chipul. Avea un talent să-mi descopere stările sufleteşti. Ce s-a întâmplat?

— Nişte... probleme cu autoritatea. A fost o dimineață ciudată.

Am oftat, incapabilă să mi-l scot pe Dimitri din minte. Uitându-mă la Mason, mi-am amintit cum fusesem convinsă că voiam să mi-o pun pe bune cu el noaptea trecută. Eram sărită de pe fix. Nu mă puteam decide în legătură cu niciunul. Hotărând că modalitatea cea mai bună de a îndepărta un tip era să-i acord atenție altuia, l-am apucat de mână pe Mason şi l-am târât după mine.

— Haide. Nu era vorba să mergem undeva... hm, intim azi?

— Mi-am închipuit că nu mai erai beată, glumi el. Dar ochii lui arătau foarte, foarte serioşi. Şi plini de interes. Am presupus că s-a anulat totul.

— Hei, eu îmi respect cuvântul, indiferent de ce se întâmplă.

Deschizându-mi mintea, am căutat-o pe Lissa. Nu se mai afla în camera noastră. Plecase undeva la vreun alt eveniment regal, fără îndoială pregătindu-se pentru marele dineu al Priscillei Voda.

— Haide, i-am spus lui Mason. Mergem în camera mea.

Cu excepția momentului în care s-a nimerit ca Dimitri să treacă în mod inoportun pe lângă camera altcuiva, nimeni nu punea cu adevărat în aplicare interdicția privind accesul în camere în funcție de sex. Era aproape ca în internatele Academiei. În timp ce Mason şi cu mine urcam, i-am relatat ce-mi spusese Dimitri despre strigoii din Spokane. Dimitri îmi sugerase să țin informația doar pentru mine, dar eram furioasă pe el din nou şi nu vedeam nimic rău în a-i spune lui Mason. Ştiam că îl va interesa.

Aveam dreptate. Mason s-a înflăcărat foarte tare.

— Ce? exclamă el în timp ce intram în camera mea. Nu fac nimic?

Am ridicat din umeri şi m-am aşezat pe pat.

— Dimitri spunea...

— Ştiu, ştiu... te-am auzit. Despre cum să fii prudent şi aşa mai departe.

Mason măsura furios camera în lung şi-n lat.

— Dar dacă acei strigoi atacă alți moroi... o altă familie... la naiba! Or să-şi dorească să nu fi fost atât de prudenți.

— Las-o baltă, am spus. Mă simțeam oarecum ofensată că eu, aşezată pe pat, nu eram de ajuns pentru a-i descuraja planurile nebuneşti de luptă. Nu putem face nimic, am concluzionat.

Se opri din mers.

— Ne-am putea duce noi.

— Să ne ducem unde? am întrebat prosteşte.

— La Spokane. Sunt autobuze pe care le putem prinde în oraş.

— Eu... stai. Vrei ca noi să mergem la Spokane şi să ne batem cu strigoii?

— Da. Eddie ar face-o... am putea merge la mallul ăla. I-am lua prin surprindere, ei n-ar fi organizați sau ceva de genul ăsta, aşa că i-am pândi şi i-am putea ucide unul câte unul...

Făcusem ochii mari.

— De când ai devenit atât de bătut în cap?

— Ah, înțeleg. Mersi pentru votul de încredere.

— N-are legătură cu încrederea, am susținut eu, ridicându-mă şi apropiindu-mă de el. Ştii să te bați foarte bine. Am văzut-o. Însă asta... nu asta e soluția. Nu ne putem duce să-l luăm pur şi simplu pe Eddie şi să ne batem cu strigoii. Avem nevoie de mai multe persoane. Mai multe pregătiri. Mai multe informații.

Mi-am sprijinit mâinile pe pieptul lui. El le luă într-ale lui şi zâmbi. Încă i se vedea pasiunea luptei în privire, dar îmi dădeam seama că gândurile i se îndreptau spre preocupări mai imediate. Cum eram eu.

— N-am vrut să-ți spun că eşti bătut în cap, i-am zis. Îmi pare rău.

— Spui asta acum doar pentru că vrei să faci ce vrei cu mine.

— Bineînțeles că da, am râs, bucuroasă să-l văd relaxându-se.

Conversația îmi aminti un pic de cea pe care Christian şi Lissa o avuseseră în capelă.

— Păi, spuse el, nu cred că o să fie prea greu să se profite de mine.

— Bun. Pentru că sunt multe lucruri pe care vreau să le fac.

Mi-am strecurat mâinile în jurul gâtului lui. Îi simțeam pielea caldă sub degete şi mi-am amintit cât de mult îmi plăcuse să-l sărut noaptea trecută.

Din senin, spuse:
— Chiar că eşti eleva lui.
— A cui?
— A lui Belikov. M-a străfulgerat gândul ăsta atunci când ai menționat că avem nevoie de mai multe informații şi toate celelalte. Te comporți exact ca el. Ai devenit foarte serioasă de când îți petreci vremea cu el.
— Nu-i adevărat.
Mason mă trăsese mai aproape, dar, brusc, nu mai aveam o dispoziție atât de romantică. Îmi dorisem să ne sărutăm şi să uit de Dimitri pentru o vreme, nu să am o conversație despre el. De unde îi venise asta în minte? Mason ar fi trebuit să-mi alunge gândurile cenuşii. Însă el nici măcar nu-şi dădea seama că lucrurile scârțâiau.
— Pur şi simplu te-ai schimbat, asta-i tot. Nu e ceva rău... doar diferit.
Pălăvrăgeala lui mă înfurie, dar înainte de a putea izbucni, gura lui o întâlni pe a mea într-un sărut. Orice discuție încetă. Un pic din acea furie întunecată începuse să crească în mine, dar pur şi simplu i-am dirijat intensitatea spre atingerile fizice, spre îmbrățişările febrile. L-am tras în jos pe pat, reuşind să fac asta fără să întrerup sărutul. Mă pricepeam să fac mai multe în acelaşi timp. Mi-am înfipt unghiile în spatele lui, în timp ce mâinile îi urcară lin pe ceafa mea şi-mi desfăcură coada pe care tocmai o făcusem cu câteva minute înainte. Trecându-şi degetele prin părul desfăcut, îşi coborî gura şi-mi sărută gâtul.
— Eşti... minunată, îmi spuse.
Şi îmi dădeam seama că vorbea serios. Toată fața îi strălucea de pasiune pentru mine.
Mi-am arcuit gâtul, lăsându-i buzele să-mi apese mai tare pielea, iar mâinile i se strecurară pe sub bluza mea, alunecându-mi în sus pe abdomen, abia atingând marginea sutienului.
Cum tocmai avusesem o ceartă cu un minut în urmă, am fost surprinsă să văd lucrurile înfierbântându-se atât de repede. Sincer, însă... nu conta. În acest fel îmi trăisem toată viața. Rapid şi intens. În noaptea în care Dimitri şi cu mine căzusem victime farmecului de atracție fizică al lui Victor Dashkov, pasiunea fusese de asemenea foarte intensă. Dimitri reuşise s-o controleze însă, aşa că uneori luasem lucrurile mai încet... şi asta fusese minunat într-un fel. Dar în cea mai mare parte a timpului, fusese greu să ne reținem. Simțeam asta din nou. Felul în care mâinile lui îmi frământaseră trupul. Săruturile intense, puternice.
În acel moment am înțeles ceva.
Îl sărutam pe Mason, dar în mintea mea eram cu Dimitri. Şi nu era ca şi cum mi-l aminteam pur şi simplu. Efectiv îmi imaginam că eram cu Dimitri — chiar acum — retrăind acea noapte din nou. Cu ochii închişi, era uşor să mă amăgesc.
Dar când i-am deschis şi am văzut ochii lui Mason, am ştiut că el era trup şi suflet cu mine. Mă adora şi mă dorise de multă vreme. Ca eu să fac asta... să fiu cu el şi să mă mint că eram cu altcineva...
Nu era cinstit.
M-am desprins din brațele lui.
— Nu... nu.
Mason se opri imediat pentru că genul acesta de băiat era el.
— E prea mult? întrebă. Am încuviințat.
— E în regulă. Nu trebuie să facem asta, spuse, întinse din nou mâna către mine şi m-am tras mai departe de el.
— Nu, pur şi simplu nu... nu ştiu. Hai să ne oprim, bine?
— Eu... Rămase fără cuvinte pentru o clipă. Ce s-a întâmplat cu acea „grămadă de lucruri" pe care voiai să le faci?
Mda... era cam urât, dar ce puteam spune? Nu pot să te ating pentru că, atunci când o fac, pur şi simplu mă gândesc la celălalt tip pe care îl vreau de fapt. Tu eşti doar un substitut.
Am înghițit un nod, simțindu-mă aiurea.
— Îmi pare rău, Mase. Pur şi simplu nu pot.
El se ridică în capul oaselor şi-şi trecu o mână prin păr.

— Bine. În regulă. Vocea îi era rece.
— Eşti supărat.
Îmi aruncă o privire rapidă şi tulburată.
— Sunt doar nedumerit. Nu pot să-ţi descifrez semnalele. Ba eşti plină de pasiune, ba eşti rece. Îmi spui că mă vrei, îmi spui că nu mă vrei. Dacă ai alege una, ar fi bine, dar continui să mă faci să cred ceva şi apoi ajungi să te îndrepţi într-o direcţie complet diferită. Nu doar acum — mereu.
Era adevărat. Îl tot plimbasem încolo şi-ncoace. Uneori îi arătam afecţiune, alteori îl ignoram complet.
— Vrei să fac ceva anume? întrebă în lipsa răspunsului meu. Ceva care să... nu ştiu. Să te facă să te simţi mai bine în privinţa mea?
— Nu ştiu, am spus încet. El oftă.
— Atunci ce vrei în general?
Pe Dimitri, m-am gândit. În schimb, m-am repetat.
— Nu ştiu.
Oftând, se ridică în picioare şi se îndreptă către uşă.
— Rose, pentru cineva care pretinde că vrea să strângă cât mai multe informaţii cu putinţă, ai foarte multe de aflat despre tine.
Uşa se trânti în spatele lui. Zgomotul mă făcu să tresar şi, în timp ce priveam cu ochii pierduţi spre locul unde Mason stătuse adineauri, am înţeles că avea dreptate. Aveam într-adevăr multe de aflat.

ŞAISPREZECE

Lissa m-a găsit mai târziu în ziua aceea. Adormisem după ce Mason plecase, prea deprimată pentru a mă ridica din pat. Uşa trântită de ea mă trezi brusc.
Eram bucuroasă să o văd. Simţeam nevoia să vorbesc despre gafa pe care o făcusem faţă de Mason, dar, înainte de-a o putea face, i-am citit emoţiile. Era la fel de tulburată ca şi mine. Aşa că am pus-o pe ea pe primul loc, ca întotdeauna.
— Ce s-a întâmplat?
Se aşeză pe pat, vârându-se în pilota de puf, furioasă şi tristă.
— Christian.
— Serios?
Nu ştiam să se fi certat vreodată. Se tachinau mult, dar de-aici şi până să ajungă aproape să plângă...
— A aflat... că am fost la Adrian de dimineaţă.
— Aoleu, am spus. Mda. Asta s-ar putea să fie o problemă.
Ridicându-mă, m-am dus la măsuţa de toaletă şi am găsit peria de păr. Strâmbându-mă, m-am dus în faţa oglinzii cu ramă aurită şi am început să-mi perii părul încâlcit din cauza somnului.
Ea gemu.
— Dar nu s-a întâmplat nimic! Christian se agită degeaba. Nu-mi vine să cred că n-are încredere în mine.
— Are încredere în tine. Toată chestia asta e pur şi simplu ciudată, asta-i tot.
M-am gândit la Dimitri şi la Tasha.
— Gelozia îi face pe oameni să facă şi să spună lucruri stupide.
— Dar nu s-a întâmplat nimic, repetă ea. Adică, ai fost acolo şi... hei, n-am aflat până acum. Ce căutai acolo?
— Adrian mi-a trimis o ditamai cutia cu parfumuri.
— Ţi-a... vrei să spui cutia aia uriaşă pe care o cărai? Am încuviinţat.
— Uau.
— Mda. Venisem s-o înapoiez. Întrebarea e: ce căutai tu acolo?
— Vorbeam doar, spuse ea evaziv.
Începu să se destindă, pe punctul de a-mi spune ceva, dar apoi se opri. Am simţit cum gândul

aproape că ajunge în zona gândirii conştiente, apoi e împins înapoi.
— Am o mulțime de lucruri să-ți spun, dar mai întâi vreau să ştiu ce e cu tine.
— Nu e nimic cu mine.
— Cum vrei, Rose. Eu nu citesc gândurile, dar ştiu când eşti supărată de ceva. Ai fost cam deprimată de la Crăciun încoace. Ce se întâmplă?
Nu era momentul să-i dezvălui că maică-mea îmi spusese de Tasha şi Dimitri. Dar i-am povestit despre Mason — eliminând motivul pentru care mă oprisem — şi pur şi simplu încheind cu ce se întâmplase.
— Păi..., spuse ea când am terminat. Ăsta era dreptul tău.
— Ştiu. Dar l-am cam amăgit. Avea motive să fie supărat.
— Probabil că puteți să rezolvați asta, totuşi. Du-te şi vorbeşte cu el. E nebun după tine.
Era mai mult decât o neînțelegere. Lucrurile dintre Mason şi mine nu puteau fi rezolvate atât de uşor.
— Nu ştiu, i-am spus. Nu toți sunt ca tine şi Christian. Fața i se întunecă.
— Christian. Tot nu-mi vine să cred că se comportă atât de stupid.
Am izbucnit în râs fără să vreau.
— Liss, voi o să vă sărutați şi o să vă împăcați într-o zi. Probabil că o să faceți mai mult decât să vă sărutați.
Mă luase gura pe dinainte. Ea făcu ochii mari.
— Ştii. Clătină exasperată din cap. Bineînțeles că ştii.
— Îmi pare rău, am spus.
Nu intenționasem să-i arăt că ştiam despre chestia cu sexul, nu înainte de a-mi spune ea însăşi. Mă privi cu atenție.
— Cât de mult ştii?
— Hm, nu mult, am mințit eu.
Terminasem cu periatul părului, dar am început să mă joc cu mânerul periei pentru a-i evita privirea.
— Trebuie să învăț să nu te mai las să intri în mintea mea, bombăni ea.
— E singura modalitate de a „vorbi” cu tine în ultimul timp.
Încă o scăpare.
— Ce vrea să însemne asta? vru să ştie ea.
— Nimic... eu...
Mă privea cu severitate.
— Eu... eu... nu ştiu. Pur şi simplu simt că nu mai vorbim la fel de mult.
— E nevoie de două persoane pentru a rezolva asta, spuse ea, cu vocea din nou blândă.
— Ai dreptate, am spus, fără s-o corectez că două persoane puteau rezolva asta doar dacă una dintre ele nu era mereu cu prietenul ei.
Era adevărat, eram vinovată în felul meu de impasul în care ajunseseră lucrurile — dar voisem să vorbesc cu ea de mai multe ori în ultimul timp. Pur şi simplu, momentul nu păruse niciodată potrivit — nici chiar acum.
— Ştii, n-am crezut niciodată că tu o să fii prima. Sau n-am crezut niciodată că o să ajung în ultimul an şi o să fiu încă virgină.
— Mda, spuse ea sec. Nici eu.
— Hei! Ce vrea să însemne asta?
Ea rânji, apoi îşi privi ceasul. Zâmbetul îi pieri.
— Oh. Trebuie să merg la banchetul Priscillei. Christian ar fi trebuit să meargă cu mine, dar a ieşit din calcul fiindcă se poartă ca un idiot.
Ochii ei mă priviră cu speranță.
— Ce? Nu. Te rog, Liss. Ştii cât de mult urăsc chestiile astea regale oficiale.
— Ah, haide, mă rugă ea. Christian mi-a dat papucii. Nu poți să mă laşi singură. Şi nu spuneai adineauri că trebuie să vorbim mai mult?
Am oftat.

— Pe lângă asta, când vei fii gardianul meu, va trebui să faci lucrurile astea mereu.
— Ştiu, am spus morocănoasă. Credeam că m-aş putea bucura de ultimele mele şase luni de libertate.
Dar în cele din urmă mă convinse să merg cu ea, aşa cum ştiam amândouă că va face.

Nu aveam mult timp la dispoziţie şi a trebuit să fac un duş rapid, să-mi usuc părul şi să mă machiez. Adusesem rochia Tashei dintr-o toană şi, chiar dacă îmi doream ca ea să sufere îngrozitor pentru că era atrasă de Dimitri, îi eram acum recunoscătoare pentru cadou. Am tras pe mine materialul mătăsos, bucuroasă să văd că nuanța de roşu îmi venea absolut mortal, aşa cum îmi imaginasem. Era o rochie lungă, în stil oriental, cu flori brodate pe mătase. Gulerul înalt şi poalele lungi îmi acopereau o mare parte din corp, dar materialul se mula pe mine şi arătam sexy, dar altfel decât într-o rochie foarte decoltată. Vânătaia mea de la ochi aproape dispăruse.
Lissa, ca întotdeauna, arăta uimitor. Purta o rochie de un roşu intens marca Johnna Raski, o bine-cunoscută creatoare de modă, şi ea tot moroi. Rochia era fără mâneci şi făcută din satin. Micile cristale de pe bretele, asemănătoare ametistului, străluceau pe pielea ei palidă, îşi ridicase părul într-un coc nu prea strâns, făcut cu pricepere.
Când am ajuns în sala de banchet, am atras câteva priviri. Nu cred că membrii familiilor regale se aşteptaseră ca prinţesa Dragomir să-şi aducă prietena dhampir la acest dineu mult aşteptat, la care se intra numai cu invitaţie. Dar în invitaţia Lissei scria „şi invitat". Amândouă ne-am ocupat locurile la una din mese, alături de alţi membri de familie regală ale căror nume le-am uitat imediat. Ei se mulţumeau să mă ignore, iar eu eram mulţumită să fiu ignorată.
Pe lângă asta, nu erau multe alte distracţii. Încăperea era împodobită toată în argintiu şi albastru. Feţe de masă bleumarin acopereau mesele, atât de lucioase şi de netede, că-mi era frică să mănânc pe ele. Sfeşnice cu lumânări din ceară de albine erau agăţate pe pereţi şi într-un şemineu decorat cu vitralii focul trosnea, departe, într-un colţ. Efectul era o panoramă impresionantă de culoare şi lumină, care te ameţea. În colţ, o femeie moroi slabă cânta încet la violoncel, cu o figură visătoare în timp ce se concentra asupra interpretării. Clinchetul paharelor de cristal pline cu vin completa notele plăcute, joase ale coardelor.
Cina era la fel de minunată. Mâncarea era aleasă, dar am recunoscut tot ce se afla în farfuria mea (de porţelan, desigur) şi mi-a plăcut tot. Nici urmă defoie gras. Somon în sos de ciuperci Lentinus[5].O salată cu pere şi brânză de capră. Pateuri delicate cu umplutură de migdale la desert. Singura mea nemulţumire a fost că porţiile erau mici. Mâncarea părea că se află acolo doar pentru a împodobi farfuriile şi, jur, am terminat-o din zece îmbucături. Chiar dacă moroii tot mai aveau nevoie de mâncare pe lângă sânge, nu le trebuia la fel de multă cât unui om — sau, să zicem, cât unei fete dhampir aflată în creştere.
Chiar şi aşa, numai mâncarea m-ar fi îndreptăţit să vin la această petrecere, am concluzionat eu. Numai că, atunci când masa s-a terminat, Lissa mi-a spus că nu puteam pleca.
— Trebuie să socializăm, îmi şopti. Să socializăm?
Lissa râse de stinghereala mea.
— Tu eşti cea sociabilă.
Era adevărat. În aproape toate împrejurările, eu eram cea care ieşeam în faţă şi nu-mi era teamă să vorbesc cu lumea. Lissa avea tendinţa să fie mai timidă. Numai că, în cazul acestui grup, situaţia stătea invers. Aici era în elementul ei şi am rămas uimită să văd cât de bine putea interacţiona acum cu înalta societate regală. Era perfectă, rafinată şi politicoasă. Toţi doreau să-i vorbească, iar ea părea să ştie mereu să spună lucrul potrivit. Nu folosea chiar forţa de constrângere, dar avea categoric un fel de a fi care-i atrăgea pe ceilalţi către ea. Cred că s-ar putea să fi fost un efect inconştient al spiritului. În ciuda medicamentelor, farmecul ei natural se manifesta. Cu toate că interacţiunile sociale fuseseră odată forţate şi stresante pentru ea, acum le stăpânea cu uşurinţă. Eram mândră de ea. Cea mai mare parte din conversaţie rămânea destul de lejeră: modă, vieţile amoroase ale celor din familiile regale etc. Nimeni nu părea că vrea să strice atmosfera cu discuţii neplăcute despre strigoi.
Aşa că m-am ţinut după ea tot restul serii. Am încercat să-mi spun că era doar un exerciţiu pentru

5 Specie de ciuperci originară din China

viitor, când oricum aveam să o urmez peste tot ca o umbră tăcută. Adevărul era că pur şi simplu mă simţeam prea stânjenită în acest grup şi ştiam că obişnuitele mele mecanisme de apărare bazate pe sarcasm nu-mi erau cu adevărat de ajutor aici. În plus, eram foarte conştientă că eram singurul invitat dhampir la dineu. Da, se aflau acolo şi alţi dhampiri, dar erau în calitatea oficială de gardieni, plimbându-se la marginea încăperii.

În vreme ce Lissa fermeca mulţimea, am ajuns la un mic grup de moroi ale căror voci se auzeau tot mai tare. Pe unul dintre ei l-am recunoscut. Era tipul din bătaia la oprirea căreia dădusem o mână de ajutor, numai că, de data aceasta, în loc de costum de baie, purta un smoching negru care ieşea în evidenţă. Ridică privirea la apropierea noastră, ne cercetă ostentativ, dar, după cât se părea, nu-şi aminti de mine. Ignorându-ne, îşi continuă discuţia. Deloc surprinzător, subiectul de discuţie era protecţia moroilor. El fusese cel care voia ca moroii să pornească ofensiva împotriva strigoilor.

— Ce nu înţelegi din cuvântul „sinucidere”? întrebă unul dintre bărbaţii care stăteau în apropiere. Avea păr argintiu şi o mustaţă stufoasă. Şi el era îmbrăcat într-un smoching, dar tipului mai tânăr îi stătea mai bine. Antrenarea moroilor ca soldaţi înseamnă sfârşitul rasei noastre.

— Nu e sinucidere, exclamă cel mai tânăr. E cea mai bună soluţie. Trebuie să începem să avem grijă de noi înşine. Cel mai mare atu al nostru, în afară de gardieni, ar fi să învăţăm cum să luptăm şi să ne folosim magia.

— Da, dar cu gardienii nu avem nevoie de alte avantaje, spuse Păr Argintiu. I-ai ascultat pe cei care nu sunt din familiile regale. Ei nu au gardieni proprii, aşa că bineînţeles că sunt speriaţi. Dar ăsta nu e un motiv să ne tragi pe noi în jos şi să pui vieţile noastre în pericol.

— Atunci nu o face, spuse Lissa deodată.

Vocea ei era blândă, dar toţi cei din micul grup se opriră şi o priviră.

— Când vorbeşti despre necesitatea ca moroii să înveţe să lupte, faci să pară ca o chestiune de genul totul sau nimic. Nu e aşa. Dacă nu vrei să lupţi, atunci nu trebuie să fii obligat. Eu înţeleg perfect.

Bărbatul părea să se fi calmat un pic.

— Dar gândeşti aşa deoarece te poţi baza pe gardienii tăi. Mulţi moroi nu pot. Şi dacă vor să înveţe să se apere singuri, nu văd niciun motiv pentru care nu ar trebui s-o facă pe cont propriu.

Tipul mai tânăr rânji triumfător spre adversarul său.

— Uite, vezi?

— Nu e aşa de uşor, ripostă Păr Argintiu. Dacă era vorba doar de voi, nebunii, care vreţi să fiţi ucişi, atunci bine. Duceţi-vă şi faceţi-o. Dar de unde o să învăţaţi aceste aşa-zise abilităţi de luptă?

— Magia o descifrăm singuri, iar gardienii ne vor învăţa lupta fizică efectivă.

— Da, vezi? Ştiam că aici se va ajunge. Chiar dacă noi, ceilalţi, nu luăm parte la misiunea voastră sinucigaşă, tot vreţi să ne deposedaţi de gardienii noştri pentru a vă instrui pretinsa voastră armată.

Tipul mai tânăr se încruntă la cuvântul pretinsă şi m-am întrebat dacă vor mai zbura şi alţi pumni.

— Ne sunteţi datori, spuse el.

— Nu, nu vă sunt, îl contrazise Lissa.

Priviri nedumerite se întoarseră din nou spre ea. De data aceasta, Păr Argintiu fu cel care o privi triumfător. Figura tipului mai tânăr se înroşi de mânie.

— Gardienii sunt cea mai bună resursă de luptă pe care o avem.

— Sunt, aprobă ea, dar asta nu-ţi dă dreptul de a-i împiedica să-şi facă datoria.

Păr Argintiu aproape că radia.

— Atunci cum se presupune să învăţăm? întrebă celălalt tip.

— La fel cum fac gardienii, îl informă Lissa. Dacă vreţi să învăţaţi să luptaţi, duceţi-vă la academii. Formaţi clase şi începeţi de la început, la fel cum fac novicii. În felul ăsta, nu-i veţi împiedica pe gardieni să îşi vadă de asigurarea unei protecţii efective. E un mediu protejat şi gardienii de acolo oricum sunt specializaţi în instruirea elevilor. Făcu o pauză, gândindu-se. Aţi putea chiar începe prin a introduce autoapărarea în programa standard pentru elevii moroi care se află deja acolo.

Priviri uluite se îndreptară către ea, inclusiv a mea. Era o soluţie atât de bună şi toată lumea din jurul nostru înţelese asta. Nu-i satisfăcea niciunui grup 100% din revendicări, dar le mulţumea pe cele mai multe într-un fel care nu leza de fapt cealaltă parte. Geniu curat. Celălalt moroi o studie cu mirare

şi fascinaţie. Brusc, toţi începură să vorbească în acelaşi timp, stârniţi de idee. O atraseră pe Lissa în discuţie şi în curând se desfăşura o conversaţie înflăcărată despre planul ei. Eu am fost împinsă la marginea grupului şi am decis că era foarte bine. Apoi m-am retras cu totul şi am căutat un colţ aproape de uşă.

Pe drum, am trecut pe lângă o chelneriţă cu o tavă cu aperitive. Fiindu-mi încă foame, le-am cercetat bănuitoare, dar n-am văzut nimic care să semene cu foie gras-ul de zilele trecute. Am arătat spre ceva care aducea cu un fel de carne înăbuşită în sânge.

— Ăsta e ficat de raţă? am întrebat. Ea clătină din cap.

— Momite.

Nu suna rău. Am întins mâna.

— E pancreas, spuse o voce din spatele meu. M-am întors brusc.

— Ce? am ţipat eu.

Ospătăriţa îmi luă şocul drept refuz şi plecă. Adrian Ivashkov veni în faţa mea, arătând straşnic de încântat de sine.

— Îţi baţi joc de mine? am întrebat. „Momite" înseamnă pancreas?

Nu ştiu de ce asta mă şocase atât de mult. Moroii consumau sânge. De ce nu şi organe interne? Cu toate astea, mi-am stăpânit un fior.

Adrian ridică din umeri.

— E foarte bun.

Am clătinat din cap dezgustată.

— Ah, frate. Bogaţii sunt îngrozitori. Continuă să se amuze.

— Ce faci aici, micuţule dhampir? Mă urmăreşti?

— Bineînţeles că nu, am râs eu; avea o ţinută perfectă, ca întotdeauna. Mai ales nu după tot necazul în care ne-ai vârât.

Îmi oferi unul din zâmbetele lui seducătoare şi, oricât de mult mă enerva, am simţit din nou impulsul acela copleşitor de a fi aproape de el. Ce era asta?

— Nu ştiu ce să zic, mă tachina el.

Acum părea perfect întreg la minte, fără nicio urmă din comportamentul ciudat la care asistasem în camera lui. Şi da, arăta mult mai bine într-un smoching decât orice alt tip pe care-l văzusem până atunci în încăpere.

— A câta oară ne vedem? Asta e a câta — a cincea oară? Începe să pară suspect. Însă nu-ţi face griji. N-o să-i spun prietenului tău. Niciunuia dintre ei.

Am deschis gura să protestez, apoi mi-am adus aminte că mă văzuse cu Dimitri mai devreme.

— Am doar un singur prieten. Oarecum. Poate că nu mai am. Şi, la urma urmei, nu e nimic de spus. Nici măcar nu te plac.

— Nu? întrebă Adrian, continuând să zâmbească. Se aplecă spre mine, ca şi cum avea să-mi împărtăşească un secret.

— Atunci de ce ţi-ai dat cu parfumul meu? De data asta am roşit. Am făcut un pas înapoi.

— Nu e adevărat. El râse.

— Bineînţeles că e. Am numărat cutiile după ce ai plecat. În plus, îl simt pe tine. E plăcut. Intens... dar totuşi dulce — aşa cum sunt sigur că eşti pe dinăuntru. Şi ai dat exact cât trebuie, să ştii. Suficient să dai o notă... dar nu de ajuns să-ţi acopere propriul tău miros.

Felul în care spuse „miros" îl făcu să sune ca un cuvânt obscen.

Moroii din familiile regale puteau să mă facă să mă simt stânjenită, dar tipii încrezuţi care se dădeau la mine nu. Aveam de-a face cu ei în mod obişnuit. Mi-am lăsat la o parte timiditatea şi mi-am amintit cine eram.

— Hei, am spus, dându-mi părul pe spate. Am avut tot dreptul să iau unul. Mi le-ai oferit. Greşeala ta e că presupui că, dacă am luat unul, asta înseamnă ceva. Nu înseamnă nimic. În afară de faptul că poate ar trebui să ai mai multă grijă pe ce-ţi arunci toţi banii ăia ai tăi.

— Oh, Rose Hathaway joacă tare, oameni buni. Făcu o pauză şi luă un pahar cu ceea ce părea a fi şampanie de la unul din chelnerii care treceau.

— Vrei unul?

— Nu beau.
— Uitasem.
Adrian îmi dădu cu toate acestea un pahar, apoi îi făcu semn chelnerului să plece şi luă o înghiţitură din şampanie. Bănuiam că nu era prima în seara aceea.
— Aşadar. Se pare că Vasilisa noastră l-a pus la punct pe tatăl meu.
— Tatăl...
Am aruncat o privire înapoi la grupul pe care tocmai îl părăsisem. Păr Argintiu stătea acolo, gesticulând frenetic.
— Tipul ăla e tatăl tău?
— Asta zice maică-mea.
— Eşti de acord cu el? În privinţa faptului că e sinucidere curată ca moroii să lupte?
Adrian ridică din umeri şi luă încă o înghiţitură.
— Nu am cu adevărat o părere în privinţa asta.
— Asta nu se poate. Cum să nu ai o opinie sau alta?
— Nu ştiu. Pur şi simplu nu mă preocupă. Am lucruri mai bune de făcut.
— Cum ar fi să mă urmăreşti pe mine, am sugerat eu. Şi pe Lissa.
Voiam în continuare să ştiu de ce fusese în camera lui.
Îmi zâmbi din nou.
— Ţi-am spus, tu eşti cea care mă urmăreşte.
— Da, da, ştiu. De cinci ori... M-am oprit. De cinci ori?
El încuviinţă din cap.
— Nu, au fost doar patru.
Cu mâna liberă, le-am numărat.
— A fost acea primă noapte, noaptea de la spa şi apoi când am venit la camera ta, şi în seara asta.
Zâmbetul lui deveni secretos.
— Dacă spui tu.
— Chiar spun...
Din nou, cuvintele mele se stinseră treptat. Mai vorbisem cu Adrian o altă dată. Într-un fel.
— Doar nu te referi...
— Să mă refer la ce?
O expresie ciudată, nerăbdătoare, îi scapără în ochi. Era mai mult plină de speranţă decât arogantă. Am înghiţit în sec, amintindu-mi visul.
— Nimic.
Fără să mă gândesc, am luat o gură de şampanie. Din partea cealaltă a încăperii emoţiile Lissei emanau spre mine, calme şi mulţumite. Bun.
— De ce zâmbeşti? întrebă Adrian.
— Pentru că Lissa e încă acolo şi e în centrul atenţiei în acel grup.
— Deloc surprinzător. E unul din acei oameni care pot fascina pe oricine dacă vor. Chiar şi pe cei care o urăsc.
L-am privit cu ironie.
— Am impresia asta când vorbesc cu tine.
— Dar nu mă urăşti, spuse, terminându-şi şampania. Nu cu adevărat.
— Nici nu te plac.
— Mereu spui asta. Păşi spre mine, nu ameninţător, doar făcând ca spaţiul dintre noi să fie mai intim. Dar pot să mă împac cu situaţia asta.
— Rose!
Severitatea vocii mamei mele spintecă aerul. Câţiva oameni din apropiere ne priviră scurt. Maică-mea — furioasă din cap până în picioare — se năpusti spre noi.

ŞAPTESPREZECE

Ce crezi că faci? întrebă ea.
Continua să vorbească prea tare, după părerea mea.
— Nimic, eu...
— Scuză-ne, Lord Ivashkov, mârâi ea.
Apoi, ca şi cum aş fi avut cinci ani, mă înşfacă de braţ şi mă smuci afară din încăpere. Şampania îmi sări din pahar şi stropi partea de jos a rochiei.
— Ce crezi tu că faci? am exclamat când am ieşit din sală. M-am uitat cu tristeţe la rochie. Este mătase. Ai fi putut să o distrugi.
Îmi luă cupa de şampanie şi o puse pe o masă din apropiere.
— Bun. Poate aşa o să te împiedic să te mai împopoţonezi ca o târfă ieftină.
— Vai, am spus, şocată. E cam tare. Şi de când ai început tu brusc să devii aşa maternă? Am arătat spre rochie. Asta nu e chiar ieftină. Ţi s-a părut foarte drăguţ din partea Tashei să mi-o dăruiască.
— Pentru că nu mă gândeam că o să te-afişezi printre moroi îmbrăcată cu ea şi o să te dai în spectacol.
— Nu mă dau în spectacol. Şi, în orice caz, acoperă tot.
— O rochie aşa de strâmtă arată oricum tot, răspunse ea.
Maică-mea, bineînţeles, era îmbrăcată în negrul gardienilor: pantaloni simpli şi negri din în şi o jachetă asortată. Avea şi ea câteva forme, dar îmbrăcămintea le ascundea.
— Mai ales când eşti într-un asemenea grup. Corpul tău... atrage atenţia. Şi flirtul cu moroii nu ajută prea mult.
— Nu flirtam cu el.
Acuzaţia mă înfurie pentru că aveam impresia că mă comportasem foarte bine în ultimul timp. Înainte flirtam mereu — şi făceam şi-alte lucruri — cu băieţi moroi, dar după câteva discuţii şi un incident stânjenitor cu Dimitri, am înţeles ce prostesc era acest lucru. Fetele dhampir chiar trebuiau să aibă grijă cu băieţii moroi şi acum aveam asta mereu în cap.
Îmi trecu prin minte ceva meschin.
— În plus, am spus dispreţuitoare, nu asta trebuie să fac? Să-mi găsesc un moroi şi să-mi perpetuez rasa? Tu nu asta ai făcut?
Îmi aruncă o privire feroce.
— Nu când aveam vârsta ta.
— Erai doar cu câţiva ani mai mare decât mine.
— Să nu faci vreo prostie, Rose, spuse ea. Eşti prea tânără pentru un copil. Nu ai experienţa de viaţă pentru asta — nici măcar nu ţi-ai trăit propria viaţă. N-o să fii în stare să faci munca pe care ţi-o doreşti.
Am gemut, jignită.
— Chiar vorbeşti serios? Cum am ajuns brusc de la aşa-zisul meu flirt la un copil? Nu fac sex cu el sau cu altcineva şi, chiar dacă aş fi făcut, am aflat de anticoncepţionale. De ce-mi vorbeşti ca unui copil?
— Pentru că te comporţi ca un copil.
Semăna extraordinar de mult cu ceea ce-mi spusese Dimitri.
M-am uitat urât la ea.
— Şi o să mă trimiţi în camera mea acum?
— Nu, Rose. Dintr-odată, păru obosită. Nu trebuie să te duci în camera ta, dar nici să nu te întorci acolo. Să sperăm că nu ai atras prea multă atenţie.
— Vorbeşti ca şi cum dansam pe masă, i-am spus. Am luat doar cina cu Lissa.
— Ai fi surprinsă să afli ce uşor pot lua naştere bârfele, mă preveni ea. Mai ales în cazul lui Adrian Ivashkov.
Spunând asta, se întoarse şi se îndreptă spre capătul culoarului. Privind-o, am simţit cum clocotesc furia şi indignarea în mine. Reacţionam exagerat? Nu făcusem nimic rău. Ştiam că avea paranoia ei cu târfele pentru sânge, dar asta era prea mult, chiar şi pentru ea. Cel mai rău era că mă târâse de acolo şi mai mulţi oameni asistaseră la asta. Pentru cineva care se presupunea că nu voia să atrag atenţia, o cam dăduse în bară.

Doi moroi care stătuseră în apropierea lui Adrian şi a mea ieşiră din încăpere. Aruncară o privire spre mine şi apoi şoptiră ceva în timp ce trecură mai departe.

— Mersi, mamă, am bombănit pentru mine.

Umilită, am plecat furioasă în direcția opusă, nefiind cu adevărat sigură unde mă duceam. M-am îndreptat spre partea din spate a hotelului, departe de toată agitația.

Holul se termina în cele din urmă, dar în stânga se afla o uşă care ducea la nişte scări. Uşa era descuiată, aşa că am urcat scările către o altă uşă. Spre bucuria mea, se deschise într-o mică terasă pe acoperiş care nu părea să fie prea folosită. Un strat de zăpadă era aşternut peste tot, dar era dimineața devreme, iar soarele strălucea puternic, făcând ca totul să scânteieze.

Am dat la o parte zăpada de pe un obiect mare, de forma unei cutii, care părea să facă parte din sistemul de ventilație. Nepăsându-mi de rochie, m-am aşezat pe el. Strângându-mi brațele în jurul corpului, am privit pierdută panorama şi soarele de care rar ajungeam să mă bucur.

Am tresărit când s-a deschis uşa câteva minute mai târziu. Când m-am uitat într-acolo, am fost şi mai surprinsă să-l văd apărând pe Dimitri. Inima îmi bătu mai tare şi m-am întors, neştiind ce să cred. Zăpada scârțâia sub bocancii lui pe când înainta spre locul unde stăteam. O clipă mai târziu, îşi scoase haina lungă şi mi-o puse pe umeri.

Se aşeză lângă mine.

— Cred că ai înghețat.

Aşa era, dar nu voiam s-o recunosc.

— A răsărit soarele.

Îşi înclină capul pe spate, privind în sus, la cerul de un albastru perfect. Ştiam că-i lipsea soarele uneori, tot atât cât îmi lipsea şi mie.

— Da. Dar tot suntem pe un munte în mijlocul iernii. N-am răspuns. Am stat într-o tăcere plăcută o vreme.

Din când în când, un vânticel sufla nori de zăpadă în jurul nostru. Era noapte pentru moroi şi cei mai mulți aveau să meargă la culcare în curând, aşa că pârtiile de schi erau liniştite.

— Viața mea e un dezastru, am spus în sfârşit.

— Nu e un dezastru, spuse el automat.

— M-ai urmărit de la petrecere?

— Da.

— Nici măcar n-am ştiut că erai acolo.

Hainele lui negre arătau că trebuie să fi fost de serviciu ca gardian la petrecere.

— Deci ai văzut-o pe celebra Janine făcând scandal şi târându-mă afară.

— N-a fost scandal. Abia dacă a observat cineva. Am văzut pentru că te urmăream.

Am refuzat să las cuvintele lui să mă tulbure.

— Nu cred că-ți împărtăşeşte punctul de vedere. După ea, era ca şi cum aş fi făcut trotuarul.

I-am relatat conversația din hol.

— Îşi face doar griji pentru tine, spuse Dimitri când am terminat.

— A reacționat exagerat.

— Uneori mamele sunt exagerat de protectoare. M-am holbat la el.

— Da, dar asta e mama mea. Şi nu părea atât de protectoare, serios. Cred că era mai mult îngrijorată că o s-o fac de ruşine sau ceva de genul ăsta. Şi toate chestiile cu devii-mamă-prea-tânără au fost stupide. N-o să fac nimic de genul ăsta.

— Poate că nu vorbea despre tine, spuse el. Se făcu tăcere. Am rămas cu gura căscată.

Nu ai experiența de viață pentru asta — nici măcar nu ți-ai trăit propria viață. N-o să fii în stare să faci munca pe care ți-o doreşti.

Maică-mea avusese douăzeci de ani când mă născusem, în copilărie, această vârstă mi se păruse mereu foarte înaintată. Dar acum... mai aveam doar câțiva ani. Nu era o vârstă înaintată deloc. Oare credea că mă făcuse prea devreme? Oare se descurcase atât de prost cu creşterea mea pur şi simplu pentru că nu avusese destulă experiență la acel moment? Regreta cum ajunsese relația dintre noi? Şi oare... oare era posibil ca ea să aibă o oarecare experiență personală cu bărbații moroi şi cu cei care răspândesc bârfe despre ea? Moştenisem multe trăsături de-ale ei. Şi chiar observasem în seara

aceasta ce siluetă frumoasă avea. Iar fața ei era drăguță — pentru o persoană de aproape patruzeci de ani, vreau să spun. Probabil că fusese foarte, foarte frumoasă când era mai tânără...
Am oftat. Nu voiam să mă gândesc la asta. Dacă o făceam, aş putea să fiu nevoită să reevaluez relația cu ea — poate chiar să o accept pe maică-mea ca fiind o persoană reală — şi deja aveam prea multe relații pe cap. Lissa mă făcea mereu să mă îngrijorez, chiar dacă părea să fie în regulă în ultimul timp. Aşa-zisa mea idilă cu Mason era varză. Şi apoi, desigur, era Dimitri...
— Nu ne luptăm acum, mi-a scăpat mie. Mă privi bănuitor.
— Vrei să te lupți?
— Nu. Nu-mi place să mă lupt cu tine. Verbal, vreau să zic. Nu mă deranjează la sala de gimnastică.
Mi s-a părut că detectez urma unui zâmbet. Întotdeauna o jumătate de zâmbet pentru mine. Rareori unul întreg.
— Nici mie nu-mi place să mă lupt cu tine.
Stând lângă el acolo, m-am minunat de căldura şi de sentimentele de bucurie care izvorau din interiorul meu. Era ceva atât de plăcut să fiu în apropierea lui, ceva care mă tulbura într-un fel în care Mason nu reuşea să o facă. Dragoste cu sila nu se poate, am înțeles. Există sau nu. Dacă nu există, trebuie să fii în stare să recunoşti acest lucru. Dacă există, trebuie să faci tot ce e necesar pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubeşti.
Următoarele cuvinte care îmi ieşiră pe gură mă uimiră, atât pentru că erau complet altruiste, cât şi pentru că voisem să le spun cu adevărat.
— Ar trebui să o accepți. El tresări.
— Ce?
— Oferta Tashei. Ar trebui să-i accepți oferta. E o ocazie foarte importantă.
Mi-am amintit cuvintele mamei despre a fi pregătită să ai copii. Nu eram. Poate că nici ea nu fusese. Dar Tasha era. Şi ştiam că şi Dimitri era. Se înțelegeau foarte bine. Putea să se ducă să fie gardianul ei, să aibă câțiva copii cu ea... ar fi o partidă bună pentru amândoi.
— Nu m-am aşteptat niciodată să te aud spunând aşa ceva, îmi zise, cu o voce încordată. Mai ales după...
— Cât am fost de acră? Mda.
Mi-am strâns mai bine haina în jurul meu, din cauza frigului. Avea mirosul lui. Era îmbătător şi aproape că-mi puteam imagina că eram îmbrățişată de el. Era posibil ca Adrian să fi ştiut ceva despre puterea mirosului.
— Ei bine, cum spuneam, nu vreau să mă mai lupt. Nu vreau să ne urâm. Şi... ei bine... Mi-am strâns ochii şi apoi i-am deschis. Indiferent ce simt în legătură cu noi... vreau să fii fericit.
Din nou tăcere. Am simțit o durere în inimă. Dimitri mă cuprinse cu brațul. Mă trase la el şi-mi aşeză capul pe pieptul lui.
— Roza, atât spuse.
Era prima dată când mă atingea cu adevărat de la noaptea cu farmecul de atracție fizică. Sala de antrenament fusese ceva diferit... mai animalic. Asta n-avea nicio treabă cu sexul. Era vorba doar despre a fi aproape de cineva la care țineai, despre emoția cu care o asemenea legătură te copleşea.
Chiar dacă Dimitri ar fi putut să plece cu Tasha, aveam să-l iubesc în continuare. Probabil că aveam să-l iubesc mereu.
Țineam la Mason. Dar probabil că n-aveam să-l iubesc niciodată. Am suspinat, cu obrazul lipit de pieptul lui Dimitri, dorindu-mi numai să pot sta aşa pentru totdeauna. Mă simțeam bine alături de el. Şi — indiferent cât mă făcea să sufăr gândul la el şi Tasha — era corect să facă ceea ce era cel mai bine pentru el. Acum, ştiam, era timpul să nu mai fiu laşă şi să iau taurul de coarne. Mason spusese că trebuia să aflu ceva despre mine. Tocmai aflasem.
Cu părere de rău, m-am retras şi i-am dat lui Dimitri haina. M-am ridicat. Mă privi surprins, simțindu-mi neliniştea.
— Unde te duci? întrebă.
— Să frâng inima cuiva, am răspuns.
L-am admirat pe Dimitri pentru încă o clipă — ochii negri, inteligenți, şi părul mătăsos. Apoi m-

am dus înăuntru. Trebuia să-i cer iertare lui Mason... şi să-i spun că nu avea să fie niciodată nimic între noi.

OPTSPREZECE

Începeau să mă doară picioarele din cauza pantofilor cu toc înalt, aşa că i-am scos când m-am întors înăuntru, mergând desculță prin hotel. Nu mai fusesem în camera lui Mason, dar mi-am amintit că-i pomenise numărul odată şi am găsit-o uşor.

Shane, colegul de cameră al lui Mason, deschise uşa la câteva clipe după ce am bătut.

— Bună, Rose.

Se dădu la o parte să-mi facă loc şi am intrat, aruncând rapid o privire în jur. La televizor era un program publicitar — unul dintre dezavantajele vieții nocturne era lipsa de programe bune — şi cutii goale de răcoritoare zăceau aruncate peste tot. Mason nu se vedea pe nicăieri.

— Unde e? am întrebat. Shane îşi înăbuşi un căscat.

— Credeam că e cu tine.

— Nu l-am văzut toată ziua.

Căscă iar, apoi se încruntă gândindu-se.

— Arunca nişte lucruri într-un sac mai devreme. Îmi închipuiam că faceți cine ştie ce evadare romantică nebunească. La un picnic sau ceva de genul ăsta. Hei, drăguță rochie.

— Mersi, am murmurat, simțind că mă încrunt şi eu. Băga nişte lucruri într-un sac? Asta nu avea nici un sens. Nu avea unde să se ducă. Nici nu avea cum să plece. Stațiunea era la fel de bine păzită ca şi Academia. Lissa şi cum mine reuşiserăm să fugim din acel loc doar cu ajutorul forței de constrângere, şi chiar şi aşa fusese al naibii de greu. Însă, de ce Dumnezeu şi-ar face Mason bagajele dacă nu pleca?

I-am mai pus lui Shane câteva întrebări şi am decis să aflu mai multe despre această posibilitate, oricât de nebunească părea. L-am găsit pe gardianul însărcinat cu securitatea şi cu programările. Îmi dădu numele acelor gardieni care fuseseră de serviciu în apropierea hotarelor stațiunii când fusese văzut pentru ultima oară Mason. Cunoşteam majoritatea numelor. Cei mai mulți erau liberi acum şi-mi era mai uşor să-i găsesc şi să vorbesc cu ei. Din nefericire, primii doi nu-l văzuseră pe Mason pe acolo azi. Când au întrebat de ce voiam să ştiu, am dat răspunsuri vagi şi am plecat repede. A treia persoană de pe lista mea era un tip pe nume Alan, un gardian care de obicei făcea de serviciu în partea din spate a campusului Academiei. Tocmai se întorcea de la schi, scoțându-şi echipamentul lângă intrare. Recunoscându-mă, îmi zâmbi în timp ce mă apropiam.

— Bineînțeles că l-am văzut, spuse, aplecându-se spre bocanci.

Am fost cuprinsă de un sentiment de uşurare. Până atunci nu-mi dădusem seama cât de îngrijorată fusesem.

— Ştii unde este?

— Nu. I-am lăsat pe el şi pe Eddie Castile... şi pe fata aia, cum o cheamă, Rinaldi, să iasă prin poarta de nord şi nu i-am mai văzut după asta.

Am făcut ochii mari. Alan continuă să-şi desfacă schiurile ca şi cum am fi discutat despre starea pârtiei.

— I-ai lăsat pe Mason şi pe Eddie... şi pe Mia să iasă?

— Îhî.

— Păi... de ce?

El termină şi ridică privirea înapoi la mine, cu o expresie oarecum veselă şi amețită.

— Pentru că m-au rugat.

O senzație rece ca gheața începu să mă cuprindă. Am aflat ce gardian păzise poarta de nord cu Alan şi l-am căutat imediat. Gardianul îmi dădu acelaşi răspuns. Îi lăsase pe Mason, Eddie şi pe Mia să iasă, fără să le pună întrebări. Şi, ca şi Alan, nu părea să creadă că era ceva ieşit din comun. Părea aproape amețit. Era o privire pe care o mai văzusem... o privire pe care o aveau oamenii când Lissa folosea forța de constrângere.

O văzusem mai ales apărând când Lissa nu voia ca oamenii să-şi amintească ceva foarte bine. Putea ascunde amintirea în mintea lor, fie ştergând-o imediat, fie ascunzând-o pentru mai târziu. Cu toate astea, era atât de bună la forța de constrângere, că-i putea face pur şi simplu pe oameni să uite complet. De vreme ce gardienii aceştia aveau încă unele amintiri, însemna că îi vrăjise cineva care nu era la fel de bun la forța de constrângere.

Cineva, să zicem, ca Mia.

Nu mi se făcea rău uşor, dar, pentru o clipă, am simțit că sunt gata să mă prăbuşesc. Lumea se învârtea şi am închis ochii, trăgând adânc aer în piept. Când i-am deschis din nou, lucrurile din jur erau la locul lor. Bine. Nicio problemă. Puteam să-i dau de cap.

Mason, Eddie şi Mia părăsiseră stațiunea mai devreme în această zi. Nu numai atât, o făcuseră folosind forța de constrângere — ceea ce era complet interzis. Nu spuseseră nimănui. Plecaseră pe poarta de nord. Văzusem o hartă a complexului. Poarta de nord apăra o alee care făcea legătura cu singurul drum mai important din zonă, o mică şosea care ducea la un orăşel aflat la circa 25 de kilometri depărtare. Oraşul despre care Mason menționase că avea autobuze.

Către Spokane.

Spokane — unde banda asta mobilă de strigoi şi oamenii care erau cu ei s-ar fi putut afla.

Spokane — unde Mason îşi putea împlini visurile lui demente de a ucide strigoi.

Spokane — de care ştia numai din cauza mea.

— Nu, nu, nu, am murmurat, aproape alergând spre camera mea.

Acolo, m-am dezbrăcat de rochie şi m-am schimbat în haine groase de iarnă: bocanci, blugi şi un pulover, înşfăcându-mi haina şi mănuşile, m-am repezit înapoi spre uşă şi apoi m-am oprit. Acționam fără să gândesc. Ce aveam să fac de fapt? Trebuia să spun cuiva, evident... dar asta avea să le-aducă mari necazuri celor trei. În plus, Dimitri o să se prindă că fusesem gură spartă şi divulgasem informația despre strigoii din Spokane, pe care mi-o spusese confidențial, în semn de respect pentru maturitatea mea.

Am calculat timpul. Va dura o vreme până când cineva din stațiune îşi va da seama că lipseam. Dacă puteam cu adevărat ieşi din stațiune.

Câteva minute mai târziu, m-am trezit bătând la uşa lui Christian. Îmi răspunse, arătând somnoros şi cinic ca de obicei.

— Dacă ai venit să ceri iertare în numele ei, îmi spuse arogant, poți să-i dai bătaie şi...

— Ah, taci din gură, am izbucnit eu. N-are legătură cu tine.

I-am povestit repede ce se întâmplase. Nici măcar Christian nu putu să glumească în legătură cu asta.

— Aşadar... Mason, Eddie şi Mia au plecat la Spokane să vâneze strigoi?

— Da.

— Dumnezeule. De ce nu te-ai dus cu ei? Pare stilul tău.

Am rezistat impulsului de a-l pocni.

— Pentru că nu sunt nebună! Dar o să-i opresc înainte să facă o prostie şi mai mare.

Atunci Christian înțelese.

— Şi ce vrei de la mine?

— Vreau să ies din stațiune. Au pus-o pe Mia să folosească forța de constrângere asupra gărzilor. Vreau să faci acelaşi lucru. Ştiu că ai exersat asta.

— Am făcut-o, recunoscu el. Dar... ei bine... Pentru prima dată în viață părea stânjenit.

— Nu mă pricep foarte bine. Şi e aproape imposibil să o fac pe dhampiri. Liss e de o sută de ori mai bună decât mine. Sau probabil orice moroi.

— Ştiu. Dar nu vreau să-i fac probleme. El pufni.

— Dar nu te deranjează dacă eu o să am probleme? Am ridicat din umeri.

— Nu chiar.

— Eşti extraordinară, ştiai asta?

— Da. Ştiu.

Aşa că, cinci minute mai târziu, ne îndreptam amândoi către poarta de nord. Soarele răsărea, aşa că lumea se afla înăuntru, pregătindu-se de culcare. Asta era un lucru bun şi speram că ne va face

evadarea mult mai uşoară.

Ce prostie, ce prostie, mă tot gândeam. Asta avea să se întoarcă împotriva noastră. De ce luase Mason o hotărâre atât de nesăbuită? Ştiam că avea atitudinea asta nebunească de justiţiar... şi părea fără îndoială supărat că gardienii nu făcuseră nimic după recentele atacuri. Dar, totuşi. Era cu adevărat atât de ţicnit? Trebuia să ştie cât de periculos era acest lucru. Era posibil... era posibil ca eu să-l fi supărat atât de mult cu catastrofa petrecută în cameră, încât îşi ieşise din minţi? De ajuns încât să-i convingă pe Mia şi pe Eddie să i se alăture? Nu că ar fi fost prea greu de convins. Eddie l-ar urma pe Mason oriunde, iar Mia era aproape la fel de pornită ca Mason să ucidă toţi strigoii din lume. Însă, dincolo de toate întrebările care mă frământau, ceva era cât se poate de limpede. Eu îi spusesem lui Mason despre strigoii din Spokane. Fără îndoială, asta era greşeala mea, şi fără mine nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Lissa are mereu contact vizual, l-am instruit pe Christian în timp ce ne apropiam de ieşire. Şi vorbeşte cu o voce foarte calmă. Nu mai ştiu altceva. Adică, se şi concentrează mult, aşa că încearcă asta. Concentrează-te să-ţi impui voinţa asupra lor.

— Ştiu, mârâi el nemulţumit. Am văzut cum o face.

— Bine, am mârâit şi eu. Încercam doar să te ajut.

Mijindu-mi ochii, am văzut că doar un singur gardian se afla la poartă, un adevărat noroc. Erau între ture. Cu soarele pe cer, pericolul strigoilor dispăruse. Gardienii continuau să-şi îndeplinească îndatoririle, dar se puteau relaxa un pic.

Tipul care era de pază nu păru foarte alarmat de apariţia noastră.

— Ce faceţi aici, copii?

Christian îşi înghiţi un nod. Îi citeam încordarea pe faţă.

— O să ne laşi să ieşim pe poartă, spuse el.

O notă de nervozitate îi făcu vocea să tremure, dar altminteri imită destul de bine tonul liniştitor ale Lissei. Din nefericire, nu avu niciun efect asupra gardianului. După cum explicase Christian, folosirea forţei de constrângere asupra unui gardian era aproape imposibilă. Mia avusese noroc. Gardianul rânji la noi.

— Ce? întrebă, în mod evident amuzat. Christian încercă din nou.

— O să ne laşi să ieşim.

Zâmbetul tipului păli un pic şi l-am văzut clipind cu surprindere. Ochii nu i se împăienjeniră aşa cum se întâmpla cu victimele Lissei, dar Christian făcuse suficient pentru a-l vrăji pentru scurt timp. Din nefericire, mi-am dat seama pe loc că nu avea să fie suficient ca să ne lase să ieşim şi să uite. Din fericire, fusesem antrenată să constrâng oamenii fără folosirea magiei.

În apropierea postului său era o lanternă uriaşă, lungă de-o juma' de metru şi cântărind cel puţin trei kilograme. Am înşfăcat lanterna şi l-am lovit în ceafă. Gemu şi se prăbuşi la pământ. Abia dacă mă văzuse apropiindu-mă şi, în ciuda grozăviei a ceea ce tocmai făcusem, îmi doream într-un fel ca unul dintre instructorii mei să fi fost acolo să-mi dea o notă pentru o asemenea realizare excelentă.

— Doamne Dumnezeule, exclamă Christian. Ai atacat un gardian.

— Mda.

Se zisese cu aducerea celorlalţi înapoi fără ca cineva să aibă probleme.

— Nu ştiam cât de nepriceput eşti la forţa de constrângere. O să mă ocup mai târziu de urmări. Mulţumesc de ajutor. Ar trebui să te întorci înainte ca următoarea tură să vină.

Clătină din cap şi se strâmbă.

— Nu, merg cu tine.

— Nu, am spus. Am avut nevoie de tine doar ca să trec de poartă. Nu trebuie să intri în bucluc din cauza asta.

— Sunt deja în bucluc! Arătă spre gardian. Mi-a văzut faţa. Oricum am dat-o în bară, aşa că aş putea măcar să te ajut să salvezi situaţia. Măcar acum nu mai fi atât de jigodie.

Apoi ieşi pe poartă hotărât, iar eu l-am urmat după ce am aruncat o ultimă privire vinovată spre gardian. Eram destul de sigură că nu-l lovisem atât de tare încât să-l rănesc serios şi, cu soarele care răsărea, nu avea să îngheţe sau ceva de genul ăsta.

După cam cinci minute de mers pe şosea, am înţeles că aveam o problemă. În ciuda faptului că era

acoperit şi purta ochelari de soare, soarele îi făcea rău lui Christian. Ne încetinea şi nu era timp. Nu avea să dureze atât de mult până să-l găsească cineva pe gardianul pe care îl lovisem şi să vină după noi.

O maşină — nu una a Academiei — apăru în spatele nostru şi am luat o decizie. Nu eram de acord deloc cu autostopul. Chiar şi cineva ca mine ştia cât de periculos era. Dar trebuia să ajungem repede în oraş şi speram să fim în stare, Christian şi cu mine, să putem bate orice ciudat care ar fi încercat să ne facă probleme.

Din fericire, când maşina opri, am văzut că în ea era doar un cuplu de vârstă mijlocie care părea foarte îngrijorat.

— Sunteți bine, copii?

Am arătat cu degetul în spate.

— Maşina noastră a ieşit de pe drum. Puteți să ne duceți în oraş ca să-l sun pe tatăl meu?

A mers. Cincisprezece minute mai târziu, ne-au lăsat la o benzinărie. De fapt, am avut probleme să scap de ei, pentru că voiau atât de mult să ne ajute. În cele din urmă, i-am convins că o să fim în regulă şi am traversat distanța de câteva străzi până la stația de autobuz. După cum bănuisem, oraşul acesta nu era cine ştie ce nod rutier. Trei linii deserveau oraşul: două care mergeau la alte stațiuni de schi şi una care mergea la Lowston, Idaho. Din Lowston, puteai merge mai departe în alte locuri.

Aproape că sperasem că vom putea ajunge la autobuz înaintea lui Mason şi a celorlalți. Atunci i-am fi putut aduce înapoi fără alte complicații. Din nefericire, nu era nici urmă de ei. Şi femeia veselă de la ghişeu ştia exact despre cine vorbeam. Confirmă că toți trei cumpăraseră bilete spre Spokane via Lowston.

— La naiba, am spus.

Femeia ridică sprâncenele auzindu-mi cuvintele. M-am întors către Christian.

— Ai bani pentru autobuz?

Pe drum, n-am vorbit prea mult unul cu celalalt, în afară de faptul că i-am argumentat cât de idioată fusese reacția lui în legătură cu Lissa şi Adrian. Până să ajungem la Lowston, îl convinsesem în sfârşit, ceea ce era un mic miracol. A dormit tot restul drumului către Spokane, dar eu n-am putut. Mă gândeam încontinuu că era vina mea.

Era târziu după-amiaza când am ajuns la Spokane. A trebuit să întrebăm câțiva oameni, dar am găsit în sfârşit pe cineva care ştia centrul comercial de care amintise Dimitri. Era la mare distanță de stația de autobuz, dar se putea merge pe jos. Picioarele îmi înțepeniseră după aproape cinci ore cu autobuzul şi voiam să fac mişcare. Mai era puțin până la apus, dar soarele era mai aproape de orizont şi mai puțin nociv pentru vampiri, aşa că nici pe Christian nu-l deranja mersul pe jos.

Şi, aşa cum se întâmpla adesea când eram în locuri liniştite, am simțit că sunt trasă în mintea Lissei. Am intrat în gândurile ei pentru că voiam să ştiu ce se întâmpla în stațiune.

— Ştiu că vrei să-i protejezi, dar trebuie să ştim unde sunt.

Lissa stătea pe patul din camera noastră în timp ce Dimitri şi maică-mea o priveau insistent. Dimitri fusese cel care vorbise. Chiar voiam să-l privesc prin ochii ei. Față de el, ea simțea un respect afectuos, foarte diferit de puternica avalanşă de emoții pe care le trăiam eu mereu.

— Ți-am spus, zise Lissa, nu ştiu. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Simțea frustrare şi teamă pentru noi. Mă întrista s-o văd atât de neliniştită, dar, în acelaşi timp, îmi părea bine că nu o amestecasem şi pe ea. Nu putea spune ceea ce nu ştia.

— Nu pot să cred că nu ți-ar fi spus unde au plecat, interveni maică-mea.

Cuvintele îi erau calme, dar avea fața încruntată de îngrijorare.

— Mai ales cu... legătura voastră.

— Funcționează doar într-un singur sens, spuse Lissa cu tristețe. Ştii asta.

Dimitri îngenunche ca să poată fi la nivelul Lissei şi să o privească în ochi.

— Eşti sigură că nu e nimic? Nu ne poți spune absolut nimic? Nu sunt nicăieri în oraş. Bărbatul de la stația de autobuz nu i-a văzut... deşi suntem destul de siguri că acolo trebuie să se fi dus. Ne trebuie ceva, orice, ca să mergem mai departe.

Bărbatul de la stația de autobuz? Avusesem din nou noroc. Femeia care ne vânduse biletele trebuie să fi plecat acasă. Înlocuitorul ei nu avea de unde să ne ştie.

Lissa strânse din dinți şi se încruntă.

— Nu credeți că v-aş spune dacă aş şti? Nu credeți că şi eu îmi fac griji pentru ei? Habar nu am unde sunt. Deloc. Şi de ce ar fi plecat... nici asta nu are niciun sens. Mai ales de ce ar fi plecat tocmai cu Mia.

Am simțit o tresărire de durere prin legătura psihică, durere că nu fusese inclusă în ce făceam noi, indiferent cât de greşit era.

Dimitri oftă şi se lăsă pe călcâie. După expresia lui, era evident că o credea. Era de asemenea evident că era îngrijorat — îngrijorat într-un fel mai mult decât profesional. Iar vederea acelei nelinişti — acea nelinişte pentru mine — îmi făcu inima să tresară.

— Rose?

Vocea lui Christian mă readuse înapoi.

— Cred că am ajuns.

Piaza era formată dintr-un spațiu mare, deschis în fața unui centru comercial. O cafenea era situată într-un colț al clădirii principale, cu mesele răsfirate afară. O mulțime de oameni intrau şi ieşeau din complex, aglomerat chiar şi în acest moment al zilei.

— Aşadar, cum îi găsim? întrebă Christian. Am ridicat din umeri.

— Poate, dacă ne comportăm ca nişte strigoi, or să încerce să ne omoare cu țepuşele.

Un mic zâmbet reticent îi apăru pe față. Nu voia să recunoască, dar găsise gluma mea amuzantă. Intrarăm amândoi înăuntru. Ca orice mall, era plin de lanțurile cunoscute de magazine şi o parte egoistă din mine se gândi că, dacă am găsi grupul îndeajuns de repede, am putea totuşi să avem timp de cumpărături.

Christian şi cu mine l-am străbătut de două ori şi n-am văzut nici urmă de prietenii noştri sau de ceva care să semene a tuneluri.

— Poate că nu suntem în locul care trebuie, am spus în cele din urmă.

— Sau poate că ei nu sunt, sugeră Christian. S-ar fi putut duce în altă... stai.

Îmi arătă cu degetul şi am urmărit direcția spre care indica. Cei trei dezertori stăteau la o masă în mijlocul zonei de restaurante, părând abătuți. Arătau atât de nefericiți, că aproape îți venea să-i compătimeşti.

— Aş da orice să am un aparat de fotografiat acum, spuse Christian, zâmbind satisfăcut.

— Nu e de râs, i-am zis, îndreptându-mă cu paşi mari spre grup.

În sinea mea, am răsuflat uşurată. Era limpede că grupul nu găsise niciun strigoi, erau toți încă în viață şi speram că vor accepta să se întoarcă în stațiune înainte de-a ne crea şi mai multe probleme.

Nu m-au observat până aproape am ajuns lângă ei. Eddie ridică brusc capul.

— Rose? Ce cauți aici?

— V-ați ieşit din minți? am strigat.

Câțiva oameni din apropiere ne priviră mirați.

— Ştiți în ce bucluc ați intrat? În ce bucluc ne-ați băgat?

— Cum naiba ne-ați găsit? întrebă Mason încet, privind neliniştit în jur.

— Nu sunteți chiar nişte genii când vine vorba de infracțiuni, le-am spus. Persoana de la care ați cerut informații la stația de autobuz v-a dat de gol. Plus că mi-am închipuit c-o să vă aruncați cu capul înainte în aventura voastră fără noimă de vânat strigoi.

Felul în care mă privi Mason arătă că încă nu se prea bucura să mă vadă. Cu toate astea, Mia a fost cea care mi-a răspuns.

— Nu e fără noimă.

— Zău? am întrebat eu. Ați ucis vreun strigoi? Măcar ați găsit vreunul?

— Nu, recunoscu Eddie.

— Bun, am spus. Ați avut noroc.

— De ce eşti atât de pornită împotriva uciderii strigoilor? întrebă Mia înverşunată. Nu pentru asta te antrenezi?

— Mă antrenez pentru misiuni raționale, nu pentru isprăvi copilăreşti ca asta.

— Nu e copilărească, exclamă ea. Mi-au ucis mama. Iar gardienii nu făceau nimic. Nici măcar informațiile lor nu sunt bune. Nu era niciun fel de strigoi în tunele. Probabil că nu e niciunul în tot

oraşul. Christian se arătă impresionat.
— Ați găsit tunelele?
— Mda, spuse Eddie. Dar cum a spus ea, a fost inutil.
— Ar trebui să le vedem înainte să plecăm, îmi spuse Christian. Ar fi destul de tare şi, dacă informațiile nu sunt bune, nu e niciun pericol.
— Nu, am sărit eu. Plecăm acasă. Acum. Mason afişă o figură mohorâtă.
— O să cercetăm din nou oraşul. Nici măcar tu nu ne poți face să ne întoarcem, Rose.
— Nu, dar gardienii şcolii pot dacă o să-i sun şi o să le spun că sunteți aici.
Spuneți-i cum vreți: şantaj sau pâră; efectul a fost acelaşi. Toți trei se uitară la mine ca şi cum tocmai i-aş fi lovit în acelaşi timp în stomac.
— Chiar ai face asta? întrebă Mason. Ne-ai trăda în felul ăsta?
M-am frecat la ochi, întrebându-mă cu disperare de ce încercam să fiu vocea rațiunii aici. Unde era fata care fugise de la şcoală? Mason avusese dreptate. Mă schimbasem.
— Nu este vorba de trădarea nimănui. E vorba de viețile voastre.
— Crezi că suntem atât de lipsiți de apărare? întrebă Mia. Crezi că am fi ucişi imediat?
— Da, am spus. Doar dacă n-ați găsit vreo modalitate să folosiți apa ca pe o armă.
Ea roşi şi tăcu.
— Am adus țepuşe din argint, spuse Eddie. Fantastic. Trebuie să le fi furat. M-am uitat rugător la Mason.
— Mason. Te rog. Renunță. Hai să ne întoarcem. Se uită lung la mine. În cele din urmă, oftă.
— Bine.
Eddie şi Mia păreau uluiți, dar Mason îşi asumase rolul de conducător cu ei şi nu puteau lua inițiativa de a merge mai departe fără el. Mia părea să accepte acest lucru cel mai greu şi îmi părea rău pentru ea. Abia dacă avusese cu adevărat vreun pic de timp să o jelească pe mama ei; pur şi simplu se alăturase acestei acțiuni de răzbunare ca modalitate de a face față durerii. Avea multe lucruri de rezolvat după întoarcere.
Christian era încă entuziasmat de ideea tunelelor subterane. Având în vedere că îşi petrecea tot timpul într-un pod, n-ar fi trebuit să fiu atât de surprinsă.
— Am văzut orarul, îmi spuse. Mai avem ceva vreme până la următorul autobuz.
— Nu putem să intrăm în vreun bârlog de strigoi, am spus eu, îndreptându-mă spre ieşirea mallului.
— Nu sunt strigoi aici, spuse Mason. Serios, sunt numai obiecte pentru curățenie. Nu era niciun semn că ar fi ceva ciudat. Chiar cred că gardienii au avut informații greşite.
— Rose, stărui Christian, hai să scoatem ceva distractiv din asta.
Toți se uitară la mine. Mă simțeam ca o mamă care nu voia să le cumpere copiilor bomboane la magazin.
— Bine, bine. Însă aruncăm doar o privire.
Ceilalți ne conduseră pe Christian şi pe mine în capătul opus al mallului, spre o uşă cu inscripția Numai Pentru Angajați. Am intrat, ne-am ferit de câțiva îngrijitori, apoi ne-am strecurat printr-o altă uşă care ne-a dus la o scară ce cobora. Am avut un scurt moment de déjà-vu, amintindu-mi treptele ce coborau spre petrecerea din spa a lui Adrian. Numai că aceste trepte erau mai murdare şi miroseau foarte urât.
Am ajuns la capătul unuia dintre tunele. Semăna mai mult cu un coridor îngust, acoperit cu ciment plin de un strat gros de murdărie, decât cu un tunel. Lumini fluorescente neplăcute erau încastrate din loc în loc în pereți. Pasajul se bifurca la stânga şi la dreapta noastră. În jur erau aşezate cutii cu produse de curățenie şi electrice obişnuite.
— Vezi? spuse Mason. Nimic interesant. Am arătat spre ambele direcții.
— Ce-i acolo?
— Nimic, oftă Mia. O să-ți arătăm.
Am luat-o la dreapta şi am dat peste aceleaşi lucruri, începeam să fiu de acord că nu era nimic interesant, când am trecut pe lângă o inscripție neagră pe unul dintre pereți. M-am oprit şi am privit-o. Era o înşiruire de litere.

D
B
C
O
T
D
V
L
D
Z
S
I

Unele aveau linii şi x-uri în dreptul lor, dar în ansamblu mesajul nu avea niciun sens. Mia observă că-l cercetez atent.

— Probabil că e vreo chestie a oamenilor de serviciu, spuse. Sau poate că l-a făcut vreo bandă.

— Probabil, am spus, continuând să-l studiez.

Ceilalţi se foiră nervoşi, neînţelegându-mi fascinaţia pentru învălmăşeala de litere. Nici eu nu-mi înţelegeam fascinaţia, dar ceva din mintea mea mă făcu să rămân.

Apoi mi-am dat seama.

B de la Badica, Z de la Zeklos, I de la Ivashkov...

Am făcut ochii mari. Prima literă a fiecărei familii regale era acolo. Erau trei nume cu D, dar, după ordinea în care erau aşezate, puteai chiar citi lista în funcţie de mărime. Începea cu familiile mai mici — Dragomir, Badica, Conta — şi continua în jos până la uriaşul clan Ivashkov. Nu înţelegeam semnele şi liniuţele de lângă litere, dar am observat repede care nume aveau un x lângă ele: Badica şi Drozdov.

M-am depărtat de perete.

— Trebuie să ieşim de aici, am spus, şi propria mea voce mă sperie un pic. Imediat.

Ceilalţi se uitară la mine surprinşi.

— De ce? întrebă Eddie. Ce se întâmplă?

— O să vă spun mai târziu. Trebuie pur şi simplu să plecăm.

Mason arătă în direcţia spre care ne îndreptasem.

— Ăsta iese afară la câteva străzi distanţă. E mai aproape de staţie.

Am privit cu atenţie în bezna necunoscută.

— Nu, am spus. Ne întoarcem pe unde am venit. Cu toţii se uitară la mine de parcă eram nebună, în vreme ce făceam cale întoarsă, dar nimeni nu mă întrebă nimic deocamdată. Când am ieşit în faţa mallului, am răsuflat uşurată văzând că soarele era încă pe cer, deşi cobora încet la orizont şi arunca o lumină roşie-portocalie pe clădiri. Lumina rămasă avea să fie totuşi suficientă ca să ne întoarcem la staţia de autobuz fără a fi cu adevărat în vreun pericol de-a ne întâlni cu strigoi.

Şi ştiam acum că erau într-adevăr strigoi în Spokane. Informaţia lui Dimitri fusese corectă. Nu ştiam ce însemna lista, dar avea evident legătură cu atacurile. Trebuia să raportez imediat acest lucru celorlalţi gardieni şi cu siguranţă nu-mi puteam face însoţitorii părtaşi la descoperirea mea până ce nu ajungeam în siguranţă la hotel. Mason s-ar fi putut întoarce în tuneluri dacă ştia ce ştiam eu.

Cea mai mare parte a drumului înapoi spre staţie se desfăşură în tăcere. Cred că teama mea îi speriase pe ceilalţi. Chiar şi Christian părea să fi rămas în pană de comentarii sarcastice. În sinea mea, emoţiile se învolburau, oscilând între furie şi vinovăţie, în timp ce îmi reanalizam rolul în tot ce se întâmplase.

În faţa mea, Eddie se opri din mers şi aproape am intrat în el. Se uită în jur.

— Unde suntem?

Trezindu-mă din gândurile mele, am cercetat şi eu zona. Nu-mi aminteam aceste clădiri.

— La naiba, am exclamat. Ne-am rătăcit? N-a fost nimeni atent la drumul pe care am venit?

Era o întrebare nedreaptă, de vreme ce era clar că nici eu nu fusesem atentă, dar neliniştea mea mă făcuse să nu mai gândesc limpede. Mason mă cercetă câteva clipe, apoi arătă cu mâna.

— Pe aici.

Ne-am întors şi am mers pe o stradă îngustă între două clădiri. Nu credeam că mergeam în direcţia corectă, dar nu aveam de fapt o idee mai bună. De asemenea, nu voiam să pierd vremea cu discuţiile.

Nu ajunsesem foarte departe când am auzit sunetul unui motor şi scârţâit de cauciucuri. Mia mergea pe mijlocul drumului şi instinctul de a o proteja începu să-şi facă efectul chiar înainte de a vedea ce se apropia. Înşfăcând-o, am tras-o din stradă şi am lipit-o de unul din pereţii clădirii. Băieţii făcuseră la fel.

O dubă mare, gri, cu geamuri fumurii, dăduse colţul şi se îndrepta în direcţia noastră. Ne-am lipit de perete, aşteptând-o să treacă.

Numai că nu a făcut-o.

Scârţâind din roţi, se opri drept în faţa noastră, iar uşile se deschiseră. Trei tipi solizi ieşiră şi, din nou, instinctele mele începură să intre în funcţiune. Habar n-aveam cine erau sau ce voiau, dar era clar că nu erau prietenoşi. Asta era tot ce aveam nevoie să ştiu.

Unul dintre ei se îndreptă spre Christian, aşa că am sărit şi l-am pocnit. Tipul abia dacă se clătină, dar era clar mirat că simţise lovitura cât de cât, cred. Probabil că nu se aşteptase ca o persoană atât de scundă ca mine să reprezinte vreo ameninţare. Ignorându-l pe Christian, se îndreptă spre mine. Cu coada ochiului, i-am văzut pe Mason şi pe Eddie pregătindu-se de luptă cu ceilalţi doi. Mason scosese chiar ţepuşa lui din argint pe care o furase. Mia şi Christian stăteau într-o parte, încremeniţi.

Atacatorii noştri se bazau mult pe dimensiuni. Nu aveau genul de cunoştinţe pe care le aveam noi în tehnici ofensive şi defensive. În plus, erau oameni, iar noi aveam putere de dhampiri. Din nefericire, aveam de asemenea dezavantajul de a fi puşi cu spatele la zid. Nu aveam unde să ne retragem. Şi, ce era mai important, aveam ceva de pierdut.

Cum era Mia.

Tipul care se bătea cu Mason păru să înţeleagă asta. Se dădu înapoi dinspre Mason şi o înşfacă pe ea în schimb. Abia dacă i-am văzut licărul armei înainte ca ţeava să-i fie apăsată pe gâtul ei. Dându-mă înapoi din faţa propriului meu adversar, am strigat la Eddie să se oprească. Toţi fuseserăm antrenaţi să reacţionăm imediat la acest tip de ordine şi el îşi opri atacul, aruncându-mi o privire întrebătoare. Când o văzu pe Mia, păli.

Nu-mi doream nimic altceva decât să-i snopesc în bătaie pe aceşti oameni — oricine ar fi fost — dar nu puteam risca acum ca tipul ăsta să-i facă rău Miei. Şi el ştia asta. Nici măcar nu fu nevoit să rostească ameninţarea. Era om, dar ştia suficient de multe despre noi ca să înţeleagă că am face orice să-i protejăm pe moroi. Novicii aveau o zicală care ne fusese inculcată de la o vârstă fragedă: Numai ei contează.

Toţi se opriră şi se uitară la el şi la mine. Se pare că eram liderii recunoscuţi aici.

— Ce vrei? am întrebat răstit.

Tipul apăsă arma mai tare pe gâtul Miei şi ea scânci, în ciuda faptului că tot vorbea despre luptă, era mai mică decât mine şi nici pe departe la fel de puternică. Şi era prea îngrozită să se mişte.

Bărbatul arătă cu capul spre uşa deschisă a dubei.

— Vreau să intraţi. Şi să nu încercaţi nimic. Dacă o faceţi, s-a zis cu ea.

M-am uitat la Mia, la dubă, la ceilalţi prieteni şi apoi din nou la tip. La naiba.

NOUĂSPREZECE

Uram să fiu neputincioasă. Şi uram să fiu învinsă fără luptă. Ceea ce se petrecuse afară pe alee nu fusese o luptă adevărată. Dacă ar fi fost... dacă aş fi fost supusă prin bătaie... ei bine, da. Poate că aş fi putut accepta asta. Poate. Dar nu fusesem bătută. Abia dacă mă încălzisem. În schimb, m-am supus resemnată.

Odată ce ne-au făcut să stăm pe podeaua dubei, ne-au legat mâinile la spate cu cătuşe flexibile — benzi de plastic care se strângeau şi care rezistau la fel de bine ca metalul.

După asta, am mers aproape în tăcere. Oamenii murmurau din când în când ceva între ei, vorbind prea încet pentru ca vreunul din noi să audă. Poate Christian sau Mia ar fi putut să înţeleagă cuvintele,

dar nu erau în măsură să ne comunice şi nouă, celorlalţi, ceva. Mia arăta la fel de îngrozită cum fusese afară pe stradă şi, în vreme ce frica lui Christian făcuse loc rapid obişnuitei sale furii trufaşe, nici chiar el nu îndrăznea să vorbească cu paznicii din apropiere.

Mă bucuram pentru autocontrolul lui Christian. Nu mă îndoiam că vreunul din aceşti oameni îl va lovi dacă va depăşi limitele şi nici eu, nici ceilalţi novici nu eram în măsură să-i oprim. Asta mă scotea din minţi cu adevărat. Instinctul de a-i proteja pe moroi era înrădăcinat atât de adânc în mine, că nu-mi lăsa răgazul nici măcar să mă îngrijorez în privinţa mea. Christian şi Mia erau centrele de interes. Ei erau cei pe care trebuia să-i scot din această încurcătură.

Şi cum începuse această încurcătură? Cine erau bărbaţii aceştia? Era un mister. Erau oameni, dar nu credeam nicio clipă că un grup de dhampiri şi moroi căzuse victimă unei răpiri întâmplătoare. Fuseserăm urmăriţi pentru un motiv.

Răpitorii noştri nu încercară să ne lege la ochi sau să ascundă itinerarul, lucru pe care nu l-am luat ca pe un semn bun. Oare credeau că nu cunoşteam suficient de bine oraşul pentru a ne întoarce? Sau se gândeau că nu conta, de vreme ce nu aveam să mai plecăm de acolo de unde ne duceau? Tot ce simţeam era că ne îndepărtam de centrul oraşului, îndreptându-ne spre o zonă mai periferică. Spokane era la fel de neinteresant pe cât mi-l închipuisem. Spre deosebire de locurile în care zăpada de un alb imaculat era aşternută în troiene, băltoace gri pline de zloată acopereau străzile şi petice murdare brăzdau peluzele. Erau de asemenea mult mai puţine conifere decât eram obişnuită să văd. Copacii răsfiraţi şi desfrunziţi de aici păreau scheletici prin comparaţie. Sporeau doar presentimentul apăsător de pieire iminentă.

După ceea ce ni se păru a fi mai puţin de o oră, duba a intrat pe o fundătură liniştită şi am ajuns la o casă cât se poate de obişnuită, însă mare. Alte case — identice, aşa cum sunt casele din suburbii — se aflau în apropiere, ceea ce-mi dădu speranţe. Poate că reuşeam să obţinem ajutor de la vecini.

Am intrat în garaj şi, imediat ce uşa fu coborâtă, oamenii ne escortară în casă. Arăta mult mai interesantă în interior. Canapele şi scaune demodate, cu picioare în formă de gheară de animale. Un acvariu mare, cu apă sărată. Săbii încrucişate deasupra şemineului. Unul dintre acele stupide tablouri de artă modernă care constau din câteva linii trase de-a curmezişul pânzei.

Părţii din mine căreia îi plăcea să distrugă lucruri i-ar fi plăcut să studieze cu atenţie săbiile, dar nu parterul era destinaţia noastră. În schimb, am fost duşi în jos, pe nişte trepte înguste, până într-un subsol la fel de mare ca etajul de deasupra. Numai că, spre deosebire de spaţiul deschis al parterului, subsolul era împărţit într-o serie de holuri şi de uşi închise. Era ca un labirint pentru şobolani. Răpitorii noştri ne conduseră prin el fără ezitare, până într-o cămăruţă cu podea din beton şi pereţi din piatră nezugrăviţi.

Mobila dinăuntru consta în câteva scaune din lemn care păreau foarte incomode, cu spătare din stinghii — spătare care se dovediră a fi foarte potrivite pentru ca mâinile să ne fie legate de ele. Bărbaţii ne aşezară în aşa fel încât Mia şi Christian stăteau într-o parte a camerei, iar noi, ceilalţi, dhampirii, stăteam în capătul opus. Un tip — şeful, după câte se părea — privi cu atenţie în timp ce unul din oamenii săi legă mâinile lui Eddie cu cătuşe flexibile noi.

— Ăştia sunt cei pe care trebuie să-i supraveghezi în mod special, avertiză el arătând cu capul spre noi. Or să se opună.

Privirea se îndreptă mai întâi spre faţa lui Eddie, apoi a lui Mason şi apoi către a mea. Tipul şi cu mine ne privirăm în ochi câteva clipe şi m-am uitat la el ameninţător. El întoarse privirea către tovarăşul său.

— Păzeşte-o mai ales pe ea.

Când a fost mulţumit de cum am fost legaţi, mai dădu câteva ordine celorlalţi şi părăsi încăperea, închizând uşa cu zgomot după el. Paşii îi răsunară pe scări. Câteva clipe mai târziu, se lăsă tăcerea.

Stăteam acolo, privind fix unii la alţii. După câteva minute, Mia scânci şi începu să vorbească.

— Ce ai de gând să...

— Gura, mârâi unul dintre oameni.

Făcu un pas ameninţător spre ea. Pălind, ea se făcu mică, dar tot părea că e gata să mai spună ceva. M-am uitat în ochii ei şi am clătinat din cap. Rămase tăcută, cu ochii holbaţi şi cu buzele tremurându-i uşor.

Nu e nimic mai rău decât să aştepți şi să nu ştii ce se va întâmpla cu tine. Propria ta imaginație poate fi mai crudă decât orice răpitor. Din cauză că paznicii noştri nu voiau să vorbească cu noi sau să ne spună ce ne aştepta, îmi imaginam tot felul de scenarii oribile. Armele erau amenințarea evidentă şi m-am trezit gândindu-mă la cum e să fii împuşcat. Dureros, fără îndoială.

Şi unde aveau să tragă? În inimă sau în cap? Moarte rapidă. Dar în altă parte? Ca de exemplu în stomac? Asta ar fi înceată şi dureroasă. M-am cutremurat la gândul că aş putea muri sângerând. Gândindu-mă la atâta sânge, mi-am amintit de casa Badica şi de eventualitatea de a ni se tăia beregatele. Oamenii aceştia puteau avea şi cuțite, şi arme de foc.

Bineînțeles, trebuia să mă întreb de ce eram până la urmă în viață. Era limpede că voiau ceva de la noi, dar ce? Nu ne cereau informații. Şi erau oameni. Ce voiau oamenii de la noi? De obicei, cele mai mari temeri legate de oameni erau de a da peste cei de tipul asasinilor nebuni sau peste cei care voiau să facă experimente pe noi. Aceştia nu păreau să fie nici una, nici alta.

Aşadar, ce voiau? De ce eram aici? Îmi imaginam încontinuu şi alte feluri îngrozitoare de a muri. Oribile. Expresiile prietenilor mei arătau că nu eram singura care-şi putea imagina tot felul de chinuri fantastice. Mirosul de sudoare şi frică umplea încăperea.

Am pierdut noțiunea timpului şi am fost smulsă brusc din închipuirile mele când se auziră paşi pe scări. Căpetenia răpitorilor intră în hol. Restul oamenilor se ridicară, plini de încordare. O, Doamne. Asta era, mi-am dat seama. Asta era ceea ce aşteptasem.

— Da, domnule, l-am auzit zicând pe şef. Sunt aici, exact cum ați dorit.

În sfârşit, mi-am dat eu seama. Persoana din spatele răpirii noastre. Am fost cuprinsă de panică. Trebuia să scap.

— Dă-ne drumul! am strigat, încercând să mă dezleg. Dă-ne drumul de aici, nenoro...

M-am oprit. Ceva în mine se strânse. Gâtul mi se uscă. Inima îmi fu gata să stea în loc. Paznicul se întorsese cu un bărbat şi o femeie pe care nu-i cunoşteam. Cu toate astea, mi-am dat seama că erau...

... strigoi.

Strigoi adevărați, vii — ei bine, la figurat vorbind. Deodată, totul a căpătat sens. Nu numai rapoartele despre Spokane fuseseră adevărate. De ce ne fusese teamă — strigoi care acționează împreună cu oamenii — nu scăpasem. Asta schimbă totul. Lumina zilei nu mai era sigură. Niciunul dintre noi nu mai era în siguranță. Mai rău, am înțeles că aceştia trebuie să fie strigoii periculoşi — cei care atacaseră cele două familii de moroi cu ajutorul oamenilor. Din nou, acele amintiri îngrozitoare îmi veniră în minte: cadavre şi sânge pretutindeni. Am simțit un gust de fiere şi am încercat să-mi mut gândurile din trecut către situația din prezent. Nu că asta ar fi fost cu ceva mai liniştitoare.

Moroii aveau pielea palidă, tipul de piele care se înroşea şi pe care soarele o ardea uşor. Dar aceşti vampiri... pielea lor era albă ca varul, într-un fel care o făcea să arate ca şi cum ar fi fost rezultatul unui machiaj aplicat prost. Pupilele ochilor lor aveau un cerc roşu în jur, făcându-te să îți dai seama ce monştri erau.

De fapt, femeia îmi amintea de Natalie — biata mea prietenă al cărei tată o convinsese să se transforme în strigoi. Mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama care era asemănarea, pentru că nu arătau deloc la fel. Această femeie era scundă — probabil că fusese om înainte de a deveni strigoi — şi avea păr castaniu cu şuvițe prost făcute.

Apoi mi-am dat brusc seama. Acest strigoi era unul nou, aproape la fel cum fusese Natalie. Acest lucru nu a devenit evident până ce n-am comparat-o cu bărbatul strigoi. Fața strigoiului femeie avea puțină viață în ea. Dar a lui... fața lui era fața morții.

Fața lui era complet lipsită de orice fel de bunătate sau blândețe. Avea o expresie rece şi calculată, amestecată cu amuzament răutăcios. Era înalt, la fel de înalt ca Dimitri, şi avea un corp zvelt care indica faptul că fusese moroi înainte de a se transforma. Părul negru lung până la umeri îi încadra fața şi ieşea în evidență pe roşul aprins al cămăşii lui elegante. Ochii îi erau atât de închişi la culoare, că, fără cercul roşu, ar fi fost aproape imposibil să-ți dai seama unde se termina pupila şi unde începea irisul.

Unul dintre paznici mă îmbrânci tare, chiar dacă amuțisem. Ridică privirea la strigoiul bărbat.

— Vreți să-i pun căluş?

Mi-am dat brusc seama că mă împingeam în spătarul scaunului, încercând în mod inconştient să mă îndepărtez cât mai mult posibil de el. Şi el îşi dădu seama de asta şi un mic zâmbet, fără a scoate la iveală dinții, îi apăru pe buze.

— Nu, spuse.

Vocea îi era mieroasă şi joasă.

— Aş vrea să aud ce are de spus. Ridică o sprânceană către mine. Te rog. Continuă.

Am înghițit în sec.

— Nu? Nimic de adăugat? Ei bine. Poți să intervii dacă îți trece ceva prin minte.

— Isaiah, exclamă femeia. De ce îi ții aici? De ce nu i-ai contactat pur şi simplu pe ceilalți?

— Elena, Elena, murmură Isaiah către ea. Fii cuminte. N-o să pierd ocazia de a mă distra cu doi moroi şi... Se duse în spatele scaunului meu şi-mi ridică părul, făcându-mă să mă cutremur. O clipă mai târziu cercetă şi gâturile lui Mason şi Eddie, apoi încheie:... trei dhampiri neinițiați.

Rosti aceste cuvinte cu un oftat aproape fericit şi am înțeles că se uitase după tatuaje de gardian.

Ducându-se la Mia şi la Christian, Isaiah îşi puse mâna în şold în timp ce-i studia. Mia putu să-l privească doar o clipă înainte de a-şi feri privirea. Frica lui Christian era clară, dar reuşi să întoarcă privirea atentă a strigoiului. Mă făcu să mă simt mândră.

— Uite-te la ochii ăştia, Elena.

Elena se apropie şi stătu lângă Isaiah în timp ce acesta vorbea.

— Albastrul acesta deschis. Ca gheața. Ca acvamarinul. Aproape niciodată nu întâlneşti aşa ceva în afara caselor regale. Badica. Ozera. Uneori Zeklos.

— Ozera, spuse Christian, încercând din răsputeri să pară neînfricat.

Isaiah îşi înclină capul.

— Serios? Cu siguranță nu...

Se aplecă mai aproape de Christian.

— Dar vârsta e potrivită... şi părul ăsta... Zâmbi.

— Fiul lui Lucas şi al Moirei?

Christian nu spuse nimic, dar confirmarea de pe fața lui era clară.

— Ți-am cunoscut părinții. Minunați oameni. Fără seamăn. Mare păcat de moartea lor... dar, ei bine... îndrăznesc să spun că şi-au făcut-o singuri. Le-am spus că n-ar fi trebuit să se întoarcă după tine. Ar fi fost o iroseală să te trezească atât de tânăr. Au susținut că vor doar să te țină aproape şi să te trezească atunci când aveai să fii mai mare. I-am avertizat că asta va fi un dezastru, dar, mă rog...

Ridică uşor din umeri. „Trezit” era un termen pe care strigoii îl foloseau între ei când se transformau. Suna ca o experiență religioasă.

— N-au vrut să asculte şi dezastrul s-a petrecut într-un alt fel.

Ura, intensă şi întunecată, clocotea în ochii lui Christian. Isaiah zâmbi din nou.

— E foarte înduioşător că ai ajuns la mine după atâta timp. Poate le voi putea îndeplini visul la urma urmei.

— Isaiah, spuse din nou femeia, Elena.

Fiecare cuvânt pe care-l rostea semăna cu un smiorcăit.

— Cheamă-i pe ceilalți...

— Nu mai îmi da ordine!

Isaiah o apucă de umăr şi o împinse la o parte — numai că lovitura o trânti în cealaltă parte a camerei şi aproape trecu prin perete. Abia reuşi să ridice mâna la timp pentru a opri impactul. Strigoii aveau reflexe mai bune decât dhampirii şi chiar decât moroii; lipsa ei de echilibru însemna că el o luase complet prin surprindere. Şi zău, abia o atinsese. Lovitura fusese uşoară — şi cu toate astea avusese forța unei maşini mici.

Asta îmi întări şi mai mult convingerea că el era la un cu totul alt nivel. Puterea lui o întrecea pe a ei cu mult. Era ca o muscă pe care el o putea da la o parte. Puterea strigoilor creştea odată cu vârsta — şi prin consumul de sânge de moroi şi, într-o măsură mai mică, sânge de dhampir. Tipul acesta nu era doar bătrân, mi-am dat eu seama. Era foarte bătrân. Şi băuse mult sânge de-a lungul anilor. Groaza i se aşternu Elenei pe chip şi puteam să-i înțeleg frica. Strigoii se întorceau mereu unul împotriva celuilalt. I-ar fi putut smulge capul de pe umeri dacă ar fi vrut.

Ea se chirci, ferindu-şi privirea.
— Îmi... îmi pare rău, Isaiah.
Isaiah îşi netezi cămaşa — nu că ar fi fost şifonată. Vocea lui dobândi politețea rece pe care o avusese înainte.
— E evident că ai opinii în legătură cu asta, Elena, şi te invit să le exprimi într-o manieră civilizată. Ce crezi că ar trebui să facem cu aceşti puiuți?
— Ar trebui ca tu — adică, eu cred că noi ar trebui să-i ucidem pur şi simplu acum. Mai ales pe moroi.
Era limpede că se forța să nu se smiorcăie şi să-l enerveze.
— Doar dacă... n-ai de gând să mai dai un banchet, nu? E o risipă totală. Va trebui să împărțim cu alții şi ştii că ceilalți nu vor fi recunoscători. Niciodată nu sunt.
— Nu fac un banchet din ei, declară el arogant. Banchet?
— Dar nici nu-i ucid. Eşti tânără, Elena. Nu te gândeşti decât la satisfacția imediată. Când vei fi la fel de bătrână ca mine, nu vei mai fi atât de... nerăbdătoare.
Ea îşi dădu ochii peste cap atunci când el nu fu atent. Întorcându-se, el aruncă o privire către mine, Mason şi Eddie.
— Voi trei, mă tem că o să muriți. Altfel nu se poate. Aş vrea să spun că-mi pare rău, dar, ei bine, nu-mi pare. Aşa e viața. Totuşi, puteți să alegeți cum veți muri şi acest lucru va fi decis de purtarea voastră.
Ochii îi zăboviră pe mine. Nu înțelegeam cu adevărat de ce toată lumea părea să mă considere persoana care făcea probleme aici. Sau poate că înțelegeam.
— Unii dintre voi veți muri într-un fel mai dureros decât alții.
Nu era nevoie să-i văd pe Mason şi pe Eddie ca să ştiu că frica lor era la fel de mare ca a mea. Am fost destul de sigură că l-am auzit pe Eddie tânguindu-se. Isaiah se întoarse brusc pe călcâie, în stil militar, cu fața la Mia şi la Christian.
— Voi doi, din fericire, aveți de ales. Doar unul dintre voi va muri. Celălalt va trăi într-o magnifică nemurire. Voi avea chiar amabilitatea de a-l lua sub aripa mea până ce va fi un pic mai mare. Atât de milos sunt.
Nu m-am putut abține. Mi-am înăbuşit un hohot de râs.
Isaiah se întoarse brusc şi mă ațintì cu privirea. Am tăcut şi am aşteptat să mă arunce în partea cealaltă a încăperii cum făcuse cu Elena, dar se mulțumi doar să mă fixeze. Era suficient. Inima începu să-mi bată repede şi am simțit cum ochii mi se umplu de lacrimi. Frica mă făcu să mă ruşinez. Voiam să fiu ca Dimitri. Poate chiar ca mama. După câteva clipe lungi, chinuitoare, Isaiah se întoarse către moroi.
— Bun. Cum vă spuneam, unul dintre voi va fi trezit şi va trăi veşnic. Dar nu eu voi fi cel care îl trezeşte. Veți alege să fiți treziți de bunăvoie.
— Puțin probabil, spuse Christian.
Puse cât de multă sfidare disprețuitoare putu în acele două cuvinte, dar era încă evident pentru toată lumea din încăpere că era foarte îngrozit.
— Ah, cât îmi place spiritul familiei Ozera, medita Isaiah.
Aruncă o privire către Mia, cu ochii lui roşii strălucind. Ea se strânse de frică.
— Dar nu-l lăsa să te eclipseze, draga mea. Există vigoare şi în sângele celor de rând. Şi iată cum se va lua decizia.
Arătă spre noi, dhampirii. Privirea lui mă îngheță cu totul şi mi s-a părut că puteam mirosi duhoarea descompunerii.
— Dacă vreți să trăiți, tot ce aveți de făcut e să-l ucideți pe unul dintre aceştia trei, spuse, apoi se întoarse înapoi către moroi. Asta-i tot. Nu e deloc neplăcut. Spuneți-i doar unuia dintre domnii aceştia de aici că vreți s-o faceți. Vă vor elibera. Apoi le veți bea sângele şi vă veți trezi ca unul dintre noi. Cine face primul acest lucru e liber. Celălalt va fi cina Elenei şi a mea.
În cameră se lăsă tăcerea.
— Nu, spuse Christian. În niciun caz n-am să ucid unul dintre prietenii mei. Nu-mi pasă ce faci. O să mor primul.

Isaiah făcu un gest de nepăsare cu mâna.
— E uşor să fii viteaz când nu ți-e foame. Stai câteva zile fără hrană... şi, da, aceştia trei vor începe să arate foarte bine. Şi chiar sunt buni. Dhampirii sunt delicioşi. Unii îi preferă în locul moroilor şi, chiar dacă eu însumi n-am împărtăşit niciodată astfel de păreri, pot cu siguranță să prețuiesc această specie. Christian se încruntă.
— Nu mă crezi? întrebă Isaiah. Atunci lasă-mă să-ți dovedesc.
Veni în partea în care stăteam eu. Mi-am dat seama ce avea să facă şi am vorbit fără să mă gândesc până la capăt.
— Foloseşte-mă, am spus repede. Bea de la mine. Expresia îngâmfată a lui Isaiah păli pentru o clipă şi ridică sprâncenele.
— Te oferi de bunăvoie?
— Am mai făcut-o. Adică, i-am lăsat pe moroi să se hrănească de la mine. Nu mă deranjează. Îmi place. Lasă-i pe ceilalți în pace.
— Rose! exclamă Mason.
L-am ignorat şi l-am privit implorator pe Isaiah. Nu voiam să-mi bea sângele. Gândul mă scârbea. Dar mai dădusem sânge înainte şi preferam să-mi bea câțiva litri înainte să se atingă de Eddie şi Mason.
Nu i-am putut vedea expresia în timp ce mă măsura cu privirea. Timp de o jumătate de secundă am crezut că s-ar putea să o facă, dar în schimb clătină din cap.
— Nu. Nu tu. Nu încă.
Se îndepărtă şi se opri în fața lui Eddie. Am tras de cătuşe atât de tare, că mi s-au înfipt dureros în piele. Nu au cedat.
— Nu! Lasă-l în pace!
— Tăcere, izbucni Isaiah, fără să se uite la mine.
Îşi puse o mână pe o parte a feței lui Eddie. Eddie tremura şi devenise atât de palid, că am crezut că va leşina.
— Pot s-o fac uşor sau pot s-o fac să doară. Tăcerea ta va favoriza prima variantă.
Îmi venea să urlu, îmi venea să-i spun în toate felurile lui Isaiah şi să-l ameninț în fel şi chip. Dar nu puteam. Ochii mi se plimbară prin cameră, căutând ieşiri, aşa cum făcusem de atâtea ori înainte. Dar nu era niciuna. Doar pereți goi şi cenuşii. Nu erau ferestre. Singura uşă era păzită în permanență. Eram neputincioasă, la fel de neputincioasă cum fusesem din momentul în care ne băgaseră în dubă. Îmi venea să plâng, mai mult de frustrare decât de frică. Ce fel de gardian puteam fi dacă nu reuşeam să-mi protejez prietenii?
Dar am rămas tăcută şi o expresie de satisfacție apăru pe fața lui Isaiah. Lumina fluorescentă îi dădea pielii lui o tentă bolnăvicioasă, lividă, accentuându-i cearcănele întunecate de sub ochi. Îmi venea să-l pocnesc.
— Bun. Zâmbi la Eddie şi-i ținu fața în aşa fel încât cei doi se priviră în ochi. Acum, n-o să mi te împotriveşti, nu-i aşa?
După cum spuneam, Lissa era bună la puterea de constrângere. Dar n-ar fi putut face asta. În câteva secunde, Eddie zâmbea.
— Nu. N-o să mă împotrivesc.
— Bun, repetă Isaiah. Şi o să-mi oferi gâtul tău de bunăvoie, nu-i aşa?
— Bineînțeles, răspunse Eddie, dându-şi capul pe spate.
Isaiah îşi lăsă gura în jos, iar eu am privit în altă parte, încercând să mă concentrez în schimb asupra covorului jerpelit. Nu voiam să privesc asta. L-am auzit pe Eddie scoțând un suspin uşor, fericit. Hrănirea propriu-zisă fu relativ tăcută — fără sorbituri sau ceva asemănător.
— Gata.
Am întors privirea când l-am auzit pe Isaiah vorbind din nou. De pe buze îi picura sânge şi-şi trecu limba peste ele. Nu puteam să văd rana de pe gâtul lui Eddie, dar bănuiam că era şi ea însângerată şi oribilă. Mia şi Christian se uitau fix, cu ochii larg deschişi, îngroziți şi fascinați. Eddie părea pierdut, cu o privire fericită, drogată şi încețoşată, ameţit atât din cauza endorfinelor, cât şi din cauza constrângerii.

Isaiah se ridică şi le zâmbi moroilor, lingându-şi ce mai rămăsese din sângele de pe buze.
— Vedeți? le spuse, îndreptându-se spre uşă. E foarte simplu.

DOUĂZECI

Aveam nevoie de un plan de evadare şi asta repede. Din nefericire, singurele mele idei necesitau lucruri care nu erau de fapt sub controlul nostru. Ca de exemplu să rămânem complet singuri ca să putem pleca pe furiş. Sau să avem paznici proşti pe care i-am putea păcăli cu uşurință şi pe lângă care să ne furişăm. Ar fi trebuit măcar să fim legați neglijent ca să ne putem elibera.

Însă niciunul dintre aceste lucruri nu se întâmpla. După aproape douăzeci şi patru de ore, situația noastră nu se schimbase cu nimic. Eram în continuare prizonieri, în continuare legați bine. Răpitorii noştri rămâneau vigilenți, aproape la fel de eficienți ca orice alt grup de gardieni. Aproape.

Cel mai aproape de vreo ieşire ajungeam când eram duşi la toaletă, dar şi-acolo eram bine supravegheați — ceea ce era extrem de stânjenitor. Oamenii nu ne-au dat niciun pic de mâncare sau apă. Era greu pentru mine, dar combinația între om şi vampir îi făcea pe dhampiri rezistenți. Reuşeam să fac față acestor neplăceri, chiar dacă ajungeam repede la o limită la care aş fi ucis pentru un cheeseburger şi pentru nişte cartofi prăjiți foarte, foarte unsuroşi.

Pentru Mia şi Christian... ei bine, lucrurile erau un pic mai dificile. Moroii puteau rezista săptămâni întregi fără mâncare sau apă în cazul în care continuau să primească sânge. Fără sânge, puteau rezista câteva zile înainte de a se îmbolnăvi şi slăbi, atâta timp cât aveau încă altă hrană. Aşa reuşiserăm Lissa şi cu mine să supraviețuim cât timp fuseserăm pe cont propriu, neputând s-o hrănesc zilnic.

Dacă le luai mâncarea, sângele şi apa, rezistența moroilor scădea la zero. Îmi era foame, dar Mia şi Christian erau hămesiți. Deja aveau fețele sfrijite, iar ochii aproape înfrigurați. Isaiah făcu situația mai dificilă în timpul vizitelor ulterioare. De fiecare dată, cobora şi bătea câmpii în felul său enervant, zeflemitor. Apoi, înainte de a pleca, bea din nou sânge de la Eddie. Dar la a treia vizită, practic îi puteam deja vedea pe Mia şi pe Christian salivând. Din cauza endorfinelor şi a lipsei sângelui, eram destul de sigură că Eddie nici măcar nu-şi dădea seama unde eram.

Nu puteam dormi cu adevărat în aceste condiții, dar, în timpul celei de-a doua zile, am început să ațipesc din când în când. Inaniția şi epuizarea te aduc în starea asta. La un moment dat, chiar am visat, surprinzător, deoarece nu credeam cu adevărat că aş putea cădea într-un somn adânc în aceste condiții nebuneşti.

În vis — şi ştiam perfect că era un vis — stăteam pe o plajă. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama ce plajă era anume. Era de-a lungul coastei Oregonului — plină de nisip şi caldă, cu Pacificul întinzându-se în depărtare. Lissa şi cu mine fuseserăm acolo odată când locuiam în Portland. Fusese o zi superbă, dar ea nu rezistase să stea în atât de mult soare. Ca urmare, vizita fusese scurtă, dar îmi dorisem întotdeauna să fi putut sta mai mult şi să ne tolănim la soare. Acum aveam toată lumina şi căldura pe care mi le-aş fi putut dori.

„Micuțule dhampir”, spuse o voce în spatele meu. „Era şi timpul.”

M-am întors surprinsă şi l-am descoperit pe Adrian Ivashkov privindu-mă. Era îmbrăcat în pantaloni kaki şi o cămaşă largă şi — surprinzător de lejer pentru stilul lui — nu purta pantofi. Vântul îi zburlea părul castaniu şi-şi ținea mâinile în buzunare în timp ce mă privea cu binecunoscutul lui zâmbet afectat.

„Tot mai ai mijloacele de protecție”, adăugă.

Încruntându-mă, m-am gândit pentru o clipă că se holba la pieptul meu. Apoi mi-am dat seama că se uita la stomacul meu. Eram îmbrăcată cu blugi şi un top şi, din nou, micul pandantiv albastru în formă de ochi îmi atârna de buric. Chotki-ul era pe încheietura mâinii.

„Iar tu stai din nou în soare”, am spus. „Aşa că bănuiesc că e visul tău.”

„E visul nostru.”

Mi-am mişcat degetele de la picioare în nisip. „Cum se poate ca doi oameni să împărtăşească un vis?”

„Oamenii împărtăşesc mereu visuri, Rose.”
Am ridicat privirea spre el încruntată.
„Vreau să ştiu la ce te referi. În legătură cu faptul că e întuneric în jurul meu. Ce înseamnă asta?”
„Sincer, nu ştiu. Toată lumea e înconjurată de lumină, cu excepția ta. Tu ai umbre. Vin de la Lissa.”
Am devenit şi mai confuză.
„Nu înțeleg.”
„Nu pot intra acum în amănunte”, îmi spuse el. „Nu de asta sunt aici.”
„Eşti aici pentru un motiv?” am întrebat, cu ochii rătăcind către apa albastră-cenuşie.
Era hipnotizantă.
„Nu eşti aici... aşa doar ca să fii aici?”
Făcu un pas înainte şi îmi prinse mâna, obligându-mă să ridic privirea la el. Toată atitudinea lui amuzată dispăruse. Era foarte serios.
„Unde eşti?”
„Aici”, am spus nedumerită. „La fel ca tine.” Adrian clătină din cap.
„Nu, nu la asta m-am referit. În lumea reală. Unde eşti?”
Lumea reală? În jurul nostru, plaja se estompă, ca un film care devine neclar. Câteva clipe mai târziu, totul se stabiliza. Mi-am frământat mintea. Lumea reală. Mi-am amintit imagini. Scaune. Paznici. Cătuşe din plastic.
„Într-un subsol...”, am spus încet.
Frica distruse brusc frumusețea clipei şi mi-am adus aminte totul.
„O, Doamne, Adrian. Trebuie să-i ajuți pe Mia şi pe Christian. Nu pot...”
Strânsoarea mâinii lui Adrian deveni mai puternică. „Unde?”
Lumea tremură din nou şi de data aceasta imaginea nu se mai limpezi. El înjură. „Unde eşti, Rose?”
Lumea începu să se dezintegreze. Adrian începu să se dezintegreze.
„Un subsol. Într-o casă. În...”
Dispăruse. M-am trezit. Zgomotul uşii de la cameră deschizându-se mă aduse brusc la realitate.
Isaiah dădu buzna înăuntru, urmat de Elena. A trebuit să-mi ascund un zâmbet disprețuitor când am văzut-o. El era arogant şi rău şi total diabolic. Dar era aşa pentru că era un lider. Avea tăria şi puterea de a-şi susține cruzimea — chiar dacă nu-mi plăcea asta. Elena, însă? Era un lacheu. Ne amenința şi făcea comentarii batjocoritoare, dar cea mai mare parte a aplombului ei venea din faptul că era partenera lui. Era o linguşitoare absolută.
— Salut, copii, spuse el. Ce mai facem astăzi? îi răspunseră priviri încruntate. Se duse la Mia şi la Christian cu mâinile încrucişate la spate.
— Vreo schimbare de atitudine de la ultima mea vizită? Vă ia foarte mult timp şi asta o supără pe Elena. Vedeți, e foarte înfometată, dar — bănuiesc — nu la fel de înfometată ca voi doi.
Christian îl privi cu ochii mijiți.
— Cară-te, spuse el printre dinții încleştați. Elena mârâi şi se năpusti înainte, strigând:
— Să nu îndrăzneşti...
Isaiah o îndepărtă cu un gest. Lasă-l în pace. Asta înseamnă doar că vom aştepta un pic mai mult şi, pe bune, e o aşteptare distractivă.
Privirea Elenei îl fulgeră pe Christian.
— Sincer, continuă Isaiah privindu-l pe Christian, nu mă pot hotărî ce vreau mai mult: să te ucid sau să te fac să ni te alături. Fiecare opțiune oferă propriile satisfacții.
— Nu oboseşti să te tot auzi vorbind? întrebă Christian.
Isaiah se gândi un pic.
— Nu. Nu chiar. Şi nu mă satur nici de asta.
Se întoarse şi se duse spre Eddie. Bietul Eddie abia mai putea sta drept în scaunul lui după toate hrănirile prin care trecuse. Mai rău, Isaiah nu avea nevoie nici măcar să folosească forța de constrângere. Fața lui Eddie se lumină pur şi simplu de un rânjet prostesc, nerăbdător după următoarea muşcătură. Era la fel de dependent ca un hrănitor. Am fost cuprinsă de furie şi silă.
— La naiba! am strigat. Lasă-l în pace! Isaiah îşi întoarse privirea la mine.

— Taci, fato. Nu te găsesc nici pe departe atât de amuzantă ca domnul Ozera.
— Da? am mârâit eu. Dacă te scot atât de mult din sărite, atunci foloseşte-mă ca să demonstrezi că poţi. Muşcă-mă pe mine în locul lui. Pune-mă la locul meu şi arată-mi cât de tare eşti.
— Nu! exclamă Mason. Foloseşte-mă pe mine. Isaiah îşi dădu ochii peste cap.
— Doamne-Dumnezeule. Ce gaşcă mărinimoasă. Sunteţi toţi nişte Spartacus, aşa e? Plecă de lângă Eddie şi puse un deget sub bărbia lui Mason, ridicându-i capul. Însă tu, spuse Isaiah, nu vorbeşti cu adevărat serios. Te oferi doar din cauza ei. Îi dădu drumul lui Mason şi veni în faţa mea, privind fix în jos cu ochii aceia foarte negri. Iar tu... Nici pe tine nu te-am crezut cu adevărat prima dată. Dar acum?
Îngenunche ca să fie la nivelul meu. Am refuzat să-mi feresc privirea de ochii lui, cu toate că ştiam că riscam să fiu afectată de puterea de constrângere.
— Cred că tu vorbeşti cu adevărat serios. Şi nu e nici mărinimie în totalitate. Chiar vrei. Chiar ai mai fost muşcată.
Vocea lui era magică. Hipnotică. Nu folosea constrângerea, dar era categoric înconjurat de o carismă nefirească. La fel ca Lissa şi Adrian. I-am urmărit cu atenţie fiecare cuvânt.
— De multe ori, aş zice, adăugă el.
Se aplecă spre mine, cu răsuflarea fierbinte pe gâtul meu. Undeva, dincolo de el, îl auzeam pe Mason strigând ceva, dar eram atentă doar la cât de aproape erau dinţii lui Isaiah de pielea mea. În ultimele luni fusesem muşcată doar o singură dată — şi asta fusese doar atunci când Lissa se aflase într-o situaţie neprevăzută. Înainte de asta, mă muşcase de cel puţin două ori pe săptămână timp de doi ani şi abia de curând ajunsesem să înţeleg cât de dependentă de acest lucru fusesem. Nu există nimic — nimic — în lume ca muşcătura de moroi, ca revărsarea de extaz pe care o induce în tine. Desigur, potrivit tuturor relatărilor, muşcăturile de strigoi erau şi mai puternice...
Am înghiţit în sec, dându-mi dintr-odată seama de propria mea respiraţie accelerată şi de inima care-mi bătea repede. Isaiah chicoti încet.
— Da. Eşti o târfă pentru sânge în devenire. Din nefericire pentru tine — pentru că n-am să-ţi dau ce vrei.
Se retrase şi m-am prăbuşit peste scaun. Fără a mai pierde vremea, se întoarse la Eddie şi bău. N-am putut privi, dar de data asta era din invidie, nu repulsie. Pofta mă ardea pe dinăuntru. Tânjeam după muşcătura aceea, tânjeam după ea cu fiecare nerv din trupul meu.
Când Isaiah termină, dădu să iasă din cameră, apoi se opri. Se adresă Miei şi lui Christian.
— Nu pierdeţi timpul, avertiză el. Profitaţi de ocazia de a fi salvaţi.
Înclină capul spre mine.
— Aveţi chiar o victimă voluntară.
Plecă. În cealaltă parte a camerei, Christian îmi întâlni privirea. Într-un fel, faţa lui arăta şi mai suptă ca acum două ore. Foamea ardea în privirea lui şi ştiam că aveam o expresie complementară: o dorinţă de a potoli acea foame. Doamne. Eram atât de duşi. Cred că şi Christian şi-a dat seama de asta în acelaşi timp. Buzele i se strâmbară într-un zâmbet amar.
— Niciodată n-ai arătat mai bine, Rose, reuşi să spună, înainte ca paznicii să-i spună să tacă.
Am moţăit un pic în timpul zilei, dar Adrian nu se întoarse în visurile mele. În schimb, în timp ce pluteam la hotarul dintre realitate şi vis, m-am trezit alunecând într-un teritoriu cunoscut: mintea Lissei. După nebunia acestor ultime două zile, să fiu în mintea ei semăna cu o reîntoarcere acasă.
Se afla într-una din sălile de banchete ale hotelului, numai că era pustie. Stătea pe jos în partea îndepărtată a încăperii, încercând să rămână neobservată. Era cuprinsă de nervozitate. Aştepta ceva — sau mai degrabă pe cineva. Câteva minute mai târziu, Adrian se strecură înăuntru.
— Verişoară, spuse el în semn de salut. Se aşeză lângă ea şi-şi îndoi genunchii, fără să-i pese de pantalonii lui de gală scumpi. Scuză-mă de întârziere.
— Nu-i nimic, zise ea.
— N-ai ştiut că sunt aici până nu m-ai văzut, nu? Ea clătină din cap, dezamăgită. Mă simţeam mai nedumerită ca niciodată.
— Şi, stând cu mine... nu poţi să observi nimic cu adevărat?
— Nu. El ridică din umeri.
— Ei bine, să sperăm că vei putea în curând.

— Ție cum ți se pare? întrebă ea, arzând de curiozitate.
— Ştii ce sunt aurele?
— Sunt ca... sunt cercuri de lumină în jurul oamenilor, nu? Nişte chestii New Age?
— Ceva de genul ăsta. Toți au un fel de energie spirituală care radiază din ei. Ei, aproape toți.
Ezitarea lui mă făcu să mă întreb dacă se gândea la mine şi la întunericul în care chipurile intrasem.
— În funcție de culoare şi aspect, poți spune multe despre cineva... ei bine, dacă cineva ar putea vedea în realitate aurele, adică.
— Iar tu poți, spuse ea. Şi îți poți da seama că folosesc spiritul după aura mea?
— A ta e în cea mai mare parte aurie. Ca a mea. Îşi schimbă culoarea în funcție de situație, dar auriul rămâne mereu.
— Câți alți oameni ca noi cunoşti?
— Nu mulți. Îi văd doar din când în când. Nu spun nimănui despre asta. Eşti prima cu care am vorbit cu adevărat vreodată. Nici măcar nu ştiam că se numeşte „spirit”. Îmi doresc să fi ştiut despre asta atunci când nu m-am specializat. M-am gândit pur şi simplu că eram cine ştie ce ciudat.
Lissa ridică brațul şi privi atentă, concentrându-se să vadă lumina strălucind în jurul ei. Nimic. Oftă şi lăsă brațul să cadă.
Şi atunci am înțeles.
Şi Adrian folosea spiritul. Din această cauză fusese atât de curios în privința Lissei, de aceea voise să vorbească cu ea şi să întrebe de legătura psihică şi de specializarea ei. Asta explica şi multe alte lucruri — precum atracția căreia se părea că nu-i puteam scăpa atunci când eram în preajma lui. Folosise forța de constrângere în acea zi în care Lissa şi cu mine ne aflaserăm în camera lui — aşa îl forțase pe Dimitri să-i dea drumul.
— Şi te-au lăsat în final în pace? o întrebă Adrian.
— Da. Au decis până la urmă că nu ştiam nimic de fapt.
— Bun, spuse el.
Se încruntă şi mi-am dat seama că de data asta era treaz.
— Şi eşti sigură că nu ştii?
— Ți-am mai spus asta. Nu pot să fac legătura să funcționeze în felul ăsta.
— Hm. Ei bine, trebuie s-o faci. Ea se încruntă.
— Ce, crezi că mint? Dacă aş putea să o găsesc, aş face-o!
— Ştiu, dar ca să ai cât de cât rezultate, trebuie să ai o legătură puternică. Foloseşte asta ca să vorbeşti cu ea în visurile ei. Eu am încercat, dar nu pot continua suficient de mult ca să...
— Ce-ai spus? exclamă Lissa. Ai vorbit cu ea în visurile ei?
Acum el arăta nedumerit.
— Bineînțeles. Nu ştii cum să faci asta?
— Nu! Glumeşti? Cum de e posibil aşa ceva? Visurile mele...
Mi-am amintit-o pe Lissa vorbind de fenomene inexplicabile legate de moroi, despre cum ar putea exista puteri ale spiritului mai mari decât vindecarea, lucruri despre care nimeni nici măcar nu ştia încă. Se părea că prezența lui Adrian în visurile mele nu era o coincidență. Reuşise să intre în mintea mea, poate într-un mod asemănător celui în care vedeam eu ce e în mintea Lissei. Gândul mă nelinişti. Lissa abia dacă putea să înțeleagă.
El îşi trecu o mână prin păr şi-şi lăsă capul pe spate, uitându-se la candelabrul de cristal de deasupra în timp ce se gândea.
— În regulă. Aşadar. Nu vezi aure, nu vorbeşti cu alții în vis. Ce poți să faci?
— Eu... pot să vindec oameni. Animale. Şi plante. Pot să readuc la viață lucrurile moarte.
— Serios? Părea impresionat. În regulă. Pentru asta primeşti o bilă albă. Ce altceva?
— Mm, pot să folosesc puterea de constrângere.
— Toți putem să facem asta.
— Nu, eu pot s-o fac cu adevărat. Nu e greu. Pot să-i fac pe alții să facă orice vreau eu — chiar şi lucruri rele.
— Şi eu pot. Ochii i se luminară.

— Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ai încerca s-o foloseşti pe mine...
Ea ezită şi-şi trecu absentă degetele pe covorul roşu rugos.
— Păi... nu pot.
— Adineauri ai zis că poţi.
— Nu pot — nu în momentul acesta. Iau reţeta asta... pentru depresie şi alte lucruri... şi mă împiedică să fac magie.
El îşi ridică braţele în aer.
— Atunci cum pot să te învăţ să foloseşti visurile? Cum altfel o s-o găsim pe Rose?
— Uite ce e, spuse ea furioasă, nu vreau să iau medicamentele. Dar când nu le luam... făceam lucruri cu adevărat nebuneşti. Lucruri periculoase. Asta îţi face spiritul.
— Eu nu iau nimic. Sunt bine, spuse el.
Nu, nu era, mi-am dat seama. Şi Lissa înţelese asta.
— Te-ai purtat foarte ciudat în ziua aceea când Dimitri era în camera ta, îi atrase ea atenţia. Ai început să baţi câmpii şi nu aveai nicio logică.
— Ah, atunci? Mda... se întâmplă câteodată. Dar, pe bune, nu des. Dacă se întâmplă o dată pe lună.
Părea sincer.
Lissa se holbă la el, reevaluând dintr-odată totul. Şi dacă Adrian putea într-adevăr s-o facă? Dacă putea folosi spiritul fără pilule şi fără vreun efect secundar periculos? Ar fi tot ce îşi dorise. În plus, nu era nici măcar sigură dacă pilulele vor continua să aibă efect...
El zâmbi, ghicindu-i gândurile.
— Ce zici, verişoară? întrebă.
Nu avea nevoie să folosească forţa de constrângere. Oferta lui în sine era foarte tentantă.
— Pot să te învăţ tot ce ştiu dacă poţi să foloseşti magia. Va dura un pic ca efectul pilulelor să se elimine din organismul tău, dar odată ce asta se va întâmpla...

DOUĂZECI ŞI UNU

Asta îmi mai trebuia acum. Aş fi putut face faţă la orice altceva ar fi făcut Adrian: să se dea la ea, să o facă să fumeze ţigările lui ridicole, orice. Dar asta nu. Tocmai asta voiam să evit, ca Lissa să renunţe la pastilele acelea. Cu părere de rău, am ieşit din mintea ei şi m-am întors la propria mea situaţie fără speranţă. Aş fi vrut să văd ce se întâmpla mai departe cu Adrian şi Lissa, dar nu rezolvam nimic spionându-i. În regulă. Chiar aveam nevoie de un plan acum. Trebuia să acţionez cumva. Trebuia să ieşim de-acolo. Dar, privind în jurul meu, nu întrezăream vreo portiţă de scăpare mai mult decât înainte, şi am petrecut următoarele câteva ore gândindu-mă şi făcând presupuneri.

Aveam trei paznici azi. Păreau un pic plictisiţi, dar nu suficient pentru a fi mai puţin atenţi. În apropierea mea, Eddie părea să fie inconştient, iar Mason privea pierdut în jos. În cealaltă parte a încăperii, Christian se încrunta absent, iar Mia cred că dormea. Dureros de conştientă de cât de uscat îmi era gâtul, aproape că am râs amintindu-mi cum îi spusesem că magia ei cu apă era inutilă. Poate că nu conta prea mult într-o luptă, dar aş fi dat orice ca ea să aducă nişte apă...

Magia.

De ce nu mă gândisem la asta mai înainte? Nu eram neajutoraţi. Nu în totalitate.

Încet, un plan mi se contura în minte — un plan care era probabil nebunesc, dar era şi cel mai bun pe care îl aveam. Inima îmi palpită de speranţă şi imediat mi-am controlat expresia feţei înainte ca paznicii să-mi observe brusca revelaţie. În partea opusă a camerei, Christian mă privea. Văzuse scurta izbucnire de entuziasm şi îşi dăduse seama că mă gândisem la ceva, mă privi cu curiozitate, la fel de pregătit să acţioneze precum eram eu.

Doamne. Cum puteam reuşi să facem asta? Aveam nevoie de ajutorul lui, dar nu aveam nicio modalitate efectivă de a-i spune la ce mă gândeam. De fapt, nu eram nici măcar sigură că mă putea ajuta în vreun fel — era destul de slăbit.

L-am privit în ochi, încercând să-l fac să înţeleagă că avea să se întâmple ceva. Pe faţa lui era nedumerire, dar era însoţită de hotărâre. După ce m-am asigurat că niciunul dintre paznici nu mă privea direct, m-am mişcat puţin, trăgând uşor de cătuşele care-mi ţineau încheieturile. Am aruncat o privire rapidă în spatele meu cât am putut, apoi am întâlnit din nou ochii lui Christian. El se încruntă şi am repetat mişcarea.

— Hei, am spus tare.

Mia şi Mason tresăriră surprinşi.

— Chiar aveţi de gând să ne înfometaţi în continuare? Putem măcar să primim nişte apă sau altceva?

— Gura, spuse unul din paznici.

Era răspunsul lor obişnuit, ori de câte ori unul dintre noi vorbea.

— Haide. Am încercat să vorbesc pe un ton cât mai plângăcios. Nici măcar o înghiţitură? Îmi arde gâtul. Aproape că mi-a luat foc.

I-am aruncat repede o privire lui Christian în timp ce am rostit aceste ultime cuvinte, apoi m-am întors spre paznicul care vorbise.

După cum era de aşteptat, se ridică din locul lui şi veni clătinându-se spre mine.

— Nu mă face să mă repet, mârâi el.

Nu ştiam dacă ar face într-adevăr ceva violent, dar nu aveam niciun interes să întind coarda. Încă. În plus, îmi atinsesem ţinta. Dacă acum Christian nu putea înţelege aluzia, nu mai era nicio soluţie. Încercând să par înspăimântată, am tăcut.

Paznicul se întoarse la locul lui şi, după o vreme, nu mă mai privi. M-am uitat din nou la Christian şi am tras de cătuşe. Haide, haide, mă gândeam. Gândeşte-te, Christian.

Dintr-odată, ridică sprâncenele şi se holbă la mine uimit. Bine. Se pare că îşi dăduse seama de ceva. Speram doar că era ce voiam eu. Privirea lui deveni întrebătoare, ca şi cum voia să ştie dacă eram cu adevărat serioasă în privinţa asta. Am încuviinţat din cap, categorică. Se gândi încruntându-se câteva clipe şi apoi trase adânc şi calm aer în piept.

— În regulă, spuse el.

Toată lumea tresări din nou.

— Gura, spuse unul dintre paznici, pus pe automat. Părea plictisit.
— Nu, spuse Christian. Sunt gata. Gata să beau. Toți cei din cameră înghețară câteva clipe, inclusiv eu. Nu mă gândisem chiar la asta. Şeful paznicilor se ridică.
— Nu te juca cu noi.
— Nu mă joc, spuse Christian.
Avea o figură înfrigurată, disperată, care nu credeam că era în întregime simulată.
— M-am săturat. Vreau să ies de aici şi nu vreau să mor. O să beau — şi o vreau pe ea.
Făcu semn cu capul spre mine. Mia scânci speriată. Mason îi spuse lui Christian ceva care i-ar fi adus o pedeapsă cu detenția la şcoală.
Categoric, nu la asta mă gândisem. Ceilalți doi paznici se uitară întrebător la şeful lor.
— Să-l chemăm pe Isaiah? întrebă unul din ei.
— Nu cred că e pe-aici, spuse şeful. Îl studie câteva secunde pe Christian şi apoi luă o decizie. Şi oricum nu vreau să-l deranjez dacă e vreo glumă. Dă-i drumul şi o să vedem.
Unul dintre bărbați scoase la iveală o pereche de cleşti ascuțiți. Se duse în spatele lui Christian şi se aplecă. Am auzit sunetul plasticului plesnind în timp ce cătuşele flexibile cedară. Apucându-l de braț pe Christian, paznicul îl smuci în picioare şi îl aduse la mine.
— Christian, exclamă Mason cu vocea plină de furie. Se zbătu să-şi desfacă legăturile, mişcându-şi scaunul un pic. Ai înnebunit? Nu-i lăsați să facă asta!
— Voi trebuie să muriți, dar eu nu, izbucni Christian, dându-şi părul negru din ochi. Nu există nicio altă soluție.
Nu-mi dădeam seama ce se petrecea cu adevărat acum, dar eram destul de sigură că trebuia să arăt mult mai multă emoție dacă eram gata să mor. Doi paznici îl flancară pe Christian, privindu-l cu prudență cum se apleca spre mine.
— Christian, am şoptit, surprinsă de cât de uşor era să par înspăimântată. Nu face asta.
Buzele i se strâmbară într-unul din acele zâmbete amare pe care le etala atât de bine.
— Noi doi nu ne-am plăcut niciodată, Rose. Dacă trebuie să ucid pe cineva, nu văd de ce nu ai fi tu aceea.
Cuvintele îi erau glaciale, exacte. Convingătoare.
— În plus, adăugă, credeam că asta chiar vrei.
— Nu asta. Te rog, nu...
Unul din paznici îl împinse pe Christian.
— Termină odată sau întoarce-te la scaunul tău. Încă având acel zâmbet întunecat, Christian ridică din umeri.
— Îmi pare rău, Rose. Oricum o să mori. De ce să n-o faci pentru o cauză bună? Îşi aplecă fața spre gâtul meu. Probabil că o să te doară, adăugă el.
De fapt, mă îndoiam că mă va durea... dacă avea cu adevărat să o facă. Pentru că nu avea s-o facă... nu? M-am foit neliniştită.
După toate relatările, dacă ți se sugea tot sângele, ți se pompau şi suficiente endorfine între timp pentru a amorți cea mai mare parte a durerii. Era ca şi cum te-ar lua somnul. Desigur, acestea nu erau decât presupuneri. De fapt, cei care mureau din cauza muşcăturilor de vampiri nu se întorceau pentru a povesti experiența.
Christian îmi frecă gâtul cu nasul, băgându-şi fața sub părul meu astfel că îl ascundea parțial. Buzele lui îmi atinseră uşor pielea, la fel de moi cum mi le aminteam atunci când el şi Lissa se sărutaseră. O clipă mai târziu, vârfurile colților lui îmi atinseră pielea.
Şi apoi am simțit durere. Durere adevărată.
Dar nu venea de la muşcătură. Dinții lui doar îmi apăsau pielea; nu o străpunseră. Limba i se mişca pe gâtul meu lipăind, dar nu era sânge de supt. În orice caz, semăna mai mult cu un fel de sărut ciudat, pervers.
Nu, durerea venea de la încheieturile mele. O durere arzătoare. Christian îşi folosea magia pentru a direcționa căldura înspre cătuşele din plastic, întocmai cum voisem să facă. Îmi înțelesese mesajul. Plasticul devenea din ce în ce mai fierbinte în timp ce el continua să simuleze că-mi sugea sângele. Oricine s-ar fi uitat cu atenție şi-ar fi putut da seama că se prefăcea, dar părul meu bogat bloca

vederea paznicilor.
Ştiam că plasticul era greu de topit, dar abia acum am înţeles cu adevărat ce însemna asta. Temperaturile necesare pentru a-l rupe erau foarte mari. Era ca şi cum mi-aş fi băgat mâinile în lavă. Cătuşele îmi ardeau pielea, fierbinţi şi îngrozitoare. M-am mişcat, sperând că-mi voi putea uşura durerea. N-am putut. Însă ceea ce am observat a fost că legăturile cedau un pic când le forţam. Deveneau mai maleabile. În regulă. Asta era ceva. Trebuia doar să rezist încă puţin. Disperată, am încercat să mă concentrez asupra muşcăturii lui Christian şi să-mi abat atenţia. A mers cam cinci secunde. Endorfinele nu acţionau, cu siguranţă nu îndeajuns pentru a contracara acea durere tot mai cumplită. M-am văitat, devenind probabil mai convingătoare.
— Nu-mi vine să cred, bombăni unul dintre paznici. Chiar o face.
În spatele lor, mi s-a părut că o aud pe Mia plângând.
Arsura cătuşelor se intensifică. Nu mai simţisem niciodată ceva atât de dureros, şi trecusem prin multe. Pierderea cunoştinţei devenea rapid o posibilitate foarte reală.
— Hei, spuse pe neaşteptate paznicul. Ce-i mirosul ăsta?
Mirosul acela era plasticul care se topea. Sau poate carnea mea arzând. Sincer, nu conta, pentru că atunci când mi-am mişcat din nou încheieturile, cătuşele lipicioase şi fierbinţi s-au rupt.
Am avut zece secunde de surpriză şi le-am folosit. Am sărit de pe scaunul meu, împingându-l simultan pe Christian înapoi. Avea câte un paznic în ambele părţi, iar unul încă ţinea cleştele. Cu o singură mişcare, i-am înşfăcat acestuia cleştele şi i l-am înfipt în obraz. A scos un fel de ţipăt gâlgâit, dar n-am aşteptat să văd ce s-a întâmplat. Momentul de surpriză se termina şi nu puteam pierde timp. Imediat ce am dat drumul cleştelui, l-am pocnit cu pumnul în figură pe cel de-al doilea tip. În general, loviturile mele cu pumnii nu erau atât de puternice precum cele cu piciorul, dar tot l-am lovit suficient de tare ca să-l iau prin surprindere şi să-l fac să se clatine.
Deja şeful paznicilor era în acţiune. Aşa cum mă temusem, încă mai avea un pistol şi întinse mâna după el.
— Nu te mişca! strigă el, ţintindu-mă.
Am încremenit. Paznicul pe care-l lovisem în faţă înainta şi mă apucă de braţ. În apropiere, tipul pe care îl rănisem gemea pe podea. Continuând să ţină pistolul îndreptat spre mine, şeful începu să spună ceva şi apoi urlă speriat. Pistolul avea o culoare portocalie şi-i căzu din mâini. Acolo unde îl ţinuse, pielea era roşie din cauza arsurii şi inflamată. Christian încinsese metalul, mi-am dat seama. Mda. Ar fi trebuit categoric să folosim chestia asta cu magia de la început. Dacă scăpăm cu bine, aveam să sprijin cauza Tashei. Cutuma antimagie a moroilor era atât de întipărită în creierele noastre, că nici măcar nu ne gândisem să încercăm forţa magiei mai devreme. Era stupid.
L-am atacat pe tipul care mă ţinea. Nu cred că se aştepta ca o fată de statura mea să opună atâta rezistenţă, plus că era încă oarecum năucit din cauza celor întâmplate cu celălalt tip şi cu pistolul. Am reuşit să-mi fac îndeajuns loc ca să-i dau un picior în stomac, o lovitură care mi-ar fi adus nota zece la cursul meu de luptă. Gemu din cauza loviturii, iar mişcarea îl proiectă înapoi în perete. Într-o clipită eram pe el. Înşfăcându-l de păr, i-am izbit capul de podea suficient de puternic încât să-l fac să-şi piardă cunoştinţa, dar să nu moară.
Am sărit imediat în picioare, surprinsă că şeful nu venise încă după mine. N-ar fi trebuit să-i ia atât de mult să-şi revină din şocul produs de pistolul încins. Dar când m-am întors, camera era tăcută. Şeful zăcea inconştient pe jos — cu Mason eliberat de curând stând deasupra lui. În apropiere, Christian ţinea cleştele într-o mână şi pistolul în cealaltă. Trebuie să fi fost încă fierbinte, dar puterea lui Christian probabil îl făcuse imun. Ţintea spre omul pe care îl rănisem. Tipul nu era inconştient, sângera doar, dar, aşa cum făcusem şi eu, încremenise sub ameninţarea ţevii.
— Sfinte Sisoie, am mormăit, privind scena. Împleticindu-mă spre Christian, am întins mâna: Dă-mi-l înainte să răneşti pe cineva.
Mă aşteptam la vreun comentariu sarcastic, dar el îmi dădu pur şi simplu arma cu mâinile tremurânde. Am vârât-o la centură. Privindu-l mai atentă, am văzut cât de palid era. Arăta de parcă s-ar fi putut prăbuşi în orice clipă. Făcuse destul de multă magie pentru cineva care era înfometat de două zile.
— Mase, ia cătuşele, am spus.

Fără să se întoarcă cu spatele la noi, Mason făcu câţiva paşi înapoi, spre cutia în care răpitorii noştri îşi ţineau rezerva de cătuşe flexibile. Scoase trei benzi de plastic şi apoi altceva. Aruncându-mi o privire întrebătoare, ridică o rolă de bandă adezivă.

— Perfect, am spus.

I-am legat pe răpitorii noştri de scaune. Unul rămăsese conştient, dar l-am pocnit şi pe el şi apoi le-am acoperit gurile cu bandă adezivă. Aveau să-şi revină în cele din urmă şi nu voiam să facă vreun zgomot.

După ce i-am eliberat pe Mia şi pe Eddie, toţi cinci ne-am strâns laolaltă şi am pus la cale următoarea mişcare. Christian şi Eddie abia puteau sta în picioare, dar cel puţin Christian era conştient de ceea ce se întâmpla în jurul lui. Faţa Miei era plină de lacrimi, dar presupuneam că va putea să urmeze indicaţiile. Mason şi cu mine eram, se pare, cei mai zdraveni din grup.

— Ceasul tipului ăluia arată că e dimineaţă, spuse el. Tot ce avem de făcut e să ieşim afară, şi n-o să ne poată atinge. Cel puţin atâta vreme cât nu apar alţi oameni.

— Spuneau că Isaiah e plecat, şuşoti Mia. Ar trebui să putem pleca şi noi pur şi simplu, nu?

— Oamenii ăştia stau aici de ore bune, am spus. S-ar putea înşela. Nu putem să facem nicio prostie.

Prudent, Mason deschise uşa camerei şi se uită cu atenţie afară, pe holul gol.

— Crezi că e vreo ieşire pe aici, jos?

— Asta ar face să ne fie mai uşor, am şoptit eu. Am întors privirea către ceilalţi.

— Staţi aici. O să verificăm restul subsolului.

— Dacă vine cineva? exclamă Mia.

— N-o să vină, am asigurat-o eu.

De fapt, eram destul de sigură că nu mai era nimeni în subsol. Ar fi venit în fugă cu toată gălăgia aceea. Şi, dacă încerca cineva să coboare scările, i-am auzi primii.

Totuşi, Mason şi cu mine ne-am mişcat cu prudenţă în timp ce cercetam subsolul, acoperindu-ne unul pe celălalt şi verificând colţurile. Era întru totul labirintul pentru şobolani pe care mi-l aminteam de când fusesem aduşi aici. Holuri întortocheate şi multe camere. Am deschis, una după alta, fiecare uşă. Toate încăperile erau goale, în afară de câte un scaun sau două. M-am înfiorat, gândindu-mă că toate acestea erau probabil folosite ca închisori, aşa cum fusese a noastră.

— Nu e nicio blestemată de fereastră în tot locul ăsta, am şoptit când am terminat de cercetat. Trebuie să mergem sus.

Ne-am îndreptat înapoi către camera noastră, dar înainte să ajungem acolo, Mason mă apucă de mână.

— Rose...

M-am oprit şi l-am privit.

— Da?

Ochii lui albaştri — mai serioşi ca niciodată — mă priviră cu regret.

— Eu am dat-o rău în bară.

M-am gândit la întâmplările care duseseră la asta.

— Noi am dat-o în bară, Mason. El oftă.

— Sper... sper că atunci când toate astea se vor termina, vom putea să ne găsim răgazul să vorbim şi să lămurim lucrurile. N-ar fi trebuit să mă supăr pe tine.

Voiam să-i spun că asta n-avea să se întâmple, că, atunci când dispăruse, de fapt mă duceam să-i spun că lucrurile n-aveau niciodată să stea mai bine între noi. Cum nu părea să fie timpul şi locul potrivit să vorbesc de despărţire, am minţit. I-am strâns mâna.

— Şi eu sper.

Zâmbi şi ne-am întors la ceilalţi.

— În regulă, le-am spus. Uite cum o să facem.

Am discutat repede un plan şi apoi ne-am furişat pe scări în sus. Eu conduceam, urmată de Mia, care încerca să-l sprijine pe Christian, care se-mpleticea. Mason încheia coloana, aproape târându-l pe Eddie.

— Eu ar trebui să fiu primul, şopti Mason când am ajuns în capătul scărilor.

— Nu eşti, am răspuns, lăsându-mi mâna pe clanţă.
— Da, dar dacă se întâmplă ceva...
— Mason, l-am întrerupt.
L-am privit cu severitate şi, brusc, mi-am adus pentru scurt timp aminte de maică-mea în ziua aceea când avusese loc atacul împotriva familiei Drozdov. Calmă şi controlată, chiar şi după ce se petrecuse ceva atât de oribil. Avuseseră nevoie de un conducător, tot aşa cum avea nevoie acest grup acum, şi am încercat cât de mult am putut să mă comport ca ea.
— Dacă se întâmplă ceva, îi scoţi de aici. Fugi repede şi fugi departe. Nu te întorci fără o mulţime de gardieni.
— Tu o să fii atacată prima! Ce ar trebui să fac? şopti el. Să te abandonez?
— Da. Uiţi de mine dacă poţi să-i scoţi afară.
— Rose, n-o să...
— Mason.
Mi-am imaginat-o din nou pe maică-mea, luptându-se pentru acea tărie şi energie de a-i conduce pe ceilalţi.
— Poţi să faci asta sau nu?
Ne-am privit fix unul pe celălalt câteva clipe pline de încordare, în timp ce ceilalţi îşi ţineau respiraţia.
— Pot s-o fac, spuse el hotărât.
Am încuviinţat din cap şi m-am întors.
Uşa subsolului scârţâi când am deschis-o şi m-am strâmbat la auzul sunetului. Abia îndrăznind să răsuflu, am stat perfect nemişcată în capul scărilor, aşteptând şi ascultând. Casa şi decoraţiunile ei ciudate arătau la fel ca atunci când fuseserăm aduşi înăuntru. Jaluzele negre acopereau toate ferestrele, dar de-a lungul marginilor lor, vedeam lumina strălucitoare strecurându-se înăuntru.
Lumina soarelui nu fusese niciodată mai minunată ca în acel moment. Libertatea însemna să ajungem la ea.
Nu se auzea niciun sunet, nici-o mişcare. Privind în jur, am încercat să-mi amintesc unde era uşa de la intrare. Era în cealaltă parte a casei — nu foarte departe dacă te gândeai mai bine, dar la o distanţă uriaşă în acel moment.
— Vino cu mine în recunoaştere, i-am şoptit lui Mason, sperând să-l consolez pentru faptul că mergea în urma grupului.
Îl lăsă pe Eddie să se sprijine de Mia pentru o clipă şi păşi înainte cu mine pentru a face o scurtă cercetare a salonului principal.
Nimic. Drumul era liber de aici până la uşa din faţă. Am răsuflat uşurată. Mason îl prinse din nou pe Eddie şi am înaintat, încordaţi şi speriaţi. Doamne. Aveam să reuşim, mi-am dat seama. Chiar aveam să reuşim. Nu-mi venea să cred cât de norocoşi eram. Fusesem atât de aproape de nenorocire — şi abia reuşiserăm să scăpăm. Era una din acele clipe care te făceau să-ţi preţu-ieşti viaţa şi să vrei să schimbi lucrurile. O a doua şansă pe care juri că n-o vei irosi. Conştientizarea faptului că...
I-am auzit mişcându-se aproape în acelaşi moment în care i-am văzut oprindu-se în faţa noastră. Era ca şi cum un magician i-ar fi făcut să apară pe Isaiah şi pe Elena din nimic. Numai că de data asta ştiam că nu era nicio magie la mijloc. Pur şi simplu strigoii se mişcau foarte repede. Trebuie să fi fost într-una din celelalte încăperi de la parter pe care le crezusem goale — nu voisem să pierdem timp căutând. M-am înfuriat pe mine însămi pentru că nu verificasem fiecare palmă de pe întregul nivel. Undeva, în adâncul memoriei, am auzit cum o luam peste picior pe maică-mea la ora lui Stan: „Mie mi se pare că aţi dat-o în bară. De ce nu aţi verificat locul şi nu v-aţi asigurat de la bun început că nu existau acolo strigoi? Mie mi se pare că aţi fi putut scăpa de o groază de probleme.” Soarta e o mare jigodie.
— Copii, copii, spuse încet şi cântat Isaiah. Nu aşa merge jocul. Încălcaţi regulile.
Un zâmbet plin de cruzime îi apăru pe buze. Ne găsea amuzanţi, nu o ameninţare adevărată. Sincer? Avea dreptate.
— Repede şi departe, Mason, am spus încet, fără să-i scap din ochi pe strigoi.
— Vai, vai... dacă privirile ar putea ucide..., Isaiah îşi arcui sprâncenele în timp ce-i trecu ceva prin

minte. Te gândeşti că te poţi lupta singură cu noi doi?
Chicoti. Elena chicoti. Eu am scrâşnit din dinţi.
Nu, nu credeam că mă puteam bate cu amândoi. De fapt, eram destul de sigură că avem să mor. Dar eram de asemenea destul de sigură că le puteam distrage foarte mult atenţia mai înainte.
M-am repezit spre Isaiah, dar am îndreptat pistolul spre Elena. Puteai să-i iei prin surprindere pe oamenii paznici — dar nu şi pe strigoi. M-au văzut sărind practic înainte ca măcar să mă mişc. Totuşi, nu se aşteptau să am un pistol. Şi, în timp ce Isaiah îmi bloca trupul aflat în atac aproape fără nici un efort, am reuşit să trag spre Elena înainte să-mi prindă mâinile şi să mă imobilizeze. Detunătura armei îmi răsună puternic în urechi şi Elena ţipă de durere şi uimire. Îi ţintisem stomacul, dar fusesem îmbrâncită şi lovisem coapsa. Nu că ar fi contat. În niciunul dintre aceste locuri glonţul nu i-ar fi provocat moartea, dar stomacul ar fi durut-o mult mai tare.
Isaiah îmi ţinea încheieturile atât de strâns, încât am crezut că-mi va rupe oasele. Am scăpat pistolul. Acesta lovi podeaua, sări şi alunecă spre uşă. Elena ţipă înfuriată şi se repezi cu ghearele spre mine. Isaiah îi spuse să se controleze şi mă împinse într-un loc unde ea nu putea ajunge la mine. În tot acest timp, mă zbăteam cât puteam de mult, nu atât ca să scap, ci ca să-l enervez.
Şi apoi am auzit cel mai plăcut sunet din lume.
Uşa de la intrare deschizându-se.
Mason profitase de faptul că le distrăsesem atenţia. Îl lăsase pe Eddie cu Mia şi fugise pe lângă mine şi strigoiul care mă înhăţase ca să deschidă uşa. Isaiah se întoarse cu viteza lui fulgerătoare — şi urlă în timp ce lumina soarelui se revărsa asupra lui. Dar, chiar dacă suferea, reflexele îi erau încă rapide. Sări brusc din peticul de lumină în sufragerie, trăgându-ne pe Elena şi pe mine cu el — pe ea de braţ şi pe mine de gât.
— Scoate-i de aici! am urlat.
— Isaiah..., începu Elena, eliberându-se din strânsoarea lui.
El mă aruncă pe podea şi se întoarse, holbându-se la victimele lui care evadau. Mi-am recăpătat suflarea acum că nu mă mai strângea de gât şi am privit spre uşă prin părul meu încâlcit. La timp ca să-l văd pe Mason târându-l pe Eddie peste prag, afară, în siguranţa oferită de lumină. Mia şi Christian deja dispăruseră. Aproape că am plâns de uşurare.
Isaiah se repezi înapoi la mine cu toată furia unei furtuni, fulgerându-mă cu ochii lui negri şi înspăimântători în timp ce se cobora asupra mea de la înălţimea sa considerabilă. Faţa lui, care fusese mereu înfricoşătoare, deveni ceva dincolo de orice închipuire. „Monstruoasă” nu o caracteriza nici măcar pe departe.
Mă trase în sus de păr. Am ţipat de durere şi el îşi coborî capul, lipindu-şi faţa de a mea.
— Vrei să te muşc, fetiţo? întrebă. Vrei să fii o târfă pentru sânge? Ei bine, putem să rezolvăm asta. În toate sensurile. Şi nu o să fie plăcut. Şi nu o să fii amorţită. O să fie dureros — puterea de constrângere funcţionează în ambele sensuri, să ştii, şi o să mă asigur că o să crezi că suferi cea mai puternică durere din viaţă. Şi o să mă mai asigur că o să mori foarte, foarte încet. O să urli. O să mă implori să încetez şi să te las să mori...
— Isaiah, ţipă Elena exasperată. Ucide-o odată. Dacă ai fi făcut-o mai devreme, cum am spus eu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.
Continuând să mă ţină, Isaiah întoarse repede privirea spre ea.
— Nu mă întrerupe.
— Dar eşti jalnic..., continuă ea.
Da, chiar că era o smiorcăită. N-aş fi crezut vreodată că un strigoi putea fi aşa. Era aproape comic.
—...şi risipitor.
— Nu fi obraznică cu mine, spuse el.
— Mi-e foame. Nu spun decât că ar trebui să...
— Dă-i drumul sau o să te ucid.
Ne-am întors cu toţii spre noul glas, un glas neîndurător şi mânios. Mason stătea în prag, încadrat de lumină, ţinând pistolul pe care-l scăpasem eu. Isaiah îl studie pentru câteva momente.
— Sigur, spuse Isaiah în cele din urmă. Părea plictisit, încearcă.
Mason nu ezită. Trase şi continuă să tragă până ce goli întreg încărcătorul în pieptul lui Isaiah.

Fiecare glonț îl făcu pe strigoi să tresară un pic, dar altfel, continuă să stea în picioare şi să mă țină. Asta însemna să fii un strigoi bătrân şi puternic, mi-am dat seama. Un glonț în coapsă putea răni un vampir tânăr ca Elena. Dar Isaiah? Să fie împuşcat de mai multe ori în piept era o simplă neplăcere.
Şi Mason îşi dădu seama de asta, iar fața îi împietri în timp ce aruncă arma pe jos.
— Pleacă! am țipat.
Era în continuare în lumina soarelui, încă în siguranță. Dar nu mă ascultă. Alergă spre noi, ieşind din lumina care-l proteja. M-am zbătut mai tare, sperând să-i abat atenția lui Isaiah de la Mason. N-am reuşit. Isaiah mă împinse în Elena înainte ca Mason să ajungă la jumătatea distanței dintre noi. Repede, Isaiah îl bloca şi îl înşfacă pe Mason, exact cum făcuse cu mine mai devreme.
Numai că, de data asta, Isaiah nu-i țintui mâinile lui Mason. Nu-l trase pe Mason în sus de păr şi nici nu îl amenință îndelung cu o moarte chinuitoare. Isaiah pur şi simplu îi opri atacul, îi prinse capul cu ambele mâini şi-l răsuci repede. Se auzi o trosnitură oribilă. Ochii lui Mason se holbară. Apoi deveniră goi.
Cu un oftat nerăbdător, Isaiah îi dădu drumul şi aruncă trupul moale al lui Mason spre locul în care Elena mă ținea. Căzu în fața noastră. Privirea mi se tulbură în timp ce greața şi amețeala mă cuprindeau.
— Poftim, îi spuse Isaiah Elenei. Vezi dacă ăsta o să-ți ajungă. Şi păstrează-mi şi mie ceva.

DOUĂZECI ŞI DOI

Groaza şi şocul mă epuizară, atât de mult că am crezut că sufletul mi se va strânge, că lumea se va sfârşi chiar în acel moment şi acolo — pentru că, fără îndoială, n-ar fi putut continua după asta. Am încercat să-mi urlu durerea întregului univers. Voiam să plâng până ce mă topeam. Voiam să cad lângă Mason şi să mor cu el.
Elena îmi dădu drumul, decizând, după câte se părea, că nu reprezentam niciun pericol dacă mă aflam între ea şi Isaiah. Se întoarse spre corpul lui Mason.
Şi n-am stat pe gânduri. Pur şi simplu am acționat.
— Nu-l atinge.
Nu mi-am recunoscut propria voce. Ea îşi dădu ochii peste cap.
— Măi să fie, ce enervantă eşti. Încep să înțeleg ce vrea să spună Isaiah — chiar trebuie să suferi înainte să mori.
Întorcându-se, îngenunche şi-l întoarse pe Mason pe spate.
— Nu-l atinge! am strigat.
Am împins-o fără prea multe rezultate. Ea mă împinse înapoi, aproape trântindu-mă. Abia am reuşit să-mi țin echilibrul şi să rămân în picioare.
Isaiah privea cu un interes amuzat, apoi privirea îi căzu pe podea. Chotki-ul Lissei îmi căzuse din buzunarul hainei. Îl ridică. Strigoii puteau atinge obiecte sfinte — poveştile potrivit cărora se temeau de cruci nu erau adevărate. Numai că nu puteau călca pe pământ sfânt. Întoarse crucea şi îşi trecu degetele pe dragonul gravat.
— Ah, Dragomirii, căzu pe gânduri. Uitasem de ei. E uşor. Câți au mai rămas, unul? Doi? Abia dacă merită să ți-i aminteşti.
Îngrozitorii ochi roşii mă priveau.
— Cunoşti vreunul dintre ei? Trebuie să mă ocup de ei într-una din zilele astea. N-o să fie foarte greu să...
Deodată, am auzit o explozie. Acvariul se sparse şi apa țâşni din el, făcându-i țăndări pereții de sticlă. Cioburi tăioase zburară spre mine, dar abia dacă am observat. Apa se uni în aer, formând o sferă asimetrică, începu să plutească. Spre Isaiah. Am rămas cu gura căscată în timp ce mă holbam la ea.
Şi el o privea, mai mult nedumerit decât speriat. Cel puțin până ce îi învălui fața şi începu să-l sufoce. La fel ca gloanțele, asfixierea nu-l omora. Dar îi putea provoca extrem de multă neplăcere.
Duse repede mâinile la față, încercând cu disperare să „smulgă” apa de pe ea. Era inutil. Degetele

îi alunecau pur şi simplu. Elena îl lăsă pe Mason şi sări în picioare.

— Ce e? ţipă ea.

Îl zgâlţâi într-o încercare la fel de inutilă de a-l elibera.

— Ce se întâmplă?

Din nou, n-am ezitat. Am acţionat. Am strâns în mâini un ciob mare de sticlă din acvariul spart. Era crestat şi ascuţit, şi-mi tăie mâinile.

Ţâşnind înainte, am înfipt ciobul în pieptul lui Isaiah, căutând să lovesc inima pe care mă chinuisem atât de mult s-o găsesc la antrenament. Isaiah scoase un urlet înăbuşit prin apă şi se prăbuşi la podea. Dădu ochii peste cap, pierzându-şi cunoştinţa din cauza durerii.

Elena se holba, la fel de şocată cum fusesem eu când Isaiah îl ucisese pe Mason. Isaiah nu era mort, bineînţeles, dar era pentru un timp scos din luptă. Faţa ei arăta limpede că nu crezuse că asta era posibil.

Cel mai inteligent lucru în acel moment ar fi fost să fug spre uşă, la siguranţa oferită de lumina soarelui. În schimb, am alergat în direcţia opusă, spre şemineu. Am luat una dintre săbiile vechi şi m-am întors spre Elena. N-a trebuit să merg mult, pentru că-şi revenise şi se îndrepta spre mine.

Mârâind de furie, încercă să mă apuce. Nu mă antrenasem niciodată cu o sabie, dar fusesem învăţată să lupt cu orice armă pe care o puteam găsi la îndemână. Am folosit sabia să păstrez distanţa dintre noi, mişcările mele fiind neîndemânatice, dar eficiente pentru moment.

Colţii albi îi străluceau în gură.

— O să te fac să...

— Sufăr, să plătesc, să regret că m-am născut? am sugerat.

Mi-am amintit lupta cu mama mea, cum fusesem în defensivă tot timpul. Asta n-avea să meargă de data asta. Trebuia să atac. Împungând înainte, am încercat să-i dau o lovitură Elenei. N-am avut noroc. Îmi anticipa fiecare mişcare.

Deodată, din spatele ei, Isaiah gemu, începând să-şi recapete cunoştinţa. Ea privi înapoi, o scurtă mişcare care îmi permise să o lovesc cu sabia de-a curmezişul pieptului. Îi tăie materialul bluzei şi-i zgârie pielea, atât. Cu toate acestea, tresări de durere şi se uită în jos speriată. Cred că imaginea sticlei care trecuse prin inima lui Isaiah era încă proaspătă în mintea ei.

Şi de asta aveam de fapt nevoie.

Mi-am adunat întreaga forţă, m-am tras înapoi şi am lovit. Lama săbiei îi lovi gâtul într-o parte, tare şi adânc. Scoase un ţipăt oribil, înspăimântător, un ţipăt care-mi făcu pielea de găină. Încerca să înainteze spre mine. M-am tras înapoi şi am lovit din nou. Mâinile i se încleştară pe gât, iar genunchii îi cedară. Am continuat să lovesc, iar sabia intră tot mai adânc în gâtul ei de fiecare dată. Să tai capul cuiva era mai greu decât credeam. Probabil că nici sabia veche, neascuţită, nu mă ajuta prea mult.

Dar în cele din urmă mi-am venit suficient în fire ca să-mi dau seama că nu se mai mişca. Iar capul îi zăcea alături, despărţit de trunchi, şi ochii ei lipsiţi de viaţă priveau în sus la mine ca şi cum nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Nici mie nu-mi venea să cred.

Cineva ţipa şi, pentru o secundă bizară, am crezut că era tot Elena. Apoi am ridicat privirea şi m-am uitat în cealaltă parte a încăperii. Mia stătea în prag, cu ochii holbaţi şi verde la faţă, ca şi cum era gata să vomite. Vag, în adâncul minţii, mi-am dat seama că ea fusese cea care făcuse acvariul să explodeze. Se pare că magia apei nu era inutilă la urma urmei.

Încă ameţit un pic, Isaiah încercă să se ridice în picioare. Dar am sărit pe el înainte să poate reuşi complet. Sabia vâjâi prin aer, făcând să curgă sânge şi provocând durere la fiecare lovitură. Acum mă simţeam ca o profesionistă. Isaiah căzu înapoi pe podea. În minte continuam să-l văd frângându-i gâtul lui Mason şi am izbit întruna, cât de tare puteam, ca şi cum dacă loveam cu suficientă înverşunare, asta putea cumva să îndepărteze amintirea.

— Rose! Rose!

Prin ceaţa plină de ură care mă înconjura, abia am auzit vocea Miei.

— Rose, e mort!

Încet, tremurând, mi-am stăvilit următoarea lovitură şi m-am uitat în jos la corpul lui — şi la capul care nu mai era legat de el. Avea dreptate. Era mort. Foarte, foarte mort.

M-am uitat şi la restul încăperii. Era sânge peste tot, dar nu am conştientizat oroarea acestui lucru.

Lumea mea se redusese la două îndatoriri foarte simple. Să-i ucid pe strigoi. Să-l protejez pe Mason. Nu mă puteam gândi la nimic altceva.

— Rose, şopti Mia.

Tremura, iar cuvintele îi erau pline de teamă. Îi era teamă de mine, nu de strigoi.

— Rose, trebuie să plecăm. Haide.

Mi-am întors fața de la ea şi am privit în jos, la rămăşițele lui Isaiah. După câteva clipe, m-am târât la trupul lui Mason, continuând să țin strâns sabia.

— Nu, am spus cu vocea răguşită. Nu pot să-l părăsesc. Ar putea veni alți strigoi...

Ochii îmi ardeau ca şi cum voiam cu disperare să plâng. Nu-mi puteam da seama cu certitudine. Dorința de a vărsa sânge încă vibra în mine, violența şi furia erau singurele emoții de care mai eram capabilă.

— Rose, o să ne întoarcem după el. Dacă vin alți strigoi... Trebuie să ieşim.

— Nu, am repetat, fără măcar să mă uit la ea. Nu-l părăsesc. N-o să-l las singur.

Am mângâiat părul lui Mason cu mâna liberă.

— Rose...

Am ridicat brusc capul

— Ieşi afară! am țipat la ea. Ieşi afară şi lasă-ne în pace. Ea făcu câțiva paşi înainte şi am ridicat sabia. Încremeni.

— Ieşi afară, am repetat. Du-te la ceilalți.

Încet, Mia se retrase spre uşă. Îmi aruncă o ultimă privire disperată înainte de a fugi afară.

Se lăsă tăcerea şi am slăbit strânsoarea sabiei, dar n-am vrut să-i dau drumul. Trupul meu se aplecă înainte şi mi-am lăsat capul pe pieptul lui Mason. N-am mai fost atentă la nimic. S-ar putea să fi trecut secunde. S-ar putea să fi trecut ore. Nu ştiam. Nu ştiam nimic în afară de faptul că nu-l puteam lăsa pe Mason singur. Existam într-o stare modificată, o stare care abia dacă ținea groaza şi suferința sub control. Nu puteam să cred că Mason era mort. Nu puteam să cred că tocmai ucise-sem. Atâta timp cât refuzam să accept vreunul dintre aceste lucruri, puteam pretinde că nu se petrecuseră.

În cele din urmă, se auziră paşi şi voci, şi am ridicat capul. Oameni în număr mare intrau pe uşă. Nu puteam cu adevărat să recunosc pe niciunul dintre ei. Nu era nevoie. Reprezentau amenințări, amenințări de care trebuia să-l feresc pe Mason. Doi dintre ei se apropiara de mine şi am sărit în sus, ridicând sabia şi ținând-o protector deasupra lui.

— Nu vă apropiați, i-am avertizat. Nu vă apropiați de el.

Continuau să se apropie.

— Nu vă apropiați! am strigat. S-au oprit. În afară de unul.

— Rose, se auzi o voce blândă. Dă drumul sabiei. Mâinile îmi tremurau. Am înghițit un nod din gât.

— Pleacă de lângă noi.

— Rose.

Vocea se auzi iar, o voce pe care sufletul meu ar fi recunoscut-o oriunde. Ezitând, m-am lăsat în sfârşit să devin conştientă de ceea ce mă înconjura, să percep detaliile. Mi-am lăsat ochii să se concentreze asupra înfățişării bărbatului care stătea acolo. Ochii căprui ai lui Dimitri, blânzi şi hotărâți, priveau în jos la mine.

— E în regulă, spuse el. Totul o să fie bine, poți să dai drumul săbiei.

Mâinile îmi tremurară şi mai tare în timp ce mă luptam să țin de mânerul sabiei.

— Nu pot.

Cuvintele m-au durut când le-am rostit.

— Nu pot să-l las singur. Trebuie să-l protejez.

— L-ai protejat, spuse Dimitri.

Sabia îmi căzu din mâini, aterizând cu un zăngănit puternic pe podeaua din lemn. Am urmat-o, prăbuşindu-mă în genunchi, dorindu-mi să plâng dar încă incapabilă să o fac.

Brațele lui Dimitri mă cuprinseră în timp ce mă ajuta să mă ridic. În jurul nostru se auzeau o mulțime de voci şi, unul după altul, am recunoscut oameni pe care îi cunoşteam şi în care aveam încredere. Dimitri începu să mă tragă spre uşă, dar încă refuzam să mă mişc. Nu puteam. Mâinile

mele erau încleştate de cămaşa lui, mototolind ţesătura. Continuând să mă cuprindă cu braţul, îmi netezi părul, dându-mi-l la o parte de pe faţă. Mi-am sprijinit capul de el şi continuă să-mi mângâie părul, murmurând ceva în ruseşte. Nu înţelegeam niciun cuvânt, dar tonul blând mă linişte.

Gardienii se răspândeau prin casă, cercetând-o palmă cu palmă. Doi dintre ei se apropiara de noi şi îngenuncheară lângă trupurile strigoilor la care refuzam să mă uit.

— Ea a făcut asta? Amândoi?

— Sabia aia n-a fost ascuţită de ani de zile!

Un sunet ciudat îmi rămase în gât. Dimitri mă strânse de umăr în semn de mângâiere.

— Scoate-o de aici, Belikov, am auzit-o zicând pe o femeie din spatele lui, cu o voce cunoscută.

Dimitri mă strânse de umeri din nou.

— Haide, Roza. E timpul să plecăm.

De data asta am mers. Mă conduse afară din casă, continuând să mă susţină în timp ce făceam fiecare pas chinuitor. Mintea mea încă refuza să accepte ce se întâmplase. Nu puteam face mai mult decât să urmez indicaţii simple ale celor din jurul meu.

În cele din urmă, am ajuns într-unul din avioanele cu reacţie ale Academiei. În jurul nostru motoarele uruiau în timp ce avionul decola. Dimitri şopti ceva, că se întoarce imediat sau ceva de genul ăsta, şi mă lăsă singură pe locul meu. Îmi aţintisem privirea goală înainte, studiind detaliile scaunului din faţă.

Cineva se aşeză alături de mine şi-mi acoperi umerii cu o pătură. Atunci am observat cât de rău tremuram. Am tras de marginile păturii.

— Mi-e frig, am spus. Cum de mi-e atât de frig?

— Eşti în stare de şoc, răspunse Mia.

M-am întors şi m-am uitat la ea, studiindu-i buclele blonde şi ochii mari albaştri. Privind-o, amintirea celor întâmplate se revărsă peste mine. Am revăzut tot. Am închis ochii strâns.

— O, Dumnezeule, am murmurat.

Am deschis ochii şi mi-am concentrat din nou atenţia asupra ei.

— M-ai salvat... m-ai salvat când ai aruncat în aer acvariul. N-ar fi trebuit s-o faci. N-ar fi trebuit să te întorci.

Ea ridică din umeri.

— N-ar fi trebuit să încerci să iei sabia. Avea dreptate.

— Mulţumesc, i-am spus. Ceea ce ai făcut... nu m-aş fi gândit niciodată la asta. A fost genial.

— Nu ştiu ce să zic, cugetă ea, zâmbind cu tristeţe. Apa nu e cine ştie ce armă, ai uitat?

Mi-am înăbuşit un râs, chiar dacă nu-mi găseam cu adevărat vechile cuvinte atât de amuzante. Nu şi acum.

— Apa e o armă excelentă, am spus în cele din urmă. Când ne vom întoarce, va trebui să exersăm modalităţi de-a o folosi.

Chipul i se lumină. Hotărârea îi strălucea în privire.

— Mi-ar plăcea asta. Mai mult ca orice.

— Îmi pare rău... îmi pare rău de mama ta. Mia dădu doar din cap.

— Eşti norocoasă că încă o ai pe a ta. Nici nu ştii cât de norocoasă.

M-am întors şi am fixat din nou scaunul. Următoarele cuvinte pe care le-am rostit mă surprinseră.

— Aş vrea să fi fost aici.

— Este, spuse Mia, părând mirată. Era împreună cu grupul care a descins în casă. N-ai văzut-o?

Am clătinat din cap. Şi am tăcut.

Mia se ridică şi plecă. Un minut mai târziu, altcineva se aşeză lângă mine. Nu era nevoie s-o văd ca să ştiu cine era. Pur şi simplu ştiam.

— Rose, spuse mama.

Pentru prima dată în viaţa mea părea nesigură pe ea. Speriată, poate.

— Mia spunea că voiai să mă vezi. N-am răspuns. N-am privit-o.

— De ce... de ce ai nevoie?

Nu ştiam de ce aveam nevoie. Nu ştiam ce să fac. Durerea din ochii mei deveni insuportabilă şi, înainte să-mi dau seama, plângeam. Hohote puternice, dureroase puseră stăpânire pe trupul meu.

Lacrimile pe care mi le stăvilisem atâta timp îmi curgeau pe față. Teama şi suferința pe care îmi refuzasem să le simt se eliberară în sfârşit, arzându-mi pieptul. Abia mai puteam răsufla.
Mama mă luă în brațe şi mi-am ascuns fața la pieptul ei, plângând şi mai tare.
— Ştiu, spuse ea cu blândețe, strângându-mă mai aproape. Înțeleg.

DOUĂZECI ŞI TREI

Vremea se încălzi în ziua ceremoniei mele de inițiere, în timpul căreia aveau să-mi fie tatuate semnele molnija. De fapt, era atât de cald, că o grămadă de zăpadă din campus începu să se topească, alunecând pe acoperişurile clădirilor din piatră ale Academiei în şiroaie subțiri, argintii. Iarna era departe de a se termina, aşa că ştiam că totul va îngheța din nou în câteva zile. Pentru moment, însă, părea că întreaga lume plângea.
Scăpasem din incidentul de la Spokane cu vânătăi şi tăieturi neînsemnate. Arsurile provocate de cătuşele din plastic topite erau cele mai grave răni ale mele. Dar încă îmi venea greu să accept moartea pe care o provocasem şi moartea pe care o văzusem. Nu voiam decât să mă ghemuiesc undeva, într-o sferă, şi să nu vorbesc cu nimeni, în afară, poate, de Lissa. Dar în cea de-a patra zi de când mă întorsesem la Academie, maică-mea a venit la mine şi mi-a spus că era timpul să-mi primesc semnele.
Îmi luase câteva clipe să înțeleg despre ce vorbea. Apoi mi-a trecut prin minte că, decapitând doi strigoi, dobândisem două tatuaje molnija. Primele mele tatuaje. Conştientizarea acestui lucru mă ului. Toată viața mea, gândindu-mă la viitoarea mea carieră de gardian, îmi dorisem cu nerăbdare semnele. Le vedeam ca pe simboluri ale onoarei. Acum însă? Aveau să fie mai ales amintiri ale unor lucruri pe care voiam să le uit.
Ceremonia avu loc în clădirea gardienilor, într-o încăpere mare folosită pentru întâlniri şi banchete. Nu semăna deloc cu marea sală de dineuri de la stațiune. Era eficace şi practică, aşa cum erau gardienii. Covorul era gri-albăstrui, simplu şi cu o țesătură compactă. Pereții simpli şi albi aveau fotografii alb-negru înrămate înfățişând Academia Sf. Vladimir de-a lungul anilor. Nu erau alte decorațiuni sau podoabe, dar se puteau simți solemnitatea şi forța momentului. Toți gardienii din campus — nu însă şi novicii — erau prezenți. Se învârteau prin sala principală de întruniri, stând în grupuri, dar fără să vorbească. Atunci când începu ceremonia, se aşezară în rânduri ordonate fără să li se spună şi mă priviră.
M-am aşezat pe un scaun în colțul încăperii, aplecându-mă înainte, cu părul atârnându-mi în față. În spatele meu, un gardian pe nume Lionel ținea un ac de tatuaj la ceafa mea. Îl văzusem mereu la Academie, dar nu-mi dădusem niciodată seama că era instruit să deseneze semne molnija.
Înainte să înceapă, avusese o discuție în şoaptă cu mama mea şi cu Alberta.
— N-o să aibă un semn al jurământului, spuse el. Nu a absolvit.
— Se mai întâmplă, spuse Alberta. Dar ea a fost cea care a ucis. Fă semnele molnija şi o să obțină semnul jurământului mai târziu.
Având în vedere durerea de care aveam parte cu regularitate, nu mă aşteptam ca tatuajele să doară atât de mult. Dar mi-am muşcat buzele şi am rămas tăcută în timp ce Lionel făcea semnele. Operația păru să dureze o veşnicie. Când termină, scoase la iveală două oglinzi şi, din câteva mişcări, am putut să-mi văd ceafa. Două semne negre minuscule erau acolo, unul lângă altul, pe pielea mea înroşită şi iritată. Molnija însemna „fulger" în ruseşte şi asta trebuia să simbolizeze forma în zigzag. Două semne. Unul pentru Isaiah, celălalt pentru Elena.
După ce le-am văzut, le-a pansat şi mi-a dat câteva instrucțiuni pentru îngrijirea lor în timpul vindecării. N-am prea fost atentă, dar m-am gândit că puteam întreba mai târziu. Eram încă destul de şocată de tot.
După asta, toți gardienii adunați veniră la mine unul câte unul. Fiecare îmi oferi un semn de afecțiune — o îmbrățişare, un sărut pe obraz — şi spuseră vorbe bune.
— Bine ai venit în rândul nostru, rosti Alberta, iar fața ei arsă de vânt era prietenoasă în timp ce mă

îmbrățișa strâns.

Dimitri nu spuse nimic când îi veni rândul, dar, ca de obicei, ochii îi spuneau multe. Avea o expresie plină de mândrie şi blândețe şi mi-am înghițit lacrimile. Îmi atinse uşor cu mâna obrazul, încuviință din cap şi se depărta.

Când Stan — instructorul cu care mă certasem cel mai mult din prima zi — mă îmbrățișa şi spuse: „Acum eşti unul dintre noi. Am ştiut mereu că vei fi printre cei mai buni”, am crezut c-o să leşin.

Și apoi, când maică-mea veni la mine, nu mi-am putut stăpâni lacrima care-mi curgea pe obraz. Ea o şterse şi apoi îmi atinse uşor cu degetele ceafa.

— Să nu uiți niciodată, îmi spuse.

Nimeni nu zise „Felicitări” şi m-am bucurat. Moartea nu era ceva de care să te bucuri.

După ce s-a terminat ceremonia, au fost servite băuturi şi mâncare. M-am dus la bufet şi mi-am umplut o farfurie cu minipateuri cu feta şi o felie de plăcintă cu brânză şi mango. Am mâncat fără să simt cu adevărat gustul mâncării şi am răspuns întrebărilor celorlalți fără ca jumătate din timp să-mi dau măcar seama ce spuneam. Parcă eram un robot, executând mişcările care mi se cereau. Pe ceafă, pielea mă ustura de la tatuaje şi, în minte, continuam să văd ochii albaştri ai lui Mason şi pe cei roşii ai lui Isaiah.

Mă simțeam vinovată că nu mă bucuram mai mult de ziua mea cea mare, dar am fost uşurată când grupul începu în sfârşit să se împrăştie. Mama veni la mine în timp ce ceilalți îşi luau încet rămas-bun. În afară de cuvintele rostite de ea aici, la ceremonie, nu vorbiserăm prea mult de la căderea mea nervoasă, atunci când se aşezase lângă mine în avion. Încă mă simțeam un pic ciudat din cauza asta — şi un pic ruşinată de asemenea. Nu pomenise de asta niciodată, însă se schimbase ceva în natura relației noastre. Nu eram nici pe departe prietene... dar nu mai eram nici chiar duşmance.

— Lordul Szelsky va pleca în curând, îmi spuse în timp ce stăteam lângă intrarea în clădire, nu departe de locul în care țipasem la ea în prima zi în care vorbiserăm. Voi pleca cu el.

— Ştiu, am spus.

Nu era nicio îndoială că va pleca. Așa era firesc. Gardienii îi urmau pe moroi. Ei erau pe primul plan.

Mă cercetă câteva momente, cu ochii ei căprui gânditori. Pentru prima dată după mult timp, am simțit că ne priveam cu adevărat de pe poziții de egalitate, nu ca atunci când ea se uita la mine de sus. Era şi timpul, având în vedere că eram mai înaltă cu o jumătate de palmă decât ea.

— Te-ai descurcat bine, spuse ea în sfârşit. Având în vedere împrejurările.

Era doar o jumătate de compliment, dar nu meritam mai mult. Înțelegeam acum greşelile şi erorile de decizie care duseseră la evenimentele din casa lui Isaiah. Unele fuseseră din vina mea; altele nu. Îmi doream să fi putut schimba unele din acțiunile mele, dar ştiam că avea dreptate. Făcusem tot ce putusem mai bine în final, având în vedere problemele de dinainte.

— Să ucizi strigoi n-a fost atât de minunat cum am crezut că va fi, i-am spus.

Îmi zâmbi trist.

— Nu. Niciodată nu e.

M-am gândit arunci la toate semnele de pe ceafa ei, la toate uciderile. M-am înfiorat.

— Oh, hei.

Nerăbdătoare să schimb subiectul, am băgat mâna în buzunar şi am scos micul pandantiv albastru în formă de ochi pe care mi-l dăduse.

— Chestia asta pe care mi-ai dat-o. E un n-nazar! Am pronunțat cu greu cuvântul. Ea păru surprinsă.

— Da. De unde ştii?

Nu voiam să-i explic visurile mele cu Adrian.

— Mi-a spus cineva. E ceva pentru protecție, nu? Luă o figură îngândurată, iar apoi răsuflă şi încuviință din cap.

— Da. Vine de la o veche superstiție din Orientul Mijlociu... Unii cred că aceia care vor să-ți facă rău te pot blestema sau te pot „deochea”. Menirea nazar-ului e să anuleze deochiul... şi să-i protejeze pur şi simplu pe cei care-l poartă.

Am atins cu degetele bucățica de sticlă.

— Orientul Mijlociu... deci, locuri cam cum ar fi, hm, Turcia?
Mama strâmbă uşor din buze.
— Locuri întocmai ca Turcia. Ezită. A fost... un dar. Un dar primit cu multă vreme în urmă...
Privirea i se pierdu în amintiri.
— Aveam parte de multă atenție din partea bărbaților când eram de vârsta ta. Atenție care părea flatantă la început, dar la urmă n-a fost. Uneori e greu să-ți dai seama care e diferența, între ce este afecțiune reală şi ce e dorința cuiva de a profita de tine. Dar când vei simți dragostea adevărată... ei bine, vei şti.
Am înțeles atunci de ce era atât de exagerat de protectoare în privința reputației mele — şi-o periclitase pe a ei când era mai tânără. Am înțeles de asemenea de ce-mi dăduse nazar-ul. Tatăl meu i-l dăduse ei. Nu credeam că voia să mai vorbească despre el, aşa că n-am întrebat. Era de ajuns să ştiu că poate, poate, relația lor nu avusese legătură numai cu profesia şi bagajul genetic, la urma urmei.
Ne-am luat rămas-bun şi m-am întors la cursurile mele. Toată lumea ştia unde fusesem în acea dimineață şi colegii mei novici voiau să-mi vadă semnele molnija. Nu le reproşam nimic. Dacă aş fi fost în locul lor, şi eu aş fi fost la fel de insistentă.
— Haide, Rose, se rugă Shane Reyes.
Ieşeam de la antrenamentul de dimineață, iar el îmi tot atingea coada.
Mi-am pus în minte ca a doua zi să-mi port părul desfăcut. Alți câțiva ne urmau şi-i repetau rugămințile.
— Da, haide. Ia să vedem ce-ai primit pentru faptele tale de arme!
Ochii le străluceau de nerăbdare şi emoție. Eram un erou, colega lor care eliminase căpeteniile bandei mobile de strigoi care ne terorizase atât de amarnic de sărbători. Dar am văzut ochii cuiva care stătea în spatele grupului, cineva care nu arăta nici nerăbdător, nici agitat. Eddie. Întâlnindu-mi privirea, îmi zâmbi uşor, trist. El înțelegea.
— Îmi pare rău, băieți, am spus întorcându-mă spre ceilalți. Trebuie să stea bandajate. Aşa a spus doctorul.
Acest lucru fu primit cu bombăneli, care se transformară repede în întrebări despre cum îi ucisesem de fapt pe strigoi. Decapitarea era una dintre cele mai dificile şi mai rare modalități de a ucide un vampir; să porți o sabie la tine nu era ceva uşor. Aşa că am încercat cât mai bine să le spun prietenilor mei ce se întâmplase, asigurându-mă că mă limitez la fapte şi nu ridic în slăvi omorurile.
Orele se terminară la timp şi Lissa mă conduse înapoi la internat. Ea şi cu mine nu avuseserăm ocazia să vorbim prea mult de la evenimentele din Spokane. Mi se puseseră o mulțime de întrebări, a trebuit să lămuresc o grămadă de lucruri în fața Consiliului gardienilor şi nu numai, apoi avusese loc şi înmormântarea lui Mason. Lissa fusese şi ea prinsă în agitația pregătirilor de plecare din campus a membrilor familiilor regale, aşa că nu avusese mai mult timp liber decât mine.
Apropierea ei mă făcu să mă simt mai bine. Chiar dacă puteam pătrunde în mintea ei oricând, pur şi simplu nu era la fel ca a te afla în realitate, fizic, lângă cineva viu căruia îi pasă de tine.
Când am ajuns la uşa camerei mele, am văzut un buchet de frezii aşezat pe podea în apropiere. Suspinând, am ridicat florile parfumate fără ca măcar să mă uit la cartea de vizită ataşată.
— Ce sunt astea? întrebă Lissa în timp ce descuiam uşa.
— Sunt de la Adrian, i-am spus.
Am intrat şi am arătat spre biroul meu, unde erau aşezate alte câteva buchete. Am pus freziile jos lângă ele.
— O să fiu fericită când va părăsi campusul. Nu cred că mai pot suporta mult asta.
Se întoarse spre mine mirată.
— Oh. Hm, nu ştii.
Prin legătura psihică am simțit un semnal de alarmă care îmi spuse că nu-mi va plăcea ceea ce avea să urmeze.
— Să ştiu ce?
— Ăăă..., nu pleacă. O să rămână aici o vreme.
— Trebuie să plece, am spus eu.
După cunoştințele mele, singurul motiv pentru care se întorsese fusese înmormântarea lui Mason şi

tot nu eram sigură de ce făcuse asta, de vreme ce abia dacă îl cunoştea pe Mason. Poate că Adrian o făcuse doar de ochii lumii. Sau poate pentru a continua să ne urmărească pe Lissa şi pe mine.

— E la facultate. Sau poate la şcoala de corecţie. Nu ştiu, dar face ceva.

— Şi-a îngheţat semestrul. Am rămas cu gura căscată.

Zâmbind de uimirea mea, ea încuviinţă din cap.

— Va rămâne şi va lucra cu mine... şi cu doamna Carmack. Până acum, nici măcar n-a ştiut ce e spiritul. Ştia doar că nu se specializase, dar că avea capacităţile astea ciudate. Pur şi simplu le ţinea pentru el, în afară de rarele situaţii când găsea pe altcineva care folosea spiritul. Dar ei nu ştiau mai multe decât el.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, am cugetat eu. Apropierea lui avea ceva... întotdeauna voiam să vorbesc cu el, ştii? Pur şi simplu are această... carismă. Ca tine. Cred că totul e legat de spirit şi constrângere, sau cine ştie. Mă face să-l plac... chiar dacă nu-l plac.

— Nu? mă sâcâi ea.

— Nu, am răspuns cu fermitate. Şi nu-mi place nici chestia cu visul.

Ochii ei de jad se făcură mari de uimire.

— Asta e tare, spuse. Ai putut mereu să ştii ce se petrece cu mine, dar eu n-am putut niciodată să comunic cu tine în direcţia cealaltă. Mă bucur că voi aţi scăpat... dar aş vrea să fi putut descifra chestia cu visul şi să vă fi ajutat.

— Eu nu, am spus. Mă bucur că Adrian nu te-a convins să renunţi la medicamente.

Nu aflasem asta decât la câteva zile după ce venisem de la Spokane. Se pare că Lissa respinsese sugestia iniţială a lui Adrian că, dacă nu va lua pilulele, acest lucru îi va permite să înveţe mai multe despre spirit. Îmi mărturisise mai târziu, însă, că, dacă Christian şi cu mine am fi lipsit mai mult timp, ar fi putut ceda.

— Cum te mai simţi? am întrebat, amintindu-mi îngrijorările ei în legătură cu tratamentul. Încă mai simţi că pastilele nu-şi fac efectul?

— Mm... păi, e greu de explicat. Tot mă simt aproape de magie, ca şi cum nu mă mai blochează atât de mult. Dar nu simt niciunul din celelalte efecte mentale secundare... nu sunt tulburată sau ceva de genul ăsta.

— Oh, asta e minunat.

Un zâmbet fermecător îi lumină faţa.

— Ştiu. Mă face să cred că s-ar putea să fie speranţe ca, până la urmă, să învăţ să folosesc magia.

Văzând-o atât de fericită, am zâmbit şi eu. Nu-mi plăcuse să văd acele sentimente întunecate revenind, şi eram bucuroasă că dispăruseră. Nu înţelegeam cum şi de ce, dar atâta vreme cât se simţea în regulă...

Toţi sunt înconjuraţi de lumină, în afară de tine. Tu ai umbre. Le ai de la Lissa.

Cuvintele lui Adrian îmi năvăliră în minte. Neliniştită, m-am gândit la purtarea mea în aceste ultime două săptămâni. La unele izbucniri de furie. La comportamentul meu rebel — neobişnuit chiar şi pentru mine. La propriile mele nelinişti, agitându-mi-se în piept...

Nu, am decis. Nu erau asemănări. Sentimentele întunecate ale Lissei erau cauzate de magie. Ale mele de stres. În plus, mă simţeam bine acum.

Văzând-o cum mă priveşte, am încercat să-mi amintesc unde rămăsesem cu discuţia.

— Poate că, până la urmă, o să găseşti, cum ai spus, o cale de a o face să funcţioneze. Adică, dacă Adrian a putut găsi o modalitate de a folosi spiritul şi nu are nevoie de medicamente...

Izbucni în râs.

— Nu ştii, nu-i aşa?

— Ce?

— Că Adrian ia medicamente.

— Ia? Dar spunea... Am oftat. Bineînţeles că ia. Ţigările. Băutura. Dumnezeu mai ştie ce altceva.

Ea încuviinţă.

— Îhî. Aproape mereu are ceva în organism.

— Dar probabil nu noaptea... de aceea îşi poate băga nasul în visurile mele.

— Ah, aş vrea să pot face şi eu asta, suspină ea.

— Poate că o să înveți într-o zi. Numai să nu devii alcoolică între timp.
— N-o să devin, mă asigură. Dar voi învăța. Niciunul din ceilalți care se folosesc de spirit n-au putut-o face, Rose... ei bine, în afară de Sf. Vladimir. Voi învăța cum a făcut el. O să învăț să-l folosesc... şi n-o să-l las să-mi facă rău.
Am zâmbit şi i-am atins mâna. Aveam încredere absolută în ea.
— Ştiu.
Am stat de vorbă cea mai mare parte a serii. Când se făcu timpul pentru antrenamentul meu obişnuit cu Dimitri, ne-am despărțit. Îndepărtându-mă, m-am gândit la ceva care mă frământase. Deşi grupul de strigoi care organizase atacurile avusese mult mai mulți membri, gardienii erau încredințați că Isaiah fusese căpetenia lor. Asta nu însemna că nu vor mai fi alte amenințări în viitor, dar credeau că va mai trece o vreme înainte ca adepții lui să se regrupeze.
Dar nu mă puteam abține să nu mă gândesc la lista pe care o văzusem în tunelul de la Spokane, cea în care familiile regale erau trecute după mărime. Iar Isaiah îi menționase pe Dragomiri după nume. Ştia că erau aproape dispăruți şi păruse dornic să fie cel care să-i termine. Sigur, era mort acum... dar erau oare şi alți strigoi acolo care aveau aceeaşi idee?
Am clătinat din cap. Nu puteam să-mi fac griji în privința asta. Nu astăzi. Încă mai trebuia să-mi revin de pe urma tuturor celorlalte. Repede, totuşi. Curând va trebui să mă confrunt cu asta.
Nici măcar nu ştiam dacă antrenamentul nostru urma să mai aibă loc, dar, cu toate acestea, m-am dus la vestiar. După ce m-am schimbat, m-am îndreptat spre sala de gimnastică şi l-am găsit pe Dimitri într-o cameră unde se ținea echipamentul sportiv, citind unul dintre romanele western care-i plăceau. Ridică privirea la intrarea mea. Îl văzusem puțin în aceste ultime zile şi îmi închipuisem că era ocupat cu Tasha.
— Mă gândeam că s-ar putea să treci pe aici, spuse, punând un semn de carte între pagini.
— E timpul pentru antrenament. Clătină din cap.
— Nu. Azi nu avem antrenament. Trebuie încă să te restabileşti.
— Am un certificat medical curat. Sunt pregătită. Am pus cât de multă bravadă marca Rose Hathaway am putut în cuvintele mele.
Dimitri nu se lăsă dus de nas. Arătă spre scaunul de lângă el.
— Stai jos, Rose.
Am ezitat doar o clipă înainte de a mă supune. Îşi mută scaunul aproape de mine, astfel că stăteam față în față. Inima mi se tulbură când m-am uitat în acei ochi întunecați minunați.
— Nimeni nu-şi revine după prima ucidere... ucideri... uşor. Chiar şi în cazul strigoilor... ei bine, practic asta înseamnă tot luarea unei vieți. E greu să te împaci cu asta. Şi după toate lucrurile prin care ai trecut...
Oftă, apoi îmi luă mâna într-a lui. Avea degetele exact cum mi le aduceam aminte, lungi şi puternice, înăsprite din cauza anilor de antrenament.
— Când ți-am văzut fața... când te-am găsit în casa aia... nu-ți poți imagina ce-am simțit.
Mi s-a pus un nod în gât.
— Cum... cum te-ai simțit?
— Copleşit... îndurerat. Erai în viață, dar felul în care arătai... Nu credeam că-ți vei mai reveni vreodată. Şi gândul că asta ți se întâmpla atât de tânără mă sfâşia. Dimitri îmi strânse mâna. Îți vei reveni — ştiu asta acum şi mă bucur. Dar deocamdată nu ți-ai revenit. Nu încă. Să pierzi pe cineva la care ții nu e niciodată uşor.
Mi-am coborât privirea în podea.
— E vina mea, am spus încet.
— Hm?
— Mason. Că a fost ucis.
Nu trebuia să văd fața lui Dimitri ca să ştiu că era plină de înțelegere.
— Ah, Roza. Nu. Ai luat câteva decizii greşite... ar fi trebuit să le spui celorlalți când ai aflat că dispăruse... dar nu te poți învinui. Nu l-ai ucis tu.
Ochii îmi erau plini de lacrimi când am ridicat privirea.
— E ca şi cum aş fi făcut-o. Singurul motiv pentru care s-a dus acolo — a fost vina mea. Ne-am

certat... şi i-am spus despre Spokane, chiar dacă mi-ai cerut să nu o fac...

O lacrimă mi se scurse din colţul ochiului. Chiar trebuia să învăţ cum să mă stăpânesc. La fel cum făcuse mama mea, Dimitri îmi şterse cu delicateţe lacrima de pe obraz.

— Nu te poţi învinui pentru asta, îmi spuse. Poţi să-ţi regreţi deciziile şi să-ţi doreşti să fi făcut lucrurile altfel, dar, până la urmă, şi Mason a luat propriile lui decizii. Asta a ales să facă. A fost decizia lui în ultimă instanţă, indiferent de rolul tău iniţial.

Când Mason se întorsese după mine, mi-am dat eu seama, acţionase sub influenţa sentimentelor pe care le avea pentru mine. Era lucrul de care se temuse întotdeauna Dimitri, că dacă el şi cu mine eram în vreun fel de relaţie, ne vom pune pe noi — şi pe moroiul pe care îl protejam — în pericol.

— Vreau doar să fi putut să... nu ştiu, să fac ceva... Stăpânindu-mi lacrimile, mi-am tras mâinile dintre ale lui Dimitri şi m-am ridicat înainte de a spune ceva prostesc.

— Ar trebui să plec, am rostit cu greu. Să-mi spui când vrei să începem din nou antrenamentul. Şi mulţumesc pentru... discuţie.

Eram pe cale să fac stânga-mprejur, când l-am auzit spunând pe neaşteptate:

— Nu.

Am întors privirea.

— Ce?

Mă privi în ochi şi ceva cald şi minunat şi puternic apăru între noi.

— Nu, repetă el. I-am spus nu. Tashei.

— Eu...

Am rămas aproape mută de uimire.

— Dar... de ce? Era o şansă unică. Ai fi putut avea un copil. Iar ea... ea era, ştii tu, îndrăgostită de tine...

Umbra unui zâmbet îi apăru pe faţă.

— Da, era. Este. Şi din cauza asta a trebuit să spun nu. Nu-i puteam răspunde la fel... nu-i puteam oferi ce-şi dorea. Nu când... Făcu câţiva paşi spre mine. Nu când inima mea se află în altă parte.

Am fost cât pe ce să încep din nou să plâng.

— Dar păreai atât de îndrăgostit de ea. Şi-i tot dădeai înainte despre cât de imatur mă comportam.

— Te comporţi imatur, spuse el, pentru că eşti tânără. Dar ştii multe lucruri, Roza. Lucruri de care oameni mai în vârstă decât tine nici măcar n-au aflat. În ziua aceea...

Mi-am dat seama imediat la care zi se referea. La cea în care mă lipise de perete şi mă sărutase.

— Ai avut dreptate, în privinţa faptului că lupt să păstrez controlul. Nimeni altcineva nu şi-a dat seama de asta până acum — şi m-a speriat. Tu m-ai speriat.

— De ce? Nu vrei să afle nimeni? Ridică din umeri.

— Nu contează dacă se află sau nu. Ce contează e că cineva — că tu — mă cunoşti atât de bine. Când cineva poate citi ce e în sufletul tău, e greu. Te obligă să fii deschis. Vulnerabil. E mult mai uşor să fii cu cineva care e mai mult un prieten îngăduitor.

— Ca Tasha.

— Tasha Ozera e o femeie extraordinară. E frumoasă şi e curajoasă. Dar nu...

— Nu te atrage, am terminat eu. Încuviinţă.

— Ştiam asta. Dar tot îmi doream această relaţie. Ştiam că va fi uşor şi că ea mă putea îndepărta de tine. Am crezut că mă putea face să te uit.

Şi eu crezusem acelaşi lucru despre Mason.

— Dar nu a putut.

— Da. Şi, prin urmare... asta e o problemă.

— Pentru că nu e bine ca noi să fim împreună.

— Da.

— Din cauza diferenţei de vârstă.

— Da.

— Dar mai ales din cauză că vom fi gardienii Lissei şi trebuie să ne concentrăm asupra ei — nu asupra noastră.

— Da.

M-am gândit la acest lucru o clipă şi apoi l-am privit direct în ochi.

— Ei bine, am spus în sfârşit, din punctul meu de vedere nu suntem gardienii Lissei încă.

M-am pregătit pentru următorul răspuns. Ştiam că avea să fie cel despre lecțiile de viață Zen. Ceva despre forța interioară şi perseverență, despre cum alegerile pe care le facem astăzi sunt şabloane pentru viitor, sau alte bazaconii.

În schimb, el mă sărută.

Timpul se opri când el îmi cuprinse fața în mâini. Coborî gura şi-mi atinse uşor buzele. La început, abia fu un sărut, dar curând căpătă forță, devenind năvalnic şi intens. Când se desprinse în cele din urmă, o făcu pentru a-mi săruta fruntea. Îşi lăsă buzele acolo câteva secunde, în timp ce brațul lui mă ținea strâns.

Îmi doream ca sărutul să fi continuat la nesfârşit. Desfăcându-se din îmbrățişare, îşi trecu degetele prin părul meu şi în jos pe obraz. Se depărta către uşă.

— Ne vedem mai târziu, Roza.

— La viitorul nostru antrenament? am întrebat. Le reîncepem, nu? Adică, încă mai sunt lucruri de învățat.

Stând în uşă, se uită la mine şi zâmbi.

— Da. O mulțime de lucruri.